

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 459 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Σκληρό Αντι-Ασφαλιστικό Βρούτση στο δρόμο του Κατρούγκαλου

Με απεργίες και καταλήψεις όπως στη Γαλλία

Έφυγε από τη ζωή ο ηθοποιός και συγγραφέας Γ. Κοτανίδης

Ο Γιώργος Κοτανίδης γεννήθηκε στις 5/2/1945 στη Θεσσαλονίκη. Τελείωσε το δημοτικό στη Δράμα και το γυμνάσιο στη Θεσσαλονίκη. Φοίτησε δύο χρόνια στην Κτηνιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, και ασχολήθηκε κυρίως με τη δημιουργία του φοιτητικού θεάτρου και της κινηματογραφικής λέσχης. Τελείωσε τη Δραματική Σχολή του "Εθνικού Θεάτρου" το 1970 και συμμετείχε στη δημιουργία του "Ελεύθερου Θεάτρου", όπου παρέμεινε την περίοδο 1970-75. Έχοντας πολιτικοποιηθεί από πολύ νέος, συμμετείχε στον αντιδικτατορικό αγώνα ενταγμένος στο Επαναστατικό Κομμουνιστικό Κίνημα Ελλάδας (ΕΚΚΕ) και σε άλλους πολιτικούς φορείς, όπως η Ελληνοευρωπαϊκή Κίνηση Νέων (ΕΚΙΝ). Για την δράση του συνελήφθη επανειλημμένα, φυλακίστηκε, βασανίστηκε.

Την περίοδο 1980-85 δημιούργησε με τον Θ. Κακουλίδη τον εκδοτικό οίκο "Ιθάκη" και τύπωσε βιβλία για το θέατρο, τον κινηματογράφο και τη μουσική. Έχει γράψει τη νουβέλα "Περί Μαιάνδρου" (1195), το μυθιστόρημα "Απρόσμενα αισθήματα" (1999), το μυθιστόρημά του "Οι σαλτι-

μπάγκοι" (2004), το "Όλοι μαζί, τώρα!" (2011), ένα προσωπικό αφήγημα για τη δημιουργία του "Ελεύθερου Θεάτρου" και την δράση επαναστατικών και αντιστασιακών οργανώσεων στην χούντα, και τέλος το "Ηθοποιός σημαίνει φώς" (2015).

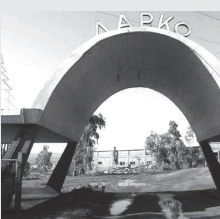
Συνεργάστηκε στο θέατρο με σπουδαίους καλλιτέχνες: Άννα Συνοδινού, Γιώργος Μιχαηλίδης, Αλέξης Σολομός, Ξένια Καλογεροπούλου, Μιχάλης Κακογιάννης, Γιάννης Χουβαρδός, Κωνσταντίνος Αρβανιτάκης, "Νέα Πορεία", "Εθνική Λυρική Σκηνή", "Από Μηχανής Θέατρο", "Θέατρο Στοά" και άλλους θιάσους και σκηνοθέτες, με ρόλους σε όλα τα θεατρικά είδη. Συμμετείχε στις παραστάσεις "Ο Ορφείας στον Άδη" του Τενεσί Ουίλιαμς, "Το Πένθος Ταιριάζει στην Ηλέκτρα" του Ευγ. Ο' Νηλ, "Η πρόβα του Νυφικού" από το μυθιστόρημα της Ντ. Γιαννακοπούλου, η "Δυτική Αποβάθρα" του Μπερνάρ Μαρί Κολτές κ.α. Την περίοδο 2016-17 έπαιξε στο Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης το έργο «Ομπίντα, Οι τελευταίες ώρες του Νίκου Ζαχαριάδη», που έγραψε ο ίδιος και υμνεί την προσωπικότητα του Ζαχαριάδη. Αν και αυτό δείχνει μια προσκόλληση στον

σταλινισμό και τα αδιέξοδα παλιότερων περιόδων του εργατικού κινήματος (όπως άλλωστε ισχύει για αρκετούς καλλιτέχνες και διανοούμενους), παρόλα αυτά δεν μειώνει το ήθος και την αξία του συνολικού έργου του Γιώργου Κοτανίδη.

Στον κινηματογράφο έπαιξε σημαντικούς ρόλους σε ελληνικές και διεθνείς παραγωγές: "Παραγγελιά", "Από που πάνε για την χαβούζα;", "Ηλεκτρικός Άγγελος", "Το στίγμα", "Το μαντολίνο του λοχαγού Κορέλι" κ.α., ενώ έγραψε και το σενάριο της ταινίας "Πάμπωχοι Α.Ε."

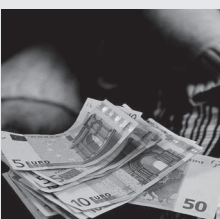
Εμφανίστηκε σε κωμικούς και δραματικούς ρόλους τηλεοπτικών σειρών της κρατικής και της ιδιωτικής τηλεόρασης (Ο συμβολαιογράφος, Οι μεν και οι δεν, Εγκλήματα), σε θεατρικά για την τηλεόραση (Θέατρο της Δευτέρας), καθώς και σε διεθνείς τηλεοπτικές παραγωγές. Έγραψε και παρουσίασε στην κρατική τηλεόραση πολιτιστικά και οικολογικά τηλεπαιχνίδια, έκανε οικολογικές και ιστορικές εκπομπές στο ραδιόφωνο.

Η ΟΚΔΕ εκφράζει τα ειλικρινή συλλυπητήρια της στους συγγενείς και τους φίλους του.

Εργαζόμενοι
Κάτω τα χέρια από
τη ΛΑΡΚΟ

σελ. 4

Κοινωνία
Το αντι-Ασφαλιστικό
έκτρωμα του
Βούρτση

σελ. 6

Ινδία
Νέα γενική
απεργία ιστορικών
διαστάσεων

σελ. 12

Αφιέρωμα
Η σημερινή όξυνση
της ελληνοτουρκικής
σύγκρουσης

σελ. 14-15

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαιτέρως με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τρότσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Για τη Γραφειοκρατία

Συγγραφείς: Λέον Τρότσκι, Ερνέστ Μαντέλ, Γιάννης Σμυρλής, Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Χρονολογία έκδοσης: Νοέμβριος 2019

Σελίδες: 205

Τιμή: 5 ευρώ

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη, με την ευκαιρία των 30 χρόνων από την κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων, εκδίδουν μια Επιλογή Κειμένων κάτω από γενικό τίτλο, Για την Γραφειοκρατία, με σκοπό την κατανόηση του φαινομένου γενικά και κυρίως της σταλινικής γραφειοκρατίας. Τα κείμενα που επιλέχτηκαν γι' αυτή την έκδοση είναι:

1. *Γιατί θριάμβευσε ο Στάλιν, του Λέον Τρότσκι (απόσπασμα από την Προδομένη Επανάσταση-1936)*
2. *Η Ταξική Φύση του Σοβιετικού Κράτους, του Λέον Τρότσκι (1933)*
3. *Η Γραφειοκρατία, του Ερνέστ Μαντέλ (1968)*
4. *Σχετικά με την ταξική φύση της ΕΣΣΔ-Μια απάντηση στον Σουόζνι, του Ερνέστ Μαντέλ (1970)*
5. *Μια Θεωρία που δεν έχει αντέξει τη δοκιμή των γεγονότων, του Ερνέστ Μαντέλ (1990)*
6. *Η κρυφή γοητεία του σταλινισμού Νο 2-Απάντηση της Ο.Κ.Δ.Ε. στον Δημήτρη Μπελαντή, των Γιάννη Σμυρλή-Σωφρόνη Παπαδόπουλο (2017)*

7. *Γιατί είμαστε επαναστάτες σήμερα; Ένα εξαιρετικό άρθρο του Ερνέστ Μαντέλ*

Μέσα από την επιλογή αυτών των κειμένων οι αγωνιστές του επαναστατικού και κομμουνιστικού κινήματος θα βρουν απαντήσεις για το φαινόμενο της γραφειοκρατίας, τις ρίζες και τις αιτίες του, που τόσο πολύ απασχόλησε και απασχολεί το εργατικό κίνημα και την πρωτοπορία του. Το φαινόμενο δεν είναι σημερινό. Έχει απασχολήσει όλους τους Μαρξιστές και τον ίδιο τον Μαρξ, αλλά, φυσικά, μετά την γραφειοκρατικοποίηση και τον εκφυλισμό του πρώτου εργατικού κράτους σε μια σταλινική δικτατορία και τα τραγικά και ολέθρια αποτελέσματα που είχε αυτή η εξέλιξη, όχι μόνο για την τύχη των καθεστώτων του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού», αλλά και για την υπόθεση του σοσιαλισμού και της κομμουνιστικής ιδεολογίας, μια βαθιά κατανόηση του φαινομένου καθίσταται απαραίτητη σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε.

Από τον πρόλογο της έκδοσης

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλείο “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Γιάννενα

Ψλικάτζιδικο “Ψλικάτέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ο υπόδικος «ηγέτης», πρόεδρος των ΗΠΑ Ντόναλντ Τραμπ, έχοντας δίπλα του τον υπηρεσιακό πρωθυπουργό του Ισραήλ Μπέντζαμιν Νετανιάχου, παρουσίασε την Δευτέρα 27/1/20, το σχέδιό του για τη λύση του «Παλαιστινιακού», το οποίο μάλιστα ονόμασε «ιστορική ευκαιρία», «συμφωνία του αιώνα» κ.ά. Ακόμη κάλεσε τους παλαιστίνιους να αρπάξουν την ευκαιρία, γιατί «(...) η Μέση Ανατολή αλλάζει ραγδαία(...)». Πρέπει να φροντίσουμε τη νεολαία της περιοχής(...)» και συνέχισε πλέκοντας το εγκώμιο του αμερικανικού στρατού για τα κατορθώματά του στην περιοχή! Βέβαια, το «σχέδιο» του αμερικανού προέδρου είναι το χειρότερο από όσα παρουσιάστηκαν από το 1948, ρίχνει λάδι στην εύφλεκτη Μ. Ανατολή και αν εφαρμοστεί θα σβήσει από το χάρτη ακόμη και τα υπολείμματα παλαιστινιακού κράτους που έχουν απομείνει.

Τα βασικά σημεία του «σχεδίου»

Σύμφωνα με το «σχέδιο» και τον χάρτη που παρουσίασε ο ίδιος ο Τραμπ, καταπατούνται όλες οι αποφάσεις του ΟΗΕ καθώς και τα όρια των εδαφών Ισραήλ-Παλαιστίνης και αγνοούνται πλήρως τα προ του 1967 σύνορα (δηλ. πριν το Ισραήλ προσαρτήσει την Δ. Όχθη του Ιορδάνη, την Γάζα, την Ιερουσαλήμ κ.ά.) που αποτελεί, θεωρητικά, τη βάση συζήτησης για τους παλαιστίνιους. Συγκεκριμένα το παλαιστινιακό «κράτος» –«ένα κράτος Μίκι Μάους», όπως το ονόμασε το Reuters– θα περιλαμβάνει:

1. Τα εναπομείναντα κατακερματισμένα εδάφη της Δυτικής Όχθης,
2. Τη Λωρίδα της Γάζας,
3. Ορισμένες απομακρυσμένες αραβικές συνοικίες της Ανατολικής Ιερουσαλήμ, στα όρια της πόλης και εκτός του γνωστού διαχωριστικού τείχους, τα οποία κάποια στιγμή θα μπορούν να ανακηρυχθούν ως πρωτεύουσα της Παλαιστίνης. Όταν αυτό γίνει, κόμπασε ο Τραμπ, οι ΗΠΑ θα ανοίξουν και εκεί πρεσβεία, (το οποίο βέβαια δεν πρόκειται να συμβεί ποτέ).
4. Ακατοίκητες εκτάσεις που το Ισραήλ θα εκχωρήσει στην έρημο Νεγκέβ, στα

σύνορα με την Αίγυπτο, –χωρίς καμιά επικοινωνία μεταξύ τους και με τα υπόλοιπα προβλεπόμενα από το «σχέδιο» παλαιστινιακά εδάφη– πρακτικά ως αντάλλαγμα για την προσάρτηση 15 παράνομων εβραϊκών εποικισμών στη Δυτική Όχθη, που θα συντελούν στην κυριαρχία του Ισραήλ στην Κοιλάδα του Ιορδάνη (30% της Δ. Όχθης).

Ακόμη στο «σχέδιο» προβλέπεται για τους παλαιστίνιους: α) σύνδεση με σήραγγα των μέχρι σήμερα ασύνδετων παλαιστινιακών εδαφών μεταξύ Δυτικής Όχθης και Λωρίδας της Γάζας, που θα ελέγχεται από τους Ισραηλινούς, β) χρήση μέρους των εγκαταστάσεων στα ισραηλινά λιμάνια της Χάιφα και της Ασντόντ, υπόσχεση που είναι προφανές ότι θα υπόκειται πάντοτε στην «καλή θέληση» του Ισραήλ (!), γ) υπόσχεση για ξένες επενδύσεις ύψους 50 δισ. δολαρίων σε βάθος δεκαετίας (!) και δημιουργία ενός εκατομμυρίου νέων θέσεων εργασίας στα παλαιστινιακά εδάφη (!). Για το τεράστιο πρόβλημα της επιστροφής των προσφύγων,¹ ο γαλαντόμος Τραμπ δήλωσε ότι αυτοί θα αποζημιωθούν από ταμείο που θα συσταθεί από τη διεθνή κοινότητα, για να σπείψει αμέσως ο Νετανιάχου να δηλώσει ότι σε κάθε περίπτωση το ζήτημα των προσφύγων «...θα επιλυθεί εκτός ορίων του Ισραήλ». Τέλος, στο σχέδιο τονίζεται ότι το παλαιστινιακό «κράτος» θα είναι «αποστρατιωτικοποιημένο» και δεν θα έχει τον έλεγχο του εναέριου χώρου και των συνόρων του, με

1. Το μεγαλύτερο μέρος του παλαιστινιακού λαού, εκτοπισμένο ή κυνηγημένο λόγω πολέμων, διώξεων κ.λπ., βρίσκεται εκτός της Παλαιστίνης και διάσπαρτο σχεδόν σε όλες τις χώρες της Μ. Ανατολής και κυρίως σε: Λίβανο, Ιορδανία, Λιβύη, Ιράκ, ενώ πάνω από 2 εκ. βρίσκονται στο Ισραήλ λόγω της προσάρτησης εδαφών που παλαιότερα ανήκαν στους παλαιστίνιους

Καταργούν την Παλαιστίνη

λίγα λόγια θα είναι ένα «Μπατουστάν», υπό τον απόλυτο έλεγχο του милитаристικού κράτους του Ισραήλ.

Για αυτό το «σχέδιο» το οποίο είναι κομμένο και ραμμένο υπέρ των σιωνιστικών συμφερόντων και απλά ανακοινώθηκε στους παλαιστίνιους, το γεράκι του σιωνισμού Νετανιάχου, έχοντας δίπλα του τον αρχηγό της αντιπολίτευσης «κεντρώο» Μπένι Γκαντζ, έθεσε ως όρο για τις διαπραγματεύσεις με τους παλαιστίνιους, να αναγνωρίσουν «το Εβραϊκό Κράτος του Ισραήλ»!

Όπως ήταν φυσικό οι παλαιστίνιοι σε όλες τις περιοχές από τη Γάζα ως τη Ραμάλα και τα κατεχόμενα της κοιλάδας του Ιορδάνη με διαδηλώσεις και φωνάζοντας, «θάνατος στην Αμερική», «Θάνατος στο Ισραήλ» απέρριψαν το «σχέδιο» των Τραμπ-Νετανιάχου που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε ένα μη βιώσιμο παλαιστινιακό κράτος και τελικά στην εξόντωση και στην εξαφάνισή τους. Τέλος, υπήρξε συνάντηση (για πρώτη φορά μετά από 9 χρόνια!) ανάμεσα στις τρεις σημαντικές πολιτικές δυνάμεις (Χαμάς, Ισλαμική Τζιχάντ, και Παλαιστινιακή Αρχή-Φατάχ) στη Ραμάλα (έδρα της Παλαιστινιακής Αρχής) για την αντιμετώπιση της κατάστασης που έχει δημιουργηθεί.

Πραγματικός ο κίνδυνος εξαφάνισης

Ο κίνδυνος εκτοπισμού, αν όχι και εξόντωσης, των παλαιστινίων από τα εδάφη τους είναι πραγματικός. Μπορεί η θέληση των παλαιστινίων για αγώνα ενάντια στους σιωνιστές και ιμπεριαλιστές, παρά τα χιλιάδες θύματά τους, να παραμένει αμείωτη, ωστόσο η ηγεσία τους ιδιαίτερα η λεγόμενη Παλαιστινιακή Αρχή-Φατάχ και ο ηγέτης της Μαχμούτ Αμπάς (άνθρωπος των ιμπε-

▲ Ο χάρτης του νέου Παλαιστινιακού κράτους που προτείνει ο Τραμπ

ριαλιστών), έχουν τεράστια ευθύνη που τα πράγματα έχουν φτάσει μέχρι τη σημερινή απελπιστική κατάσταση. Μαζί με αυτό ο παλαιστινιακός λαός είναι σήμερα απομονωμένος και προδομένος από ένα μεγάλο μέρος των αραβικών χωρών και του λεγόμενου αραβικού συνδέσμου. Απόδειξη αυτού είναι το γεγονός ότι όταν ο Τραμπ ανακοίνωσε το «σχέδιό» του υπήρχαν (για πρώτη φορά στην ιστορία) και οι πρέσβεις των Μπαχρέιν, Ομάν, Ενωμένων Αραβικών Εμιράτων και σίγουρα στο παρασκήνιο η Σαουδική Αραβία και η Αίγυπτος, πράγμα που επιβεβαιώνεται από την ένοχη σιωπή τους.

Το «σχέδιο» του Τραμπ δεν αφορά μόνο τον ενταφιασμό του παλαιστινιακού λαού. Είναι προφανές ότι ετοιμάζει ένα νέο αντιδραστικό συνασπισμό για μια αντεπίθεση στη Μ. Ανατολή και την σύγκρουση με το Ιράν. Σε αυτό τον αντιδραστικό συνασπισμό κάτω από το συντονισμό των ΗΠΑ συμμετέχει με όλα τα μέσα και η πολιτική ελίτ της Ελλάδας και κυρίως τα δυο μεγάλα αστικά κόμματα ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ. Δεν είναι μόνο ο παλιός άξονας με το Ισραήλ και την Αίγυπτο, ούτε η πρόσφατη υπογραφή συμφωνίας με της ΗΠΑ για τις Βάσεις, αλλά και η αποστολή πυραύλων Πάτριος στην Σαουδική Αραβία, φρεγάτας στον Περσικό Κόλπο, τα κοινά ναυτικά γυμνάσια με το Ισραήλ με στόχο το Ιράν κ.λπ.

Με τους αγώνες μας να σώσουμε τον παλαιστινιακό και τον ελληνικό λαό από τον όλεθρο όπου τον οδηγεί η φιλοιμπεριαλιστική και επικίνδυνη ελίτ που βρίσκεται στην κυβέρνηση.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Την ένταση του προβλήματος της φτώχειας καθώς και νέες μορφές φτώχειας, όπως η ενεργειακή φτώχεια (ηλεκτρικό ρεύμα, θέρμανση κ.λπ.), στην Ελλάδα και στην Ευρωπαϊκή Ένωση παρουσιάζει σε έρευνά του το Ελληνικό Δίκτυο για την Καταπολέμηση της Φτώχειας.

20.000.000 υπολογίζονται πλέον οι άστεγοι στην ΕΕ. Βασική αιτία είναι το μπαράζ εξώσεων σε χώρες όπως η Ισπανία και η Πορτογαλία. Επίσης, σε χώρες όπως το Βέλγιο, Ολλανδία και Λουξεμβούργο, μειώνεται διαρκώς η πρόσβαση στη δημόσια υγεία και περίθαλψη, κυρίως λόγω του γεγονότος ότι οι κυβερνήσεις της Ε.Ε. εφαρμόζουν πολιτικές ιδιωτικοποιήσεων, υποβαθμίζοντας τις δημόσιες υπηρεσίες υγείας.

Στην Ελλάδα αυξήθηκε σημαντικά το ποσοστό των ανθρώπων που βρίσκονται σε κίνδυνο φτώχειας, φτάνοντας το 31,3% (στοιχεία του 2018), ενώ το αντίστοιχο ποσοστό το 2005 ήταν 19,6%. Η Ελλάδα έχασε το 25% του ΑΕΠ της κατά τη διάρκεια της κρίσης, το υψηλότερο ποσοστό από οποιαδήποτε χώρα της Ε.Ε. Οι νέοι που εργάζονται, αλλά παραμένουν φτωχοί, είναι σε όλη την Ευρώπη, και στην Ελλάδα, η μοναδική ηλικιακή ομάδα με αυξητική τάση. Η Ελλάδα είναι η πρώτη χώρα στην ΕΕ όπου οι νέοι, αφότου τελειώσουν την εκπαίδευσή τους, δεν εργάζονται σε ποσοστό 50,5%.

Παράλληλα, σύμφωνα με τη Eurostat, το 35,6% των νοικοκυριών στην Ελλάδα αδυνατεί να πληρώσει τους λογαριασμούς, ενώ το 39,6% δεν μπορεί να συντηρήσει το σπίτι του, είτε είναι ενοικιαζόμενο, είτε ιδιόκτητο. Ταυτόχρονα, εκτιμάται ότι η αύξηση των τιμών των κατοικιών κατά 7,4% το 2019, ακολουθούμενη από μεγαλύτερη αύξηση των ενοικίων, αναμένεται να ενισχύσει το φαινόμενο της φτώχειας.

507.000 πολίτες επιβιώνουν χάρη σε επιδόματα και 602.000 άνθρωποι αδυνατούν να πληρώσουν το ενοίκιο χωρίς υποστήριξη. Περισσότερα από 450.000 άνθρωποι πήραν τρόφιμα από το «Ταμείο Ευρωπαϊκής Βοήθειας προς τους Άπορους» και πάνω από 80.000 βασίστηκαν στα κοινωνικά παντοπωλεία. Επίσης, 517.000 παιδιά βιώνουν τη φτώχεια, ποσοστό τριπλάσιο σε σχέση με το 2005. Τέλος, πάνω από 750.000 εργαζόμενοι αμείβονται με μισθό κάτω από 500 ευρώ, ενώ οι μισθοί και οι συντάξεις έπεσαν σε επίπεδα χαμηλότερα από μια δεκαπενταετία πριν.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΛΑΡΚΟ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ !

Με το παραπάνω σύνθημα, οι εργαζόμενοι της ΛΑΡΚΟ, κάτοικοι περιοχών της Στερεάς Ελλάδας, σωματεία, εργαζόμενοι κ.ά. συμμετείχαν μαζικά σε συλλαλητήριο στο Σύνταγμα στις 25 Γενάρη, στέλνοντας ξεκάθαρο μήνυμα στη νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ, που θέλει να ξεπουλήσει τα ορυχεία και το εργοστάσιο της ΛΑΡΚΟ.

Ο υπουργός Περιβάλλοντος και Ενέργειας Κωστής Χατζηδάκης σκοπεύει να προχωρήσει άμεσα το σχέδιο ιδιωτικοποίησης της ΛΑΡΚΟ, που προβλέπει την τριχοτόμησή της, ώστε να πουληθούν μέσα στο 2020 τα κερδοφόρα τμήματά της. Το πρώτο πακέτο θα περιλαμβάνει το 70% των μεταλλείων στην Εύβοια, τα μεταλλεία στην Καστοριά και το λιγνιτωρυχείο στα Σέρβια Κοζάνης, ενώ το δεύτερο πακέτο τα μεταλλεία και το εργοστάσιο στη Λάρυμνα Φθιώτιδας. Θεωρούνται και τα δύο επιχειρηματικά «φιλέτα», σε αντίθεση με το 30% των μεταλλείων της Εύβοιας, που θα τεθεί υπό «καθεστώς εκκαθάρισης σε λειτουργία». Μάλιστα, η κυβέρνηση προτίθεται να εκταμιεύσει ποσό της τάξης τουλάχιστον των 20 εκατομμυρίων ευρώ για την «εξυγίανση» της ΛΑΡΚΟ. Εξυγίανση σημαίνει «οικειοθελείς» αποχωρήσεις και μετατάξεις για τους εργαζόμενους, ώστε η εταιρεία να καταστεί πιο ελκυστική για τους ενδιαφερόμενους επενδυτές. Ως γνωστόν, για τους νεοφιλελεύθερους κανίβαλους της ΝΔ, «επενδύσεις» είναι το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου έναντι πινακίου φακής, χαρίζοντας τα κερδοφόρα φιλέτα στους αεριτζήδες «επενδυτές» και μετακυλώντας τα χρέη στις πλάτες του λαού.

Για να δικαιολογήσει το σχέδιο ιδιωτικοποίησης, η κυβέρνηση επιστρατεύει:

α) απόφαση του 2014 της Γενικής Διεύθυνσης Ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, η οποία χαρακτήρισε «κρατικές ενισχύσεις» τη συμμετοχή του Δημοσίου με 135 εκ. ευρώ στην αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου της ΛΑΡΚΟ (ουσιαστικά ήταν δάνειο προ δεκαετίας, το οποίο σήμερα έχει σχεδόν αποπληρωθεί),

β) τα περιβαλλοντικά πρόστιμα, περίπου 50 εκ. ευρώ, για μόλυνση του Ευβοϊκού Κόλπου (η ΛΑΡΚΟ δεν έχει περιβαλλοντική αδειοδότηση),

γ) το νέο εξώδικο/τελεσίγραφο της ΔΕΗ για ανεξόφλητους λογαριασμούς που έχουν συσσωρευτεί εδώ και πολλά χρόνια, ύψους 340 εκ. ευρώ, με το οποίο απειλεί να κόψει το ρεύμα στην επιχείρηση στο τέλος του μήνα.

Ωστόσο, τα σωματεία των εργαζομένων στη ΛΑΡΚΟ έχουν αποκαλύψει ότι η ΔΕΗ, που διαθέτει το 11,45% των μετοχών της επιχείρησης, εφαρμόζει ιδιαίτερα υψηλό τιμολόγιο, 80% πάνω από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο!

Άμεση απάντηση των εργαζομένων και συνέχιση του αγώνα

Απέναντι σε αυτή την εξέλιξη, οι εργαζόμενοι ξεκίνησαν αγωνιστικές κινητοποιήσεις, με πρώτη το συλλαλητήριο στο Σύνταγμα. Όπως ενημερώνουν οι εργαζόμενοι, η ΛΑΡΚΟ αποτελεί έναν ιστορικό βιομηχανικό κολοσσό παγκόσμιας εμβέλειας και αναγνώρισης, με συσσωρευμένα προβλήματα από την κακοδιαχείριση των παρελθόντων ετών (μόνο το σκάνδαλο της προώλησης του νικελίου την περίοδο 2006-08 οδήγησε σε απώλεια κερδών ύψους 0,5 δισ. ευρώ), που όμως μπορεί να αποτελέσει μοχλό ανάπτυξης απέναντι στην κρίση

που μαστίζει την ελληνική οικονομία. Έχει εγκαταλειφθεί στην τύχη της και αντιμετωπίζεται απαξιωτικά από όλες τις κυβερνήσεις. Η ΛΑΡΚΟ, παρ' όλα τα προβλήματα της και τις αναξιοποίητες δυνατότητές της, παραμένει μια δυναμική εταιρεία, με σημαντική συμβολή στη βιομηχανία, στην απασχόληση και στο συναλλαγματικό ισοζύγιο της χώρας (3%), λόγω της εξαγωγικής της φύσης.

Για τους παραπάνω λόγους, με ψήφισμα που κατέθεσαν στη Βουλή, οι εργαζόμενοι απαιτούν:

1. Κρατική χρηματοδότηση για να διασφαλιστεί η μέχρι σήμερα καθετοποιημένη επεξεργασία των νικελιούχων μεταλλευμάτων. Να διασφαλιστεί η ενιαία λειτουργία μεταλλείων και εργοστασίου της ΛΑΡΚΟ, καθώς και ο παραγωγικός της χαρακτήρας.

2. Χρηματοδότηση, με ευθύνη, σχεδιασμό και έλεγχο από το κράτος, για τον εκσυγχρονισμό της ΛΑΡΚΟ, την παραπέρα ανάπτυξή της σύμφωνα με τις δυνατότητες που έχει, κατασκευή μονάδας ανοξείδωτου χάλυβα, από την οποία θα δημιουργηθούν χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας.

3. Διασφάλιση της συνέχισης της λειτουργίας της ΛΑΡΚΟ, όλων των θέσεων εργασίας και των κεκτημένων των εργαζομένων, μέσα από την υπογραφή συλλογικής σύμβασης εργασίας, και κατάργηση του σκλαβοπάζαρου των εργολαβιών.

4. Θεσμοθέτηση ουσιαστικών μέτρων ασφαλείας στην εργασία για να μην υπάρξουν άλλα θύματα.

Οι 1200 περίπου εργαζόμενοι, μόνιμοι και εργολαβικοί, είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον αγώνα τους με δυναμικές κινητοποιήσεις, μέχρι να ικανοποιηθούν όλα τους τα αιτήματα. Μάλιστα, έχουν δώσει σκληρούς αγώνες και στο παρελθόν, με πιο χαρακτηριστικούς το 1977, 1979, 1986 κ.ά. Ήδη, για τις αμέσως επόμενες μέρες προγραμματίζονται συσκέψεις, περιοδείες και Γενικές Συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς, προκειμένου να καθορίσουν το παραπέρα αγωνιστικό τους πρόγραμμα. Παράλληλα, θα συνεχιστούν οι πολύμορφες πρωτοβουλίες για την ενημέρωση των τοπικών κοινωνιών, άλλων συνδικάτων κ.λπ. Τον αγώνα των εργαζομένων στηρίζουν και οι τοπικές κοινωνίες (οι εργαζόμενοι που σχετίζονται άμεσα ή έμμεσα με τη ΛΑΡΚΟ ανέρχονται σε 15.000, γεγονός που αποδεικνύει ότι η ΛΑΡΚΟ είναι ένας πραγματικός πνεύμονας της οικονομίας, ειδικά στην επαρχία, όπου το πρόβλημα της ανεργίας είναι οξύτατο).

Τα εργατικά δυστυχήματα στη ΛΑΡΚΟ

Άλλος ένας θάνατος προστέθηκε στον μακρύ κατάλογο των θυμάτων στα μεταλλεία της ΛΑΡΚΟ, λίγες ώρες πριν από το συλλαλητήριο στις 25/1. Ένας 35χρονος χειριστής εξορυκτικού μηχανήματος, πατέρας δύο μικρών παιδιών, άφησε την τελευταία του πνοή στις εγκαταστάσεις της εταιρείας στα Ψαχνά της Εύβοιας.

Το Συνδικάτο Μετάλλου Εύβοιας ζητά να διερευνηθούν οι ευθύνες για το περιστατικό, για το οποίο αναφέρει ότι δεν ήταν «ατύχημα» και απορρίπτει τις ανοησίες περί «κακίας ώρας». Κάνει λόγο για εγκλήματα κατά των εργατών και αποδίδει τα δυστυχήματα αποκλειστικά στο εργασιακό στρες, την ανασφάλεια, την αβεβαιότητα και τα ελλειπή ή ανύπαρκτα μέτρα προστασίας. «Στο σημείο που πραγματοποιήθηκε το “δυστύχημα” υπήρχε παλιότερα 24ωρο πόστο, ώστε να γίνεται το απαραίτητο “κουμάντο” στην ανατροπή των φορτίων. Αυτό το πόστο έχει καταργηθεί εδώ και μία δεκαετία, ως αποτέλεσμα των περικοπών και της υποχρηματοδότησης που έχουν οδηγήσει τη ΛΑΡΚΟ στη σημερινή της απαξίωση», αποκαλύπτει το συνδικάτο.

Δυστυχώς, οι εργαζόμενοι στα μεταλλεία της ΛΑΡΚΟ, όλα τα χρόνια της λειτουργίας της, μετράνε 80 νεκρούς στις βάρδιες, εκατοντάδες θανάτους από επαγγελματικές ασθένειες και εκατοντάδες εργαζόμενους με σοβαρά εργατικά ατυχήματα και μόνιμες αναπηρίες.

■ Νίκος Κτενάς

επίκαιρα...

Να δώσουμε ένα τέλος στην αυξανόμενη αστυνομική βία και αυθαιρεσία

Στις 26 Ιανουαρίου, αστυνομικός της ομάδας ΔΙΑΣ καταγράφηκε σε βίντεο να χτυπά ένα 11χρονο παιδί Ρομά, στο Μενίδι. Όλοι οι αστυνομικοί που βρέθηκαν στο σημείο τέθηκαν σε διαθεσιμότητα και την επομένη, στις 27 Ιανουαρίου, ο εισαγγελέας διέταξε έρευνα σε βάρος του αστυνομικού για το αδίκημα της σωματικής βλάβης με ρατσιστικά χαρακτηριστικά. Οι υπόλοιποι τρεις αστυνομικοί που ήταν παρόντες στο περιστατικό, οδηγήθηκαν στον εισαγγελέα και παραπέμφθηκαν σε δίκη στο Αυτόφωρο Μονομελές Πλημμελειοδικείο κατηγορούμενοι για υπόθαλψη.

Το συγκεκριμένο περιστατικό δεν είναι ούτε μεμονωμένο, ούτε τυχαίο. Είναι αποτέλεσμα του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης (βιομηχανία συλλήψεων και διώξεων, περιορισμός και ποινικοποίηση του συνδικαλισμού, ξύλο και δακρυγόνα, τρομοκρατία, ρατσιστικές επιθέσεις, αστυνομικές αυθαιρεσίες κ.λπ.). Απέναντι στην τρομοκρατία και την καταστολή, ο μόνος δρόμος είναι η ενίσχυση των αγώνων μας, ένα ταξικό μέτωπο υπεράσπισης των δημοκρατικών μας δικαιωμάτων και ελευθεριών. Με τα δικά μας όργανα πάλης, με συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα, με τα σωματεία και τους συλλόγους, να επιβάλουμε τις δικές μας λύσεις.

Προσπάθειες φίμωσης πρώην εργαζομένου στις ιχθυοκαλλιέργειες «Ανδρομέδα».

Απέναντι στην «Ανδρομέδα», εταιρεία που ιδρύθηκε το 1998 στην Πάτρα και εξαγοράστηκε έναντι 35 εκ. ευρώ από το επενδυτικό fund της Global Finance το 2006, στάθηκε πριν από 3 χρόνια ο Χρήστος Λοβέρδος-Στελακάτος, ο οποίος έπειτα από 13 χρόνια εργασίας στην εταιρεία προχώρησε σε πληθώρα καταγγελιών. Αυτές αφορούν τη χρήση επικίνδυνων χημικών ουσιών (όπως φορμόλη) στις ιχθυοκαλλιέργειες της εταιρείας, σάπιες τροφές, τη «χρώση» ξένων ειδών σε ειδικά πλυντήρια ώστε στη συνέχεια να πλασαριστούν για ντόπια, τα χρώματα των διχτύων των κλωβών, μαζί με διάφορες άλλες σοβαρά επιβλαβείς πρακτικές για τη δημόσια υγεία και το περιβάλλον. Μετά την ανάρτηση βίντεο με ντοκουμέντα από τον τότε χώρο εργασίας του, ο Στελακάτος απολύθηκε και η εταιρεία κατέθεσε αγωγή εναντίον του, ζητώντας 1.230.000 ευρώ αποζημίωση για ηθική βλάβη και διαφυγόντα κέρδη καθώς και την φυλάκισή του.

Τον Μάιο του 2018, η κλήση του Στελακάτου στο δικαστήριο στάλθηκε εσκεμμένα στην παλιά του διεύθυνση διαμονής (παρά το γεγονός ότι είχε δηλώσει εγγράφως τη νέα του διεύθυνση και είχαν σταλεί κλήσεις σε αυτή σε προηγούμενες προανακριτικές διαδικασίες) με αποτέλεσμα να μην παρευρεθεί στο δικαστήριο και να καταδικαστεί ερήμην σε 7 χρόνια για δύο πλημμελήματα (χωρίς δυνατότητα αναστολής και έφεσης) και ενώ τα πλημμελήματα αυτά (της εξύβρισης και της απειλής) τιμωρούνται με ανώτατη ποινή έως ένα έτος το καθένα.

Στις 7 Φλεβάρη θα εκδικαστεί η μήνυση του διευθυντή της εταιρείας για εκβιασμό, δυσφήμιση και εξύβριση, ενώ στις 13 Μαρτίου θα κριθεί δικαστικά το αν θα ικανοποιηθεί το αίτημα της πολυεθνικής (στην οποία ανήκει η εταιρεία) να φυλακιστεί ο Στελακάτος για 27 χρόνια. Η πολυεθνική τον κατηγορεί ότι διέπραξε 108 παραβιάσεις δημοσιοποιώντας τις πρακτικές της, ενώ ήταν υποχρεωμένος να μην δημοσιοποιήσει τίποτα σύμφωνα με τα ασφαλιστικά μέτρα που είχε κερδίσει η εταιρεία σε αυτά προβλέπονταν πρόστιμο 500 ευρώ και 3 μήνες φυλάκισης για κάθε δημοσίευση. Οι δύο δίκες θα πραγματοποιηθούν στην Ηγουμενίτσα.

Είναι προφανές πως τέτοιες προσπάθειες φίμωσης αγωνιστών που αποφασίζουν να αποκαλύψουν τις δολοφονικές πρακτικές των πολυεθνικών και του κεφαλαίου πηγαίνουν χέρι-χέρι με το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης και αποτελούν ξεκάθαρες προσπάθειες τρομοκράτησης και απομάκρυνσής μας από τους αγώνες για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας και της ζωής μας.

31ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΑΘΗΝΑΣ (ΕΚΑ)

Στις 8-9/2 θα πραγματοποιηθεί το 31^ο Συνέδριο του Ε.Κ.Α. της μεγαλύτερης δευτεροβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης πανελλαδικά. Φέτος συμπληρώνονται 110 χρόνια από την ίδρυσή του. Στη δύναμή του έχει περίπου 450 πρωτοβάθμια Σωματεία, εκ των οποίων 285 εκπροσωπούνται στο Συνέδριο με 1.343 εγγεγραμμένους σύνεδρους, οι οποίοι εκπροσωπούν περίπου 100.000 εργαζόμενους, ενώ ψηφίζουν οι 1.203, σύμφωνα με στοιχεία του προηγούμενου Συνεδρίου. Σίγουρα το συγκεκριμένο Συνέδριο θα καθορίσει σημαντικά τους συσχετισμούς που θα διαμορφωθούν ενόψει του Συνεδρίου της Γ.Σ.Ε.Ε., όποτε αυτό πραγματοποιηθεί.

Το Συνέδριο του Ε.Κ.Α. πραγματοποιείται σε μια περίοδο που η εργατική τάξη στην χώρα μας έρχεται αντιμέτωπη:

α) **με τις ακραίες νεοφιλελεύθερες επιθέσεις** της κυβέρνησης Μητσοτάκη-εργοδοτών-Ε.Ε., με την ζοφερή μνημονιακή «κανονικότητα» των «άριστων», των «μπαχαλάκηδων» της αγοράς.

β) **με τον κίνδυνο του πολέμου ή ενός «θερμού επεισοδίου»**, λόγω των επιλογών των συμμαχιών και των διευκολύνσεων της ελληνικής ελίτ, κυρίως προς τους αμερικάνους αλλά τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, που μετατρέ-

πει ξεκάθαρα την χώρα μας σε προτεκτοράτο και σε μία απέραντη βάση.

γ) **μπροστά στα πρόθυρα εκδήλωσης μιας νέας όξυνσης της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης**, αλλά με χειρότερες συνέπειες σε όλα τα επίπεδα, με νέες επιθέσεις στους εργαζόμενους και στα δικαιώματά τους, με την κλιματική καταστροφή που γιγαντώνεται.

δ) **με μια τεράστια ιδεολογική επίθεση** σε κάθε έννοια, στον μισθό, την συλλογική δράση και τους αγώνες, την ιστορία και την ταυτότητάς της.

Οι αλλαγές που συντελούνται στη σύνθεση της εργατικής τάξης και ως συνέπεια των παραπάνω εξελίξεων, η μνημονιακή διακυβέρνηση του Σύριζα αλλά και η σοβαρή κρίση που περνάει το Σ.Κ. **έχουν επιφέρει αρκετές αλλαγές στη συνείδησή της.** Ατομικές συμπεριφορές και επιλογές όλο και γενικεύονται, η απογοήτευση και η μοιρολατρία παγιώνονται όλο και περισσότερο, ο βαθμός οργάνωσης στα συνδικάτα μειώνεται συνεχώς, στοιχεία που συνιστούν μια συντηρητικοποίηση που εκφράστηκε και στις βουλευτικές εκλογές. Ταυτόχρονα όμως, μαζί με αυτά, συνυπάρχει το στοιχείο των αγώνων, δημιουργώντας έτσι μια αντιφατική κατάσταση.

Το Συνδικαλιστικό Κίνημα, που περνάει μια μάλλον ιστορικής σημασίας κρίση, εμφανίζεται πολυδιασπασμένο, αποδυναμωμένο, εκτός τόπου

και χρόνου. Το πρόβλημα είναι κυρίως οι ηγεσίες του, ανίκανες τόσο στο να εξηγήσουν την παραπάνω κατάσταση όσο και να χαράξουν μια στρατηγική και τακτική που θα μπορέσει να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τα προβλήματα και τις επιθέσεις.

Τα προβλήματα πολλά... οι ηγεσίες πολύ «λίγες»

Δυστυχώς, υπάρχει η αντίθετη κατεύθυνση. ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ, ΕΑΚ(Σύριζα), αλλά και ΠΑΜΕ, το μόνο που κάνουν είναι να εκφυλίζουν και να διαλύουν κάθε διαδικασία μιας συνδικαλιστικής οργάνωσης. Ο «συνδικαλισμός» τους πλέον γίνεται με άνευ όρων «μηχανορραφίες», στις δικαστικές αίθουσες με μηνύσεις εκατέρωθεν, με την αστική δικαιοσύνη να διαμορφώνει τους συσχετισμούς και να παίρνει το πάνω χέρι, με την κυβέρνηση να αρπάζει την ευκαιρία στο να παρεμβαίνει και να νομοθετεί. Οι αγώνες και οι απεργίες στα χέρια αυτών των ηγεσιών έχουν καταντήσει καρικατούρες. Αυτή η άθλια και αποκρουστική κατάσταση βρίσκεται πολύ μακριά από τις αγωνίες και τα προβλήματα των εργαζομένων.

Το προηγούμενο Συνέδριο του Ε.Κ.Α. ακυρώθηκε με παρέμβαση της αστικής δικαιοσύνης για να επαναληφθεί μετέπειτα, έχοντας συμμετέχοντες συνέδρους της Χρυσής Αυγής που

προσέφυγαν στα δικαστήρια. Συνάμα, είχαμε τον αποκλεισμό αγωνιστικών Σωματείων, όπως το Ενιαίο Σωματείο (VODAFONE-WIND-VICTUS) με τελείως αντικαταστατικό τρόπο.

Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων θα παρέμβει στις διαδικασίες του Συνεδρίου του Ε.Κ.Α., με στόχο την παρουσίαση των θέσεών της σε όλα τα παραπάνω κρίσιμα ζητήματα, δίνοντας και δικά μας παραδείγματα, προτάσσοντας ένα σχέδιο για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση των δυνάμεων του Σ.Κ., ένα σχέδιο αγώνων με μια συγκεκριμένη ενωτική πολιτική σε αγωνιστικά πλαίσια, ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα Σωτηρίας των εργαζομένων και των φτωχών. Παλεύοντας για Συνδικάτα εργατών, που θα λειτουργούν με τις αρχές της εργατικής δημοκρατίας στην βάση της ταξικής ανεξαρτησίας, που θα παλεύουν ενωτικά, που θα είναι αγωνιστικά και μαχητικά, που θα έχουν στην ηγεσία τους πραγματικούς αγωνιστές και όχι γραφειοκράτες και διευθυντές ή στελέχη επιχειρήσεων.

Στις 12/1, έκλεισε η απεργία διαρκείας του ΟΤΕ που είχε ξεκινήσει στις 21/12. ΤΟ Δ.Σ. της ΟΜΕ-ΟΤΕ συμβιβάστηκε και υπέγραψε σύμβαση με δυσμενέστερους όρους από την προηγούμενη. Να θυμίσουμε ότι η Ομοσπονδία είχε υιοθετήσει «σκληρή γραμμή» προχωρώντας σε απεργία 19 ημερών για το θέμα της ΣΣΕ με αιτήματα όπως ενιαία σύμβαση σε όλο τον όμιλο «που θα εξισώνει τους εργαζόμενους προς τα πάνω», παρόλα αυτά υποχώρησε και οδήγησε σε αδιέξοδο τον αγώνα.

Η νέα συμφωνία για ΣΣΕ που υπέγραψε με ημερομηνία λήξης στις 31/7/2021 προβλέπει για τους εργαζόμενους που έχουν προσληφθεί πριν την 1/3/2015 («παλαιούς» εργαζόμενους) αύξηση 4,5% και από 31/7/2021, όταν και λήγει η ΣΣΕ, επιστροφή στο δώρο με αύξηση 4% (δηλαδή συνολική μείωση 1%, εάν υπολογιστούν οι μισθολογικές απώλειες των προηγούμενων ΣΣΕ).

Στη σύμβαση δεν προβλέπεται διασφάλιση θέσεων εργασίας, επιστρέφει το 40ωρο εργασίας, ενώ άλλα ζητήματα, όπως έξοδα φύλαξης, ταμείο αλληλοβοήθειας, κανονισμός μεταθετότητας κ.α., θα συμφωνηθούν (αν συμφωνηθούν) σε επόμενο στάδιο. Αντίστοιχα, για τους εργαζόμενους που έχουν προσληφθεί μετά την 1/3/2015 («νέοι» εργαζόμενοι) προβλέπεται αύξηση 5,5% και επιπλέον αύξηση 2% μετά τις 31/7/2021, όταν και λήγει η ΣΣΕ. Ταυτόχρονα δεν ειπώθηκε λέξη για τους 8 απολυμένους εργαζόμενους στην φύλαξη.

Το περιεχόμενο της συμφωνίας που υπεγράφη από τον πρόεδρο και

Έκλεισε η απεργία του ΟΤΕ

τον γ.γ. της Ομοσπονδίας χωρίς τα υπόλοιπα ονόματα της διοίκησης της Ομοσπονδίας και χωρίς προηγούμενη διαβούλευση, προκάλεσε έντονες αντιδράσεις από τα υπόλοιπα μέλη του Δ.Σ. Έπειτα από μια πολύωρη συνεδρίαση που συνοδεύτηκε από έντονες αντιπαραθέσεις και οδήγησε στην αποχώρηση μελών από την τελική ψηφοφορία, το Διοικητικό Συμβούλιο της ΟΜΕ-ΟΤΕ έκανε τελικά δεκτούς κατά πλειοψηφία τους όρους της Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΣΣΕ) που είχε μονογραφεί τη Δευτέρα μεταξύ των επικεφαλής της Ομοσπονδίας που αναφέραμε και της διοίκησης του ΟΤΕ. Είχε προηγηθεί η εκλογή νέου γενικού γραμματέα, έπειτα από την παραίτηση του Β. Βάκου και την εκλογή του Β. Κατσαρού στη θέση, ενώ στη ψηφοφορία δεν συμμετείχαν ορισμένα μέλη του 35μελούς Δ.Σ. Οι όροι της νέας ΣΣΕ έγιναν τελικώς με ψήφους 16 υπέρ και 13 κατά. Υπέρ ψήφισαν τα μέλη του Δ.Σ. που πρόσκεινται στην ΠΑΣΚΕ και ορισμένα μέλη της ΔΑΚΕ-ΟΤΕ, ενώ τη συμφωνία καταψήφισαν τα μέλη της ΑΚΕ και της ΕΣΚ (ΚΚΕ). Τα μέλη της ΕΣΚ να θυμίσουμε ότι είχαν ταχθεί κατά της απεργίας. Σε ένα πραγματικό αλαλούμ που επικρατεί στην διοίκηση, ο νέος γενικός γραμματέας φαίνεται να έχει διαφοροποιηθεί από την αποδοχή της συμφωνίας και μένει να φανεί με ποια «φόρμουλα» η ΟΜΕ-ΟΤΕ θα υπογράψει τη ΣΣΕ.

Έπειτα λοιπόν από τη λήξη της

προηγούμενης ΣΣΕ (στις 30/12/2019), έπαψαν να ισχύουν οι κύριοι όροι που περιλαμβάνονταν στην προηγούμενη σύμβαση (μισθολογικά κλιμάκια, 7ωρο, διασφάλιση θέσεων εργασίας) για τους «παλαιούς» εργαζόμενους του ΟΤΕ, με την εταιρεία να δίνει παράταση μέχρι το τέλος Ιανουαρίου στο θέμα της ισχύος του ωραρίου. Για τον λόγο αυτόν, το νέο ΔΣ προσπαθώντας να συμμαζέψει τα ασυμμάζευτα ζήτησε νέα παράταση της προηγούμενης ΣΣΕ και διασφάλιση θέσεων εργασίας μέχρι τις 31 Μαρτίου και να πραγματοποιηθούν νέες διαπραγματεύσεις. Βέβαια η διοίκηση του ΟΤΕ δεν δέχεται να συζητήσει να υπάρξουν νέες διαπραγματεύσεις. Η διοίκηση μετά την υπογραφή των κ.κ. Φούκα και Βάκη στο κείμενο της ΣΣΕ, θεωρεί το ζήτημα της νέας σύμβασης «λήξαν» και θεωρεί ότι η Ομοσπονδία έχει δεσμευτεί, έχοντας αποδεχθεί συγκεκριμένους όρους οι οποίοι και δεν μπορούν να αλλάξουν.

Όπως είχαμε επισημάνει στο προηγούμενο φύλλο την εξέλιξη του αγώνα θα την δρομολογήσουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι με την ενεργητική συμμετοχή τους στην απεργία. Όμως αυτό δεν έγινε ποτέ, η διοίκηση του Σωματείου είχε την κύρια ευθύνη καθώς δεν δημιούργησε μορφές οργάνωσης όπως οι επιτροπές αγώνα, οι γενικές συνελεύσεις, οι πορείες που έπρεπε να γίνουν για να αντιμετωπιστεί η επίθεση της εργοδοσίας (απολύσεις, συλλήψεις συνδικαλιστών, προσπάθεια να κηρυχτεί

η απεργία παράνομη και καταχρηστική κ.λπ.) με αποτέλεσμα να πέσει η συμμετοχή των εργαζομένων στην απεργία, να απομονωθεί ο αγώνας και να μπορεί ο κάθε τυχαύραστος Πρόεδρος να υπογράψει(;) σύμβαση χωρίς καν την τυπική έγκριση από το υπόλοιπο Δ.Σ.

Η κατάσταση αυτή μόνο γελοία μπορεί να χαρακτηριστεί και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δείχνει ανίκανη να χρησιμοποιήσει το πιο δυνατό όπλο των εργαζομένων απέναντι στην εργοδοσία (και το μοναδικό που μπορεί να δώσει νίκες) την απεργία. Αυτή η κατάσταση οδηγεί σε ήττες που στην σημερινή περίοδο (σε μια συγκυρία γενικής πολιτικής ήττας για τους εργαζόμενους μετά τα εκλογικά αποτελέσματα της 7ης Ιουλίου) μπορεί να κοστίσουν στους εργαζόμενους. Οι εργαζόμενοι στον ΟΤΕ πρέπει να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, να οργανωθούν, να προχωρήσουν σε ενοποιητική απεργία για να υπογραφεί Νέα Συλλογική Σύμβαση και να παρθούν πίσω οι απολύσεις. Μόνο έτσι θα σταματήσει αυτή η εξευτελιστική κατάσταση. Με οργάνωση των εργαζομένων σε σωματεία και επιτροπές και ανυποχώρητο αγώνα στους χώρους της δουλειάς, με νέα κομμάτια της εργατικής τάξης που πρέπει να συνδικαλιστούν. Για να μπορέσουμε να προχωρήσουμε στην ανασύνθεση-ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος, να ξεπεράσουμε την συνδικαλιστική γραφειοκρατία που το μόνο που ξέρει να κάνει καλά είναι να συμβιβάζεται.

■ Κιτσώνης Βαγγέλης

Το Αντιασφαλιστικό έκτρωμα του Βρούτση

Από τις 24-1-2020, δόθηκε στη δημοσιότητα το «ασφαλιστικό» νομοσχέδιο Βρούτση. Το νομοσχέδιο έχει τίτλο «Ασφαλιστική Μεταρρύθμιση και Ψηφιακός Μετασχηματισμός Εθνικού Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (e-ΕΦΚΑ)», θα είναι σε διαβούλευση έως τις 7-2-2020. Στη συνέχεια, η κυβέρνηση σκοπεύει να εισάγει το νομοσχέδιο στην Βουλή, για συζήτηση και ψήφιση, με στόχο να έχει γίνει νόμος του κράτους έως τα μέσα Φεβρουαρίου.

Α) Τα κύρια χαρακτηριστικά, αυτού του νομοσχεδίου είναι:

1) Η διατήρηση του ν 4387/12-5-2016, του αντιασφαλιστικού νόμου Κατρούγκαλου, που είχε ψηφιστεί από την ψευτοαριστερή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ.

Στα άρθρα 19-49, του νομοσχεδίου Βρούτση, περιέχονται 25 άρθρα, τα οποία «τροποποιούν» αντίστοιχα άρθρα του νόμου Κατρούγκαλου, ο οποίος όμως κατά τα άλλα, διατηρείται και με κάποιο τρόπο ενισχύεται ή «θωρακίζεται». Να θυμηθούμε ότι τον Νόμο Κατρούγκαλου η ΝΔ είχε υποσχεθεί ότι θα τον καταργήσει, όμως μια χαρά τον χρησιμοποιεί αφού ουσιαστικά συμφωνεί με τον νόμο αυτόν. Συμφωνεί στο ότι η Κοινωνική Ασφάλιση (ΚΑ), και πιο συγκεκριμένα ο κοινωνικός της χαρακτήρας, σαν έννοια, σαν νόμος του κράτους, έχει πλέον ενταφιαστεί. Για όσους ψήφισαν ή υπερασπίζονται αυτόν τον νόμο η ΚΑ δεν υπάρχει σαν πρώτη και κύρια κοινωνική αναγκαιότητα ή προτεραιότητα. Η ΚΑ, για όλους αυτούς, έχει μπει πλέον υπό την αίρεση της βιωσιμότητας του ασφαλιστικού, αλλά και των δημόσιων οικονομικών και των ελλειμμάτων.

Μην ξεχνάμε ότι για τους νέους ασφαλισμένους, αυτούς που μπαίνουν στην αγορά εργασίας, μετά την ψήφιση του ν. Κατρούγκαλου, για την οποία σύνταξή τους: (α) δεν υπάρχει πια «ο κοινωνικός κουμπάρος», έχουν καταργηθεί τα κατώτατα όρια που προστατεύουν τους πιο αδύναμους και εξασφάλιζαν τον κοινωνικό χαρακτήρα της ασφάλισης, (β) έχουν ήδη επιβάλλει ένα μοντέλο ανταποδοτικών παροχών-συντάξεων ανάλογα

με τις ατομικές εισφορές και πάει λέγοντας.. **Όμως, προσοχή, ο Κοινωνικός χαρακτήρας και η Κοινωνική προστασία, συνεχίζουν να υπάρχουν**, παρά τα συνεχή και σκληρά νεοφιλελεύθερα ή Μνημονιακά χτυπήματα, σε όλες τις υπόλοιπες κατακτήσεις και τα δικαιώματα, σε συντάξεις, στην υγεία ή στην πρόνοια. Ακόμη και οι νέοι ασφαλισμένοι, οι μετά τις 12-5-2016, έχουν ασφαλιστικά δικαιώματα υγείας, κοινά με όλους τους άλλους. Δικαιώματα στις παροχές υγείας, που δεν καθορίζονται από τις ατομικές τους εισφορές και μόνο από αυτές.

2) Η ενοποίηση του ΕΦΚΑ με το ΕΤΕΑ-ΕΠ (Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Εφάπαξ Παροχών). Η ενοποίηση θα γίνει **κάτω από την ονομασία-τίτλο «e-ΕΦΚΑ»**. Η ενοποίηση αυτή θα αφορά όλους σχεδόν τους ασφαλισμένους, αλλά και τους συνταξιούχους (μισθωτοί, ελεύθεροι επαγγελματίες, αυτοαπασχολούμενοι και αγρότες). Ο e-ΕΦΚΑ θα χορηγεί παροχές για κύρια σύνταξη, επικουρική σύνταξη, εφάπαξ, παροχές υγείας σε χρήμα και είδος (π.χ. επίδομα ασθενείας, έξοδα για γυαλιά οράσεως κ.λπ.). Όλες οι παροχές ενοποιούνται βιαίως προς τα κάτω όπως ήδη έχει γίνει και με τον τελευταίο νόμο Κατρούγκαλου, όπου όλες ανεξαιρέτως οι συντάξεις έχασαν τα Δώρα Χριστουγέννων, το Δώρο Πάσχα και το Επίδομα Αδείας (οι λεγόμενες 13η και 14η σύνταξη). Τέλος, η ενοποίηση του ΕΤΕΑΕΠ με τον ΕΦΚΑ γίνεται και για να φάνε τα όποια αποθεματικά του εφάπαξ ή των επικουρικών.

3) Η «ευθυγράμμιση με τις πρόσφατες αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΣτΕ)».

Μέσα σε κάποια από τα άρθρα 19-49 του νομοσχεδίου Βρούτση γίνεται η επιλεκτική και κατά το δοκούν ευθυγράμμιση με τις αποφάσεις του ΣτΕ του 2019 (ΟΧΙ εκείνων του 2015), που έκριναν αντισυνταγματικές κάποιες διατάξεις του νόμου Κατρούγκαλου. i) Για τα ποσοστά αναπλήρωσης του ανταποδοτικού μέρους των κύριων συντάξεων — για όσους έχουν 30-40 χρόνια ασφάλισης. ii) Για τη θεσμοθέτηση των επικουρικών. iii) Για περικοπές σε επικουρικές συντάξεις, που

είχαν επαναυπολογιστεί, αν το άθροισμα κύριας και επικουρικής ήταν πάνω από τα 1.300 ευρώ, και οι οποίες, περικόπηκαν, μετά τον επαναυπολογισμό τους, για το μέρος άνω των 1300 ευρώ. iv) Για την αλλαγή του τρόπου και του ύψους των ασφαλιστικών εισφορών, των ελεύθερων επαγγελματιών, των αυτοαπασχολούμενων και των αγροτών.

Με το νομοσχέδιο Βρούτση, η κυβέρνηση της ΝΔ ισχυρίζεται ότι σέβεται τις αποφάσεις του ΣτΕ αλλά στην πράξη όχι μόνο αδιαφορεί πλήρως για τα δικαιώματα ασφαλισμένων και συνταξιούχων αλλά τους εμπαίζει. Τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι: α) η επιλεκτική ευθυγράμμισή μόνο με τις αποφάσεις του 2019 και όχι με τις αποφάσεις του ΣτΕ του 2015 που κρίνανε αντισυνταγματικές όλες τις μειώσεις του 2ου Μνημονίου, των ετών 2011-2012 (δώρα κλπ). β) Η προσφυγή της, κυβέρνησης της ΝΔ, μέσω της διοίκησης του ΕΦΚΑ, στη λεγόμενη πιλοτική δίκη, στο ΣτΕ, στις 10 Ιανουαρίου 2020, και με στόχο είτε το να κριθούν τελικά οι μειώσεις του 2ου Μνημονίου συνταγματικές (άρα να «εξαφανιστούν» τα αναδρομικά που περιμένουν εκατομμύρια συνταξιούχοι), είτε το να μειώσει το ΣτΕ, στο ελάχιστο διάστημα και στο ελάχιστο ποσό, αυτά τα «παλιά» αναδρομικά!

4) Η θεσμοθέτηση ακόμη πιο ανταποδοτικών διατάξεων, κανόνων, κ.α. σε σχέση με τον ν. Κατρούγκαλου. Να τι αναφέρεται στο νομοσχέδιο: «Παρέχεται ελευθερία και ευελιξία στον κάθε ασφαλισμένο να επιλέγει το επίπεδο των εισφορών που θα καταβάλλει, το οποίο θα μπορεί να το διαφοροποιεί ετησίως ανάλογα με την οικονομική του δυνατότητα και την προσδοκία του για μελλοντική σύνταξη. Η επιλεγείσα ασφαλιστική κατηγορία καθορίζει και το επίπεδο των μελλοντικών συντάξεων αποδοχών».

Το νομοσχέδιο Βρούτση, γενικά, ακολουθεί «το μοντέλο μιας βασικά πλήρους

ιδιωτικής ασφάλισης, της λεγόμενης ανταποδοτικής και κεφαλαιοποιητικής «ασφάλισης», σε συντάξεις και υγεία. Όπου α) η χρηματοδότηση θα είναι ατομική υπόθεση (δηλαδή θα στηρίζεται μόνο στις ατομικές εισφορές, στον ατομικό κουμπάρο) και στις «αποδόσεις» της «αξιοποίησης» του συνόλου αυτών των εισφορών, δηλαδή των αποθεματικών των ταμείων. «Αξιοποίηση», που θα την αναλάβουν ιδιώτες, τραπεζίτες, επενδυτικές εταιρίες κλπ, δηλαδή η περιβόητη αγορά! Και β) οι παροχές, η σύνταξη, αλλά τώρα και η υγειονομική περίθαλψη, κ.α., θα είναι ανάλογες του τι έχει δώσει ο κάθε ένας, ανάλογα με το πορτοφόλι του, το πόσα χρόνια πλήρωνε, και το πόσα έχει μαζέψει στον «ατομικό κουμπάρο! Αυτό είναι το «αγαπημένο» ασφαλιστικό μοντέλο των απανταχού νεοφιλελεύθερων. **Στο συγκεκριμένο νομοσχέδιο, με κύριο όχημα τις ασφαλιστικές εισφορές, ελεύθερων επαγγελματιών, αυτοαπασχολούμενων και αγροτών, δηλαδή ενός σημαντικού κομματιού της κοινωνίας, επιχειρεί να μεγαλώσει το κομμάτι της κοινωνίας το οποίο θα «καλύπτεται» από ένα δημόσιο ασφαλιστικό, όχι κοινωνικό αλλά ιδιωτικό/ανταποδοτικό χαρακτήρα.** Σε αυτή την κατεύθυνση εντάσσονται και αρκετές «ρυθμίσεις» ή «τροποποιήσεις» που φέρνει επίσης στον ν. Κατρούγκαλου, για την διαδοχική, ασφάλιση, για την δυνατότητα ένταξης στο εφάπαξ και μισθωτών που δεν είχαν δικαίωμα, μέχρι τώρα, κλπ.

Τέλος, οι όποιες αυξήσεις και τα αντίστοιχα αναδρομικά —που αφορούν αποκατάσταση από αντισυνταγματικές μειώσεις στις επικουρικές ή από ποσοστά αναπλήρωσης του ανταποδοτικού μέρους των κύριων συντάξεων— δεν θα αφορούν το σύνολο των συνταξιούχων, και σε όσους δοθούν δεν θα δοθούν άμεσα αλλά σε βάθος 5ετίας.

■ Λάχανης Τηλέμαχος

Την Τρίτη, 14/01/2020, η διοίκηση της NOKIA Ελλάδας κάλεσε το ΔΣ του Σωματίου για να ανακοινώσει το πλάνο μίας ακόμη «αναδιάρθρωσης» της εταιρίας, που περιλαμβάνει, μέχρι τώρα, 25 νέες απολύσεις. Με άλλα λόγια, η NOKIA απλώς συνεχίζει τις απολύσεις που είχε ξεκινήσει τον Οκτώβριο του 2019 στα πλαίσια της προηγούμενης «αναδιάρθρωσης» της με τελικό απολογισμό πάνω από 30 εργαζόμενοι να πεταχτούν στο δρόμο!

Χρειάζεται να αναφερθεί εδώ ότι η φινλανδική NOKIA εφαρμόζει μέχρι σήμερα σωρηδόν περικοπές θέσεων εργασίας μετά την εξαγορά της γαλλικής Alcatel-Lucent το 2016. Σε αυτή τη φάση απολύθηκαν περίπου 1.400 εργαζόμενοι στη Γερμανία αλλά και 1.300 στη Φινλανδία με στόχο να εξοικονομηθούν 900 εκατομμύρια ευρώ.

Στις 9/10/2019 οι εργαζόμενοι στη NOKIA Ελλάδας πραγματοποίησαν 24ωρη απεργία αντιδρώντας στην κατάργηση ενός ολόκληρου τμήματος και των απολύσεων που έπονταν.

Από την πλευρά της η εργοδότη εταιρία έκανε λόγο για απορρόφηση των ερ-

‘ΟΧΙ στις απολύσεις στη NOKIA

γαζομένων αν βρεθούν θέσεις(!), κάτι που δεν διασφαλίζεται σε πολλές περιπτώσεις, για παροτρύνσεις σε μετανάστευση (!) προκειμένου οι εργαζόμενοι να συνεχίσουν την ίδια εργασία σε άλλη χώρα και να αποφευχθεί ο εξαναγκασμός τους στην ψυχοφθόρα και υποτιμητική διαδικασία της αναζήτησης νέας θέσης εργασίας και έφτασε μέχρι και στην ψυχολογική «παρότρυνση» σε παραίτηση.

Εργαζόμενοι που ήρθαν στην Αθήνα από τη Μανίλα των Φιλιππίνων πριν από μερικούς μήνες, πείστηκαν να μεταφερθούν στη... Ρουμανία.

Στο ίδιο κλίμα αδιαλλαξίας συνεχίζει η διοίκηση της NOKIA και φέτος.

Σε δελτίο τύπου του σωματίου οι εργαζόμενοι αναφέρουν τα εξής:

«Τα ακούμε κάθε χρόνο όταν τελειώνουν οι προηγούμενες απολύσεις και ξεκινάνε οι επόμενες. Κάθε χρόνο που είναι απλά ένας ακόμα χρόνος “λιτότητας” όταν μιλάμε για πραγματικές αυξήσεις και ακόμα ένας χρόνος έλλειψης προοπτικής και οικονομικής εξέλιξης για τους εργαζόμενους/ες

στη NOKIA.

Η εταιρική απληστία και το κυνήγι του κέρδους από τα στελέχη και τους μετόχους ενάντια στα δικαιώματα, την αξιοπρέπεια, τους μισθούς και τις θέσεις εργασίας μας, για άλλη μία φορά, δεν πρέπει να μείνουν αναπάντητα από εμάς τους εργαζόμενους, τη μόνη δύναμη που ιστορικά έχει βάλει φρένο σε αυτές τις βλέψεις. Γι αυτόν το λόγο χρειάζεται η συλλογική μας οργάνωση και κινητοποίηση.

Η διοίκηση της NOKIA, όπως και η διοίκηση του ΟΤΕ και άλλων εργοδοτών εντός και εκτός του κλάδου των τηλεπικοινωνιών, πατάνε πάνω στο κλίμα αβεβαιότητας και καταπάτησης των εργασιακών δικαιωμάτων, όπως αυτό καλλιεργήθηκε στα χρόνια των μνημονίων και από διαδοχικές κυβερνήσεις μέχρι και τη σημερινή.

Απαιτούμε από τη διοίκηση:

- Καμία απόλυση – Απορρόφηση όλων των εργαζομένων

- Διαφάνεια στις διαδικασίες – Ενημέρωση του σωματίου για τα συγκεκριμένα τμήματα και τις ειδικότητες που απειλού-

νται

- Μετακίνηση σε άλλα τμήματα με ευθύνη της διοίκησης – Όχι πια ατέρμονες αιτήσεις και εσωτερικά interviews για την μετακίνηση των εργαζομένων

- Σεβασμό στους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες»

Οι εργαζόμενοι θα συγκαλέσουν Γενική Συνέλευση σύντομα με πρόταση για απεργία και κινητοποιήσεις και καλούν οργανώσεις, σωματεία και εργατικές συλλογικότητες να στηρίξουν τον δύσκολο αγώνα τους.

Καθημερινά η κατάσταση στους χώρους δουλειάς γίνεται όλο και πιο φρικαλέα. Όλοι οι εργαζόμενοι είμαστε αντιμέτωποι με το καθεστώς των ελαστικών σχέσεων εργασίας, του μισθού πείνας, του φόβου της ανεργίας. Η άγρια επίθεση που δεχόμαστε σηματοδοτεί τη μετατροπή των εργαζομένων σε δουλολάροικους χωρίς κανένα εργασιακό δικαίωμα.

Η μόνη λύση είναι οι μαζικοί και οι ανυποχώρητοι αγώνες μας για να επιβάλουμε το δικό των εργαζομένων και να κατακτήσουμε ξανά τα δικαιώματά μας.

■ Αναστασία Ε.

Κήρυξαν τον πόλεμο στη δημόσια δωρεάν παιδεία

Την Πέμπτη 23/1, ολοκληρώθηκε η ψήφιση του νομοσχεδίου του Υπουργείου Παιδείας, που περιείχε κυρίως διατάξεις για την αξιολόγηση και την κρατική χρηματοδότηση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση η οποία μετατρέπεται πια σε «επιχορήγηση». Ο νόμος έρχεται να χειροτερέψει την κατάσταση των σχολών, οι οποίες δεν έχουν χρήματα για να εκπληρώσουν τις βασικές τους λειτουργίες και να παρέχουν αξιοπρεπείς συνθήκες σπουδών (θέρμανση, στέγαση, συντήρηση κτιρίων). Οι αξιολογήσεις θα προωθήσουν τον ανταγωνισμό μεταξύ των σχολών για το ποια θα παίρνει περισσότερα χρήματα. Όσες σχολές εκπληρώνουν τους στόχους των αξιολογήσεων, θα παίρνουν χρήματα από το κράτος, αλλιώς θα παίρνουν λιγότερα χρήματα ή και καθόλου, θα μειώνονται οι εισακτέοι τους και θα κλείνουν. Οι σχολές για να βρουν πόρους να λειτουργήσουν, θα επιβάλουν διδάκτρα στους φοιτητές (τέλη εγγραφής, εξέταστρα, πληρωμή συγγραμμάτων), όπως ήταν και η πρόταση του προέδρου της Αρχιτεκτονικής Πατρών. Ακόμα ο νόμος περιείχε αντιδραστικές τροπολογίες όπως τη συμμετοχή των αποφοίτων των ιδιωτικών κολλεγίων στους διαγωνισμούς του ΑΣΕΠ.

Θέλουν πανεπιστήμια Α.Ε. & φοιτητές-πελάτες!

Τα παραπάνω μέτρα προωθούν την πλήρη εξίσωση των πτυχίων δημόσιων πανεπιστημίων με τα ιδιωτικά κολέγια και καταστρατηγούν το άρθρο 16 του Συντάγματος, που αναφέρει ότι η τριτοβάθμια εκπαίδευση στην Ελλάδα είναι αποκλειστικά δημόσια. Αντί

αυτής, θα υπάρχει η Αγορά της Εκπαίδευσης: οι σχολές θα μετατραπούν σε Πανεπιστήμια Α.Ε., σε επιχειρήσεις, που θα πουλάνε στους φοιτητές-πελάτες προγράμματα κατάρτισης, με τις αντίστοιχες πιστωτικές μονάδες, ανάλογα με το πόσα σηκώνει η τσέπη κάθε φοιτητή, τα οποία θα εξασφαλίζουν ελάχιστα ή και κανένα επαγγελματικό δικαίωμα, πόσο μάλλον γνώση. Θα λειτουργούν με στόχο το κέρδος και με βάση τους νόμους της αγοράς (π.χ. όποια σχολή δεν έχει ζήτηση, θα κλείνει). Γίνεται αντιληπτό ότι για μια χρεοκοπημένη οικονομία, όπως η ελληνική, με τα τρομακτικά επίπεδα ανεργίας, τους μισθούς πείνας και την επικράτηση των ελαστικών σχέσεων εργασίας όλα αυτά μεταφράζονται σε μεγαλύτερο ταξικό αποκλεισμό της νεολαίας από την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Οι καθηγητές και οι διοικήσεις των σχολών θα μετατραπούν σε «μάντζερ» που θα προωθούν επενδυτικά σχέδια για την προέλευση επιχειρηματιών-αρπακτικών για την εξεύρεση πόρων, για την εκμετάλλευση των φοιτητών μέσα από «μαθητείες», «πρακτικές», εκμετάλλευση των πτυχιακών και διδακτορικών κ.λπ. εισπράττοντας και αυτοί ποσοστά. Ό,τι αποδίδει χρήματα «θα σπρώχνεται προς αξιοποίηση», ό,τι δεν αποδίδει θα πετιέται εκτός των σχολών.

Τα υπόλοιπα μέτρα για την τριτοβάθμια εκπαίδευση θα κατατεθούν σε επόμενα νομοσχέδια ή σε ένα Νόμο-Πλαίσιο. Τα μέτρα αυτά είναι 2 «κατηγοριών»:

Α) Τα «οικονομικά»: διαγραφές φοιτητών, μειώσεις εισακτέων, θέσπιση και επαναλειτουργία των Συμβουλίων Ιδρύματος κ.α.

Β) Μέτρα που περιορίζουν το φοιτητικό συνδικαλισμό και έχουν ως στόχο να τον

καταργήσουν: καθιέρωση ηλεκτρονικής ψηφοφορίας στις διαδικασίες των φοιτητικών συλλόγων, κατάργηση των φοιτητικών παρατάξεων, καθιέρωση ενιαίου ψηφοδελτίου στις φοιτητικές εκλογές κ.α. Περιττό να αναφερθεί πως αυτά είναι και «αιτήματα» των διάφορων «ανεξάρτητων» αντιδραστικών φοιτητών στις Συνελεύσεις των Συλλόγων και πως όλα αυτά έρχονται να συμπληρώσουν το δόγμα «Νόμος και Τάξη» και την κατάργηση του ασύλου, ώστε να μπορούν τα ΜΑΤ να διαλύουν τις φοιτητικές καταλήψεις και τους αγώνες.

Σκληρά μέτρα περιέχονται και στο νομοσχέδιο για την δευτεροβάθμια εκπαίδευση, το οποίο θα ψηφιστεί μέχρι τον Μάρτη: αξιολογήσεις εκπαιδευτικών και σχολείων, επαναφορά της βάσης του 10, πανελλήνιες σε όλο το Λύκειο κ.α.

Το φοιτητικό κίνημα έχασε μια μάχη αλλά όχι τον πόλεμο

Η νεολαία διαθέτει αντανάκλαστικά και διάθεση για αγώνα, όπως έδειξε με τη συμμετοχή της στις φοιτητικές κινητοποιήσεις των προηγούμενων μηνών. Ωστόσο, η κατάληξη αυτής της πρώτης φάσης των αγώνων δεν ήταν καλή, όπως φάνηκε και από τις πολύ αδύναμες κινητοποιήσεις στη ψήφιση του νόμου, κάτι που αποτελεί πλήγμα για το φοιτητικό κίνημα. Υπήρχαν αντικειμενικές δυσκολίες, όπως εξεταστική - «νεκρή» περίοδος για τις σχολές.

Ωστόσο, για την σχεδόν παντελή έλλειψη αντίστασης στο νομοσχέδιο καθοριστική ευθύνη είχαν οι δυνάμεις ΠΚΣ και ΕΑΑΚ. Πατί δεν προτάσσουν απλά και ενοποιητικά αιτήματα (π.χ. κάτω ο νόμος, όχι στα διδάκτρα) στην πρώτη γραμμή για να ενώσουν τους φοιτητές γύρω απ' αυτά. Δεν προωθούν ένα σχέδιο αγώνων και αυτοοργάνωσης (επιτροπές κατάληψης, συντονιστικά) για την ενοποίηση και ανάπτυξη των κινητοποιήσεων. Τέλος, αντί να προσπαθήσουν να κλιμακώσουν τους αγώνες όσο πλησιάζαμε στη ψήφιση του νόμου, προωθούσαν μια «σιωπηλή»

αποκλιμάκωση, χρησιμοποιώντας ως άλλοθι «το άσχημο κλίμα στις σχολές» για το ότι οι ίδιες υποτιμούσαν σχεδόν ανοιχτά τη σημασία αυτού του νόμου. Η υπεράσπιση της δημόσιας δωρεάν παιδείας είναι το κύριο καθήκον του φοιτητικού κινήματος. Πιάνοντας το νήμα των αγώνων του προηγούμενου διαστήματος και δημιουργώντας νέες αντιστάσεις το φοιτητικό κίνημα μπορεί να καταργήσει στην πράξη το νόμο και να μπλοκάρει τη ψήφιση των νέων νομοσχεδίων για την παιδεία. Ωστόσο, δεν αρκούν μόνο αυτά, χρειάζεται να ακολουθήσει και να εφαρμόσει ένα συγκεκριμένο σχέδιο ανάπτυξης και μαζικοποίησης των αγώνων του:

- Ενοποίηση όλων των συλλόγων και του φοιτητικού κινήματος σε συγκεκριμένα αιτήματα όπως «Κατάργηση του νόμου Κεραμέως- Όχι στην επιβολή διδασκτρων».

- Οικοδόμηση ενός κινήματος καταλήψεων διαρκείας, του οποίου όργανα θα αποτελούν οι Γενικές Συνελεύσεις των Συλλόγων και οι συντονιστικές επιτροπές κατάληψης τους.

- Διαδηλώσεις και μαχητικές δράσεις: αποκλεισμοί δρόμων, καταλήψεις δημοσίων κτιρίων κ.α.

- Συντονισμός των συλλόγων σε κάθε πόλη και πανελλαδικά, μέσω συντονιστικών που λειτουργούν ουσιαστικά, δίνουν πολιτική και αγωνιστική κατεύθυνση για τη συνέχιση και κλιμάκωση του αγώνα.

- Σύνδεση με μαθητές και εργαζόμενους με εξωστρεφείς δράσεις, για να αποτελέσει το φοιτητικό κίνημα τον πυροδότη μιας κοινωνικής εξέγερσης, όπως σε Χιλή, Γαλλία κ.α.

Στον δρόμο της εξέγερσης που χαράσσουν οι λαοί αυτών των χωρών, πρέπει να προχωρήσει και η νεολαία στη χώρα μας για να παλέψει ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της παιδείας, το δόγμα «Νόμος και Τάξη», τα μνημόνια, την φτώχεια, την ανεργία και την φρίκη του πολέμου.

■ Σωτήρης Κ.

Εξίσωση πτυχίων κολεγίων

Στις 13 Γενάρη, η υπουργός Παιδείας Νίκη Κεραμέως προσέθεσε αιφνιδιαστικά στο νομοσχέδιο για τη σύνδεση της χρηματοδότησης των πανεπιστημίων με την αξιολόγησή τους (βλ. σχετικό άρθρο) επιπλέον διατάξεις, που επιτρέπουν στους αποφοίτους ιδιωτικών «κολεγίων» να διεκδικούν θέση μόνιμου εκπαιδευτικού και να προσλαμβάνονται ως αναπληρωτές στο δημόσιο σχολείο. Τα πτυχία των κολεγίων, με τον νόμο 4635 που ψηφίστηκε τον περασμένο Οκτώβρη, είχαν ήδη αποκτήσει πλήρη επαγγελματική ισοτιμία με τα πτυχία των δημόσιων πανεπιστημίων. Η νέα ρύθμιση δίνει τη χαριστική βολή, καθώς καταργείται και η απαίτηση να αναγνωρίζεται η ακαδημαϊκή ισοτιμία του πτυχίου κολεγίου από τον ΔΟΑΤΑΠ (πρώην ΔΙΚΑΤΣΑ) ως προϋπόθεση για τη δυνατότητα διορισμού.

Η Κεραμέως χρησιμοποίησε το συνηθισμένο πρόσχημα ότι η πλήρης εξίσωση των κολεγίων με τα δημόσια πανεπιστήμια επιβάλλεται από το «δίκαιο» της ΕΕ. Μίλησε για επιστολή των Βρυξελλών που απειλεί την Ελλάδα με πρόστιμο, αρνήθηκε ωστόσο να τη δώσει στη δημοσιότητα, επικαλούμενη «λόγους δημοσίου συμφέροντος» (!). Παρά τις κορόνες του πρώην υπουργού Παιδείας Ν. Φίλη στη Βουλή, τον δρόμο είχε ανοίξει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, επικυρώνοντας και εφαρμόζοντας πιστά κάθε ντιρεκτίβα της ΕΕ υπέρ των κολεγίων.

Ωστόσο, η πολιτική ουσία είναι η στρατηγική επιδίωξη της ΕΕ αλλά και (κυρίως) του ελληνικού κεφαλαίου για πλήρη ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης. Για τους νεοφι-

λελεύθερους κανίβαλους, η εκπαίδευση δεν είναι κοινωνικό αγαθό, αλλά εμπόρευμα και ατομική υπόθεση του καθενός, ανάλογα με το εισόδημά του. Τα πτυχία των δημόσιων πανεπιστημίων πρέπει να είναι κουρελόχαρτα, χωρίς επαγγελματικά και εργασιακά δικαιώματα και βέβαια να είναι προσιτά μόνο σε όσους έχουν να πληρώσουν διδάκτρα. Επιπλέον, η εκπαίδευση πρέπει να μετατραπεί σε μια τεράστια αγορά, πεδίο κερδοφορίας για τους εμπόρους της γνώσης. Για τους εκπαιδευτικούς, αναπληρωτές και μόνιμους, η είσοδος των αποφοίτων κολεγίων στο δημόσιο σχολείο σημαίνει υποβάθμιση πτυχίων, υπονόμηση εργασιακών σχέσεων και δικαιωμάτων, άνοιγμα του δρόμου για την άρση της μονιμότητας.

Το νομοσχέδιο περιλαμβάνει και νέα χτυπήματα ενάντια στους αναπληρωτές που καλύπτουν τα κενά των σχολείων μέχρι τις εσχατιές της χώρας, βάζοντας πολλές φορές από την τσέπη τους, καθώς τιμωρεί όσους δεν αναλάβουν υπηρεσία με τριετή αποκλεισμό, ουσιαστικά δηλαδή τους πετάει εκτός σχολείου. Το ίδιο συμβαίνει με όσους δεν πλήρωσαν το παράβολο ή έκαναν λάθη στην ηλεκτρονική αίτησή τους (τις περισσότερες φορές λόγω αστοχιών του απαράδεκτου ηλεκτρονικού συστήματος του υπουργείου). Οι απολύσεις αναπληρωτών θα κλιμακωθούν από τον Σεπτέμβρη με την πλήρη εφαρμογή του

προσοντολογίου, που ψήφισε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ.

Παράλληλα, καταργήθηκε η αργία των Τριών Ιεραρχών, ενώ θα ακολουθήσει η κατάργηση και άλλων αργιών, που προετοιμάζεται και με τις προκλητικές δηλώσεις του δουλευταρά αρχιεπισκόπου ότι «η αργία είναι για τους τεμπέληδες» και τη γνωστή προπαγάνδα για «τεμπέληδες εκπαιδευτικούς» από τα νεοφιλελεύθερα και ακροδεξιά παπαγαλάκια.

Απέναντι σε όλα αυτά, η γραφειοκρατική ηγεσία των ομοσπονδιών ΟΑΜΕ-ΔΟΕ αρνήθηκε πεισματικά να προκηρύξει έστω μία 24ωρη απεργία, βάζοντας απλά δύο στάσεις εργασίας, στις 21/1 και στις 23/1, όπου τελικά ολοκληρώθηκε η ψήφιση των «επίμαχων» άρθρων για τη χρηματοδότηση και τα κολέγια. Γίνεται εύκολα αντιληπτό ότι οι πανεκπαιδευτικές κινητοποιήσεις που καλέστηκαν εκείνες τις ημέρες ήταν εξαρχής υπονομευμένες. Ωστόσο, στο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο στις 21/1 συμμετείχαν πάνω από 1000 φοιτητές και εκπαιδευτικοί. Προς το τέλος του, σημειώθηκαν αψιμαχίες του μπλοκ των φοιτητικών συλλόγων με τις δυνάμεις καταστολής, που αντιμετωπίστηκαν με τη συνήθη ομοβροντία χημικών.

Οι παρατάξεις του κυβερνητικού και μνημονιακού συνδικαλισμού (που έχουν την πλειοψηφία σε ΟΑΜΕ-ΔΟΕ) ΔΑΚΕ (ΝΔ), ΣΥΝΕΚ/ΕΡΑ (ΣΥΡΙΖΑ) και ΠΕΚ/

ΔΗΣΥ (ΚΙΝΑΛ/ΠΑΣΟΚ) λειτουργούν πλέον απροκάλυπτα ως μακρύ χέρι των κυβερνήσεων και της ΕΕ, με στόχο να αδρανοποιήσουν και να διαλύσουν πλήρως το συνδικαλιστικό κίνημα στην εκπαίδευση και όχι μόνο. Αλλά και οι αριστερές παρατάξεις με την πολιτική που ακολουθούν αποτελούν μέρος του προβλήματος. Το ΠΑΜΕ (ΚΚΕ) ενδιαφέρεται αποκλειστικά για την ενίσχυση του μηχανισμού του και της εκλογικής του επιρροής, αδιαφορώντας για την οργάνωση των εκπαιδευτικών και των αγώνων τους. Οι Παρεμβάσεις (ΑΝΤΑΡΣΥΑ/ΜΑ-ΚΚΕ) επιμένουν στη χρεοκοπημένη τακτική της «πίεσης» προς τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και του ακολουθητισμού προς το ΠΑΜΕ. Πέρα από κάποιες σκόρπιες και χωρίς ουσιαστική προετοιμασία κινητοποιήσεις, δεν έχουν κανένα σχέδιο για την ανασυγκρότηση του κινήματος των εκπαιδευτικών και αδιαφορούν για την αναγκαιότητα οργάνωσης των συναδέλφων με επιτροπές αγώνα, ώστε να σπάσει η αδράνεια που επιβάλλουν οι γραφειοκρατικές ηγεσίες.

Ο μόνος τρόπος να αποκρούσουμε τις βάρβαρες νεοφιλελεύθερες επιθέσεις είναι να προετοιμάσουμε έναν σκληρό αγώνα διαρκείας. Με τη δική μας αυτοοργάνωση, με επιτροπές αγώνα παντού, να πάρουμε τον αγώνα στα χέρια μας και να οικοδομήσουμε Πανεκπαιδευτικό Μέτωπο με φοιτητές-μαθητές-γονείς-εργαζόμενους για τη σωτηρία της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης.

■ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Νέα Συμφωνία Αμυντικής Συνεργασίας Ελλάδας - Όλη η χώρα μετατρέπεται σε βάση των αμερικανών

**Στις 30 Ιανουαρίου
ψηφίστηκε η νέα
επικαιροποιημένη
Συμφωνία Αμυντικής
Συνεργασίας
Ελλάδας-Η.Π.Α.,
που συνυπογράφηκε
από Δένδια και
Πομπέο τον
Οκτώβριο στην
Αθήνα.**

■ Άγγελος Φουρντοτζής

Η νέα συμφωνία είναι προϊόν του «Διαλόγου για τη Στρατηγική Συνεργασία Ελλάδας-Η.Π.Α.», τον οποίο ξεκίνησε ο ΣΥΡΙΖΑ το 2018. Αποδεικνύει την σύμπλευση των βασικών αστικών κομμάτων και την επιλογή της ελληνικής αστικής τάξης να αποτελέσει ένα πρόθυμο και αξιόπιστο δεκανίκι των αμερικάνων ιμπεριαλιστών στην συμμαχία των «Προθύμων» που σχηματίζουν στην περιοχή, ενάντια σε Ιράν-Ρωσία-Κίνα. Επιλογή που σφραγίστηκε από την (ντροπιαστική) επίσκεψη Μητσοτάκη στον Τραμπ και την υπογραφή της συγκεκριμένης συμφωνίας, που ουσιαστικά παραχωρεί την χώρα ως βάση στους αμερικάνους επ' αόριστον.

Η επιλογή της πλήρους και άνευ όρων ταύτισης με τα συμφέροντα των δυτικών ιμπεριαλιστών καθίσταται σήμερα τρομερά επικίνδυνη για τα συμφέροντα των λαών της περιοχής (βλ. Συρία - γενίκευση πολέμου) και ειδικά του ελληνικού. Είναι επίσης κοντόφθαλμη, αφού υποτιμά τις δυνατότητες των αναδυόμενων ιμπεριαλιστών και των συμμαχιών τους. Όσο δε για τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό και την προστασία που υποτίθεται μας παρέχουν οι ΗΠΑ, η ελληνική αστική τάξη και η κυπριακή μοιάζουν να ικετεύουν από τις ΗΠΑ να τις προστατέψει προκειμένου να μην τους «καταπιεί» η Τουρκία αλλά και να τους επιτρέψει να κρατήσουν μερικά «αποφάγια» για τον εαυτό τους. Ως ενέχυρο βάζουν την περιουσία, ακόμη και τη ζωή της ελληνικής νεολαίας και κοινωνίας.

Τα σχέδια των Η.Π.Α.

Η υπογραφή της συμφωνίας έρχεται σε μια ιδιαίτερα κρίσιμη περίοδο. Η εκδήλωση της παγκόσμιας οικονομικής ύφεσης που απειλεί με νέα εκρηκτικά φαινόμενα, έχει εντείνει τον οικονομικό πόλεμο μεταξύ των ιμπεριαλιστών (ειδικά ΗΠΑ-Κίνας) σε όλα τα επίπεδα και με όλα τα μέσα. Είναι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός που προσπαθεί να περιορίσει και να ανακόψει την άνοδο της Κίνας και σε αυτό στοχεύουν όλες του οι ενέργειες: οικονομικές (δασμοί, κ.λπ.) και στρατιωτικές σε όλο τον πλανήτη.

Ειδικά στην Μεσόγειο, η σύγκρουση γίνεται απειλητική για πολλούς λόγους. Η ανακάλυψη ενεργειακών κοιτασμάτων

στην περιοχή και το ενδιαφέρον μεγάλων πολυεθνικών, η χάραξη αγωγών ενέργειας με βάση τα ιδιαίτερα συμφέροντα, η συνέχιση της ασφυκτικής περικύκλωσης της Ρωσίας, η προσπάθεια να ανακοπεί ο κινέζικος «Δρόμος του Μεταξιού» και η διείσδυση των Κινέζων σε όλη την Ανατολή και την Αφρική. Η ανάγκη για προσεταιρισμό και εξισορρόπηση των σχέσεων με την Τουρκία, το χτύπημα του άξονα Ρωσίας-Κίνας-Ιράν, ώστε να μην κυριαρχήσει και σε άλλες χώρες και να μην δρέψει τους καρπούς της νίκης του στην Συρία. Η διακοπή το συντομότερο δυνατό της ενεργειακής σχέσης Ευρώπης-Ρωσίας και ο έλεγχος των Βαλκανίων με ξερίζωμα της ρώσικης και κινέζικης επιρροής ώστε να μην λειτουργεί ως πύλη εισόδου των Κινέζων στην ΕΕ.

Η δολοφονία του ιρανού στρατηγού Σουλεϊμάνι και η μετατόπιση σημαντικών δυνάμεων στα στενά του Ορμούζ και την Μεσόγειο, είναι δείγματα των σχεδίων τους. Όπως και οι συμμαχίες «Προθύμων» που σχηματίζουν στην περιοχή με Ισραήλ-Αίγυπτο-Ελλάδα-Κύπρο-Σ. Αραβία κ.α. Σε αυτό το πλαίσιο, οι Αμερικάνοι ζήτησαν και πήραν την Ελλάδα ως την σημαντικότερη βάση τους στην ευρύτερη περιοχή, αυξάνοντας σημαντικά τις στρατιωτικές τους δυνατότητες και προωθώντας πλήρως τα συμφέροντά τους, ενώ φαίνεται καθαρά πως ελέγχουν σημαντικά το πολιτικό σκηνικό της χώρας μας.

Το περιεχόμενο της συμφωνίας

Η λεγόμενη συμφωνία για τις βάσεις ανανεώθηκε για δέκα χρόνια το 1990, αλλά μετά το 2010 δεν είχε συναφθεί νέα και έκτοτε ανανεώνονταν κάθε χρόνο. Τώρα, γίνεται αορίστος χρόνος και διακόπτεται μόνο αν την καταγγείλει η μία από τις δύο πλευρές. Περιλαμβάνει τα εξής:

α) την Σούδα και την επέκταση των εγκαταστάσεων της με δημιουργία νέων κτιριακών εγκαταστάσεων 9.000 τ.μ. ώστε να εξυπηρετεί μεγαλύτερο αριθμό αεροσκαφών και στρατευμάτων καθώς και έργα στον λιμένα Μαράθι της Σούδας. Εκεί υπάρχει το τεράστιο κρηπίδιωμα K-14, το μοναδικό στη Μεσόγειο που μπορεί να δέσει αεροπλανοφόρο και οι Αμερικανοί θα το αναβαθμίσουν ώστε να μπορούν να σταθμεύουν όλα τα μεγάλα πλοία τους που κινούνται από την Μαύρη Θάλασσα ως την Ανατολική Μεσόγειο. Είναι προφανές ότι η

Κρήτη μετατρέπεται στην πιο ετοιμοπόλημη βάση των ΗΠΑ στην ευρύτερη περιοχή,

β) το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης. Τμήμα του λιμένα παραχωρείται στις ΗΠΑ για ελλιμενισμό πολεμικών πλοίων αλλά και για στάθμευση μονάδων ελικοπτήρων. Η Αλεξανδρούπολη μετατρέπεται σε βάση από όπου θα ελέγχουν την είσοδο στα Βαλκάνια και θα επιτηρούν την Μαύρη Θάλασσα και τα στενά των Δαρδανελίων, δηλαδή την είσοδο-έξοδο της Ρωσίας στο Αιγαίο και την Μεσόγειο. Επίσης θα φρουρούν τον σταθμό αποθήκευσης υδρογονανθρακικού αερίου που θα κατασκευάσουν στην Αλεξανδρούπολη,

γ) εγκαταστάσεις στο αεροδρόμιο της Λάρισας για την εγκατάσταση των μεγάλων μη επανδρωμένων αεροσκαφών UAV και μαχητικών Stealth. Ήδη από το 2018 (βλ. ΣΥΡΙΖΑ) σταθμεύουν εκεί αμερικάνικα UAV και ιπτάμενα τάνκερ,

δ) το Στεφανοβίκειο στην Μαγνησία. Εκεί σκοπεύουν να επεκτείνουν τις εγκαταστάσεις της 1ης Ταξιαρχίας, ώστε να σταθμεύουν μονάδες επιθετικών ελικοπτήρων Apache. Ήδη το Στεφανοβίκειο χρησιμοποιείται από αμερικάνικα ελικόπτερα.

Να προσθέσουμε: 1) την συνεχιζόμενη συζήτηση για χρήση της Ανδραβίδας ως εναλλακτική λύση-βάση, αντί του Ιντσιρλίκ της Τουρκίας (έχει και πυρηνικά), 2) η διασύνδεση σε όλα τα επίπεδα των αμερικάνικων βάσεων στην Ελλάδα απαιτεί την ανεμπόδιστη χρήση όλων των υποδομών (οδικές αρτηρίες, άλλα λιμάνια και αεροδρόμια) καθώς και ελέγχους ασφαλείας με ότι αυτό συμπεριλαμβάνει (επικοινωνίες, κ.λπ.), 3) οι ΗΠΑ απαλλάσσονται από κάθε οικονομικό αντίτιμο για την χρήση των ελληνικών υποδομών (ελλιμενισμοί, προσγειώσεις, κ.λπ.), 4) θα πρέπει ακόμη να προσθέσουμε πως και στρατιωτικές δυνάμεις χωρών της ΕΕ και του ΝΑΤΟ σταθμεύουν και χρησιμοποιούν υποδομές της χώρας μας.

Η πολιτική ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ και οι συμφωνίες τους ατιμάζουν τον ελληνικό λαό και τον σέρνουν σε θέση συνενοχής στα ιμπεριαλιστικά εγκλήματα ενάντια στους λαούς της Ανατολής και όχι μόνο (βλ. στήριξη Μητσοτάκη στον πραξικοπηματία της Βενεζουέλας, Γουαϊδό, επιβράβευση των ΗΠΑ για τη δολοφονία Σουλεϊμάνι, συμμαχία με Ισραήλ την ώρα που εξοντώνει τους Παλαιστίνιους, κ.α.).

ΗΠΑ επ' αόριστον

Εμπλοκή σε όλα τα επίπεδα – Ανάγκη αντιπολεμικής απάντησης

Η εμπλοκή του ελληνικού καπιταλισμού στα ιμπεριαλιστικά σχέδια είναι αυξανόμενη.

α) Συμφώνησε με τους Γάλλους να συμμετέχουν με πλοίο σε ευρωπαϊκή αποστολή που θα επιτηρεί για «ειρηνευτικούς» σκοπούς τα στενά του Ορμούζ στον Περσικό Κόλπο, σε συνεργασία με άλλη «ειρηνευτική» αποστολή που περιπολεί στην περιοχή υπό την ηγεσία των ΗΠΑ.

β) Στέλνει πλοίο για να συμμετέχει στην «ειρηνευτική» αποστολή που συμφωνήθηκε στην διάσκεψη του Βερολίνου για τον «έλεγχο» της εφαρμογής του εμπάργκο όπλων στην Λιβύη, ενώ η ΝΔ δηλώνει έτοιμη να ενισχύσει τον αντιπολιτευόμενο Χαφτάρ (που δεν αναγνωρίζει το Μνημόνιο Συνεργασίας Λιβύης-Τουρκίας).

γ) Στέλνει μια συστοιχία πυραύλων Patriot μαζί με τους χειριστές τους στη Σαουδική Αραβία, την στιγμή που η τελευταία σφάζει τον λαό της Υεμένης, επεμβαίνει στο Κατάρ, αντιμάχεται το Ιράν και διαμελίζει δημοσιογράφους που ασκούν κριτική στο καθεστώς.

δ) Στέλνει το ελληνικό πολεμικό ναυτικό και ειδικές δυνάμεις να συμμετάσχουν σε αλληπάλληλες ασκήσεις, όπως η «Μέγας Αλέξανδρος 2020» στο κεντρικό Αιγαίο και την Κεντρική Ελλάδα, που βασίζονται σε σενάρια επιθετικής εμπλοκής των ΝΑΤΟϊκών.

Η άμεση εμπλοκή σε όλα τα επίπεδα δεν εξασφαλίζει μόνο κινδύνους για πολεμικές περιπέτειες και καταστροφές, εξασφαλίζει και την περαιτέρω οικονομική αφαίμαξη του ελληνικού καπιταλισμού, για να πληρώσει νέα εξοπλιστικά πακέτα και την συμμετοχή του στις αποστολές (4,3 δισ. ευρώ τον χρόνο για άμυνα), φορτώνοντας νέα χρέη στην πλάτη μας. Εξασφαλίζει και τον άκρατο περιορισμό κάθε δημοκρατικού-πολιτικού-κοινωνικού δικαιώματος, μιας και η στρατιωτικοποίηση, ο εθνικισμός, η ιμπεριαλιστική παρουσία, οι εμπλοκές, απαιτούν μια υποταγμένη, χωρίς δικαιώματα, εργατική τάξη και φτωχά λαϊκά στρώματα.

Είναι επείγουσα ανάγκη να αναπτύξουμε ένα αντιπολεμικό κίνημα, για να μην σφαγιαστούμε για τις εξορύξεις, δηλαδή τα συμφέροντα των πολυεθνικών, των ιμπεριαλιστών και των αστικών τάξεων σε Αιγαίο και ΝΑ Μεσόγειο. Για να μην εμπλακεί ο ελληνικός λαός στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και στα αιματοκυλίσματα στη Μ. Ανατολή. Να απαιτήσουμε λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες, όχι για εξοπλισμούς και καταστροφικές εξορύξεις/αγωγούς. Κλείσιμο των βάσεων και έξοδο από το ΝΑΤΟ – έξοδο από τους αντιδραστικούς «άξονες», για να μπλοκάρουμε και την απειλή νέου πολέμου από Η.Π.Α. και Ισραήλ ενάντια στο Ιράν. Ενάντια σε ιμπεριαλιστές και εθνικιστές, με την κοινή πάλη και τον διεθνισμό των εργατών και των λαών σε Ελλάδα και Τουρκία, που είναι η μόνη πραγματική εγγύηση για να μην συρθούμε σε πολεμικά «επεισόδια»-σφαγήα.

Διάσκεψη για τη Λιβύη στο Βερολίνο θέατρο υποκρισίας και παζαριών

■ Μαρία Κτιστάκη

Ολοκληρώθηκε στις 20 Ιανουαρίου η Διάσκεψη για την ειρήνευση στη Λιβύη που πραγματοποιήθηκε στο Βερολίνο, υπό την αιγίδα της Γερμανίας και των Ηνωμένων Εθνών, με τη συμμετοχή 16 εκπροσώπων χωρών και διεθνών οργανισμών –μεταξύ των οποίων της Τουρκίας αλλά όχι της Ελλάδας– και την παρουσία των δύο βασικών αντιπάλων του εμφύλιου που διαδραματίζεται εδώ και 9 χρόνια στη Λιβύη: του πρωθυπουργού Φαγέζ αλ Σαράτζ, ως επικεφαλής της διεθνώς αναγνωρισμένης Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας και του στρατηγού Χαλίφα Χαφτάρ, ως επικεφαλής του Εθνικού Λιβυκού Στρατού (ΕΛΣ) που κατέχει σήμερα τα 2/3 της χώρας και σχεδόν το σύνολο των πετρελαιοφόρων περιοχών. Το αποτέλεσμα της διάσκεψης ήταν μια μακροσκελής γενικόλογη συμφωνία 57 σημείων, χωρίς πρόβλεψη κυρώσεων και χωρίς χρονοδιαγράμματα που, φυσικά, άρχισε να παραβιάζεται την επόμενη μέρα της υπογραφής της. Πραγματικό διακύβευμα ήταν η προσπάθεια συνεννόησης των διαφόρων ιμπεριαλιστικών και περιφερειακών δυνάμεων που εμπλέκονται στο λιβυκό εμφύλιο –ο καθένας με τη δική του ατζέντα– απειλώντας να μετατρέψουν τη χώρα σε μια νέα Συρία.

Η Λιβύη Πεδίο Διεθνούς Αναμέτρησης

Ο εμφύλιος που ταλανίζει τη Λιβύη από την ανατροπή του καθεστώτος Καντάφι και την επέμβαση του ΝΑΤΟ το 2011 ήρθε ξανά στην διεθνή επικαιρότητα από τη στιγμή που η χώρα έγινε το νέο πεδίο αναμέτρησης ιμπεριαλιστικών και περιφερειακών δυνάμεων. Από τη μία μεριά, η Τουρκία και το Κατάρ (από κοντά και η Ιταλία) έχουν προστρέξει υποστηρικτές της κυβέρνησης Σαράτζ. Από την άλλη με τη στρατάρχη Χαφτάρ συντάσσονται Ρωσία, Γαλλία, Αίγυπτος, Σαουδική Αραβία κ.α. Τα δυο στρατόπεδα δεν είναι βέβαια καινούρια. Αυτό που άλλαξε είναι η απόφαση της Ρωσίας από τη μια, και της Τουρκίας από την άλλη, να ενισχύσουν με σημαντικά στρατιωτικά μέσα τους εκλεκτούς τους, προκειμένου να επιβάλλουν τα εκατέρωθεν συμφέροντά τους στην ευρύτερη περιοχή. Ο μεν Πούτιν αποφάσισε να αναβαθμίσει το ρόλο της Ρωσίας στην περιοχή και ενίσχυσε πρόσφατα (ανεπίσημα) τον ΕΛΣ με ρώσους μισθοφόρους και σουδανούς πολιτοφύλακες. Του έδωσε, έτσι, τη δυνατότητα να πλησιάσει απειλητικά την πρωτεύουσα Τρίπολη. Σε απάντηση ο Ερντογάν, μη θέλοντας να χάσει τη Λιβύη, όπως έχασε την Αίγυπτο, πέρα από τις μερικές δεκάδες στρατιωτικούς συμβούλους που έστειλε επίσημα, ενίσχυσε τον Σαράτζ με οπτικά συστήματα και πάνω από 2000 παρακρατικούς από το μέτωπο της Συρίας, ενώ δηλώνει σε όλους τους τόνους

ότι θα υπερασπιστεί τη νόμιμη κυβέρνηση της χώρας. Ο στόχος του, όπως και σε όλα τα άλλα μέτωπα που έχει ανοίξει, είναι να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στην ενεργειακή και τη γεωπολιτική σκακιέρα και να επιβάλει την παρουσία του στην Αν Μεσόγειο (εξ ου και το Μνημόνιο με τη Λιβύη, όπως και οι ανακοινώσεις για οριοθέτηση θαλάσσιων οικοπέδων νότια της Κρήτης ή έναρξη θαλάσσιων ερευνών νότια του Καστελόριζου).

Η Συμφωνία

Προοίμιο της Διάσκεψης του Βερολίνου ήταν η προσπάθεια υπογραφής συμφωνίας εκεχειρίας στη Μόσχα, στις 13 Γενάρη, που απέτυχε, αλλά ανέδειξε τους δυο όψιμους συμμάχους και κεντρικούς αντιπάλους στη Λιβύη (Ρωσία, Τουρκία) σε ρυθμιστικούς παράγοντες στην «ειρηνευτική διαδικασία». Τώρα, με τη Διάσκεψη του Βερολίνου έρχεται και η Γερμανία όπως και συνολικά η ΕΕ, ως διαιτητής να διεκδικήσει ρόλο στις εξελίξεις.

Αυτή καθαυτή η συμφωνία του Βερολίνου προβλέπει την κατάπαυση του πυρός μεταξύ των αντιμαχόμενων και τη σύσταση μια στρατιωτικής επιτροπής με εκπροσώπους από τις δυο πλευρές που θα αναλάβει την επιτήρηση της εκεχειρίας. Κάνει, επίσης λόγο για δίκαιη και διαφανή κατανομή των πετρελαίων με τη συγκρότηση μιας εθνικής εταιρείας πετρελαίου, την προώθηση οικονομικών μεταρρυθμίσεων και τη συγκρότηση της κεντρικής τράπεζας. Οι συμμετέχουσες στη Διάσκεψη χώρες (Ρωσία, Τουρκία, Σαουδική Αραβία, κ.λπ.) δεσμεύονται να τερματίσουν την ανάμειξη τους στη διένεξη και τη στρατιωτική στήριξη στους δυο αντιπάλους και να εφαρμόσουν το εμπάργκο όπλων που αν και έχει κηρυχτεί από το 2011 από τον ΟΗΕ, αγνοείται συστηματικά. Το πως όλα αυτά θα επιβληθούν ώστε να επιτευχθεί ο διακηρυγμένος στόχος της επιστροφής της χώρας στην πολιτική διαδικασία, αφήνεται να συζητηθεί αργότερα, πιθανά από τη διεθνή Επιτροπή Παρακολούθησης των Συμφωνηθέντων που προβλέπεται να συγκροτηθεί τον Φεβρουάριο ως αποτέ-

λεσμα ενός ευρύτερου διαλόγου, με τη συμμετοχή και άλλων χωρών πέρα από αυτές που συμμετείχαν στη Διάσκεψη του Βερολίνου.

Πρόσχημα για Επέμβαση

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι τίποτα από τα παραπάνω δεν θα πραγματοποιηθεί, τουλάχιστον όχι με τη βοήθεια όλων αυτών των δυνάμεων που έσπειραν το χάος και τροφοδότησαν τον εμφύλιο όλα τα προηγούμενα χρόνια στη Λιβύη, προκειμένου να εκμεταλλεύονται με τις πολυεθνικές τους τα κοιτάσματα πετρελαίου της χώρας, να πουλούν τα όπλα τους και να αυξάνουν την ισχύ και την επιρροή τους στα γεωπολιτικά παιχνίδια και τους ανταγωνισμούς γύρω από την ενέργεια. Δεν το μαρτυρά μόνο το ότι οι Χαφτάρ και Σαράτζ δεν κάθισαν καν στο ίδιο τραπέζι διαπραγματεύσεων και δεν προσυπέγραψαν καμιά συμφωνία, το αποδεικνύει η πραγματικότητα στην ίδια τη Λιβύη: η στρατιωτική ενίσχυση των δυο αντιπάλων που συνεχίζεται απρόσκοπτα, το πετρελαϊκό εμπάργκο που έχει επιβάλλει ο ΕΛΣ και το οποίο συνεχίζεται. Ακόμα περισσότερο το μαρτυρούν τα σχέδια για αποστολή στρατευμάτων από την ΕΕ που υποτίθεται πως θα επιβάλλουν την ειρήνη και στα οποία προθυμοποιήθηκε η ελληνική κυβέρνηση, δια στόματος Δένδια, να συμμετάσχει.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, στη γραμμή που επέλεξε η ελληνική αστική τάξη και χάραξε η κυβέρνηση Τσίπρα και στην οποία συντάσσεται όλο το επίσημο πολιτικό σκηνικό, υποτάσσεται πλήρως στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς, έτοιμη να μετατρέψει τη χώρα σε μια απέραντη βάση (βλέπε διπλανό άρθρο για τη Συμφωνία για τις Βάσεις) και να προχωρήσει σε κάθε λογής τυχοδιωκτισμούς όπως την εμπλοκή σε πολεμικές συρράξεις με την Τουρκία –και όχι μόνο– στη Λιβύη, στη Σαουδική Αραβία και όπου αλλού της ζητηθεί. Οι κίνδυνοι είναι τεράστιοι για όλους τους λαούς της περιοχής μας και ο πόλεμος πλησιάζει πλέον απειλητικά και τη δική μας χώρα...

Στις 24 Γενάρη ψηφίστηκε στη Βουλή το νομοσχέδιο για το σύστημα των βουλευτικών εκλογών, με 163 ψήφους υπέρ (ΝΔ και Ελληνική Λύση) και 121 κατά (τα υπόλοιπα κόμματα). Ο νέος εκλογικός νόμος δεν μπορεί να εφαρμοστεί στις επόμενες βουλευτικές εκλογές, αφού δεν απέσπασε 200 ψήφους τουλάχιστον. Οι επόμενες εκλογές, όποτε κι αν γίνουν, θα γίνουν με το εκλογικό σύστημα της «αναλογικής», που ψήφισε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Αν δεν προκύψει κυβερνητική λύση, θα έχουμε δεύτερες εκλογές, με το «νέο» σύστημα της κυβέρνησης της ΝΔ.

Ο νόμος αποτελείται από τρία άρθρα και προβλέπει κλιμακωτό μπόνους εδρών για το πρώτο κόμμα. Αν το πρώτο κόμμα συγκεντρώσει ποσοστό 25%, παίρνει μπόνους 20 εδρών και, από εκεί και πάνω, για κάθε επιπλέον 0,5% θα παίρνει μία έδρα πρόσθετο μπόνους, με ανώτατο όριο τις 50 συνολικά. Έτσι, το πρώτο κόμμα θα παίρνει ολόκληρο το μπόνους των 50 εδρών μόνο αν συγκεντρώσει ποσοστό 40%. Τέλος, το μπόνους θα το δικαιούνται και οι συνασπισμοί κομμάτων, εφόσον ο μέσος όρος της δύναμης των κομμάτων που τους απαρτίζουν είναι μεγαλύτερος από τη δύναμη του αυτοτελούς κόμματος που συγκέντρωσε τον μεγαλύτερο αριθμό έγκυρων ψηφοδελτίων. Αν π.χ. ένας συνασπισμός δύο κομμάτων συγκεντρώσει ποσοστό 40% και το δεύτερο αυτοτελές κόμμα συγκεντρώσει 25%, το μπόνους θα χορηγηθεί στο

δεύτερο κόμμα, καθώς το 25% είναι μεγαλύτερο από το 20%, που είναι ο μέσος όρος των κομμάτων του συνασπισμού.

Ο υπουργός Εσωτερικών Τάκης Θεοδωρικάκος έσπευσε να δηλώσει κατά τη συζήτηση στη Βουλή ότι ο προτεινόμενος νόμος συμβάλλει «στην εμπέδωση ενός νέου δικομματισμού, έστω και μικρότερου σε σχέση με το παρελθόν». Μάλιστα τόνισε ότι η ύπαρξη του δικομματισμού είναι «θετική για τη δημοκρατία μας». Κύριο επιχείρημα της ΝΔ παραμένει η «κυβερνησιμότητα» που εξασφαλίζει το μπόνους στο πρώτο κόμμα και οι αυτοδύναμες κυβερνήσεις μειοψηφίας, που προκύπτουν από την αλλοίωση της ψήφου του ελληνικού λαού. Ως πρώτο κόμμα, βέβαια, η ΝΔ λογαριάζει τον εαυτό της και εκβιάζει ανοιχτά ότι, όποτε γίνουν οι επόμενες εκλογές με την «αναλογική», θα πάει σε δεύτερες εκλογές για να εξασφαλίσει αυτοδυναμία με τον δικό της εκλογικό νόμο.

Ο ΣΥΡΙΖΑ άσκησε κριτική στο νομοσχέδιο και στην επαναφορά των μπόνους. Βέβαια, ούτε ο ίδιος είχε νομοθετήσει την απλή αναλογική, καθώς διατήρησε το όριο του 3% για να μπει ένα κόμμα στη Βουλή. Η κριτική του, όμως, όσο κι αν θέλει να παρουσιάζεται

σαν υπερασπιστής της απλής αναλογικής, δεν γίνεται γιατί επιθυμεί να εκφράζεται πραγματικά η ψήφος του ελληνικού λαού και να μην προκύπτουν κυβερνήσεις μειοψηφίας μέσα από καλπονοθευτικά συστήματα. Αντίθετα, επιδιώκει να εξυπηρετήσει τις συμμαχίες στις οποίες προσβλέπει, ως Προοδευτική Συμμαχία και κυρίαρχος πόλος στον χώρο του λεγόμενου «κέντρου». Ειδικά ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί να εμφανίζεται σαν υπερασπιστής της θέλησης του ελληνικού λαού, όταν μετέτρεψε σε μία νύχτα το «ΟΧΙ» του δημοψηφίσματος σε «ΝΑΙ» και μεταλλάχτηκε σε νεοφιλελεύθερο-μνημονιακό κόμμα. Τώρα, με την «υπεύθυνη» αντιπολίτευση, με τη συναίνεση στην εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας, με την ψεύτικη «αντινεοφιλελεύθερη» αντιπολίτευσή του (ενώ έχει ψηφίσει και εφαρμόσει τα μνημόνια), μόνο ψεύτικους διαχωρισμούς από τη ΝΔ δημιουργεί, ώστε να κατοχυρώσει τη θέση του δεύτερου αστικού μνημονιακού κόμματος.

Παρά την εκλογική ενίσχυση των μνημονιακών κομμάτων στις εκλογές της 7^{ης} Ιουλίου και την ήττα που αυτή σημαίνει για τη συνείδηση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων - κυρίως αν η συνείδηση

συγκριθεί με τους αγώνες του 2010-12 και την εκλογική κατάρρευση των μνημονιακών κομμάτων ΠΑΣΟΚ, ΝΔ - είναι φανερό ότι τα μνημονιακά κόμματα δεν αισθάνονται καθόλου ασφαλή. Θωρακίζουν το πολιτικό σύστημά τους με εκλογικούς νόμους που θα τους επιτρέπουν να εναλλάσσονται στην εξουσία, με «συναίνεση» στα κυρίαρχα θέματα («εθνικά», εκλογή προέδρου κ.ά.), στηρίζόμενοι στο κράτος έκτακτης ανάγκης, την ένταση της καταστολής και την κατάργηση των δημοκρατικών, πολιτικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων. Γνωρίζουν πολύ καλά ότι η πολιτική κρίση τους είναι παρούσα και δεν μπορεί να κατευναστεί ουσιαστικά με τον «νέο δικομματισμό». Συνίσταται στο γεγονός ότι δεν έχουν άλλη πολιτική από το να φορτώνουν δεινά στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Ο νέος ορισμός του Σταϊκούρα, ότι μεσαία τάξη είναι αυτοί που έχουν εισόδημα 450 ευρώ και η δήλωση του Γεωργιάδη ότι μπορεί να ζήσει κάποιος με 200 ευρώ αποδεικνύουν τα παραπάνω.

Η ολοκλήρωση της εφαρμογής των μνημονίων στην οποία στοχεύει η κυβέρνηση της ΝΔ θα δημιουργήσει την αμφισβήτηση των άγριων μνημονιακών πολιτικών της. Η όσο το δυνατόν γρηγορότερη ανασυγκρότηση/ ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, η οργάνωση της αντίστασης και των αγώνων των εργαζομένων μπορούν πραγματικά να αναχατίσουν την αντιδημοκρατική θωράκιση του πολιτικού συστήματος.

■ Σοφία Καρασαρλίδου

Εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας: Ευρεία Αστική Συναίνεση ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΚΙΝΑΛ

Με 261 ψήφους η Αικ. Σακελλαροπούλου, μέχρι πρότινος πρόεδρος του Συμβουλίου της Επικρατείας τοποθετημένη από τον ΣΥΡΙΖΑ, εξέλεξε Πρόεδρος της Δημοκρατίας (ΠτΔ). Τρίτη σε ρεκόρ ψήφων ΠτΔ από την Μεταπολίτευση, χάρη στις ψήφους της ΝΔ, του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΙΝΑΛ. Το ΚΚΕ, η Ελληνική Λύση και το ΜέΡΑ25 ψήφισαν «παρών».

Η στήριξη κυρίως του ΣΥΡΙΖΑ και δευτερευόντως του ΚΙΝΑΛ χάρισε στον Κυρ. Μητσοτάκη την ευρεία πλειοψηφία που χρειαζόταν σε μια περίοδο με πλήθος ανοιχτών μετώπων (ελληνοτουρκικά, μεταναστευτικό, Ασφαλιστικό, νόμος Κεραμέως, πλειστηριασμοί). Μια ακόμη απόδειξη του πόσο ενιαία λειτουργούν τα τρία μεγάλα αστικά κόμματα, προκειμένου να συνεχίσουν την σκλήρυνση των νεοφιλελεύθερων μνημονιακών πολιτικών, να διασφαλίσουν την θέση τους στο πολιτικό σκηνικό και να διεκδικήσουν μια θέση στην εξουσία στην επόμενη πολιτική στροφή. Είχαν προηγηθεί: η υπερψηφίση από 288 βουλευτές του νόμου για την ψήφο των κατοίκων του εξωτερικού, η στοίχιση στην «εθνική γραμμή» στα ζητήματα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, και βεβαίως η «μεγάλη σύγκλιση» των 222 βουλευτών στην υπερψηφίση του 3ου Μνημονίου του ΣΥΡΙΖΑ, το καλοκαίρι του 2015.

Άλλωστε, η ίδια η εκλογή του ΠτΔ αυτή τη φορά έγινε με το νέο θεσμικό πλαίσιο, που διαμόρφωσαν από κοινού ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ και το οποίο προβλέπει απεμπλοκή της διαδικασίας εκλογής ΠτΔ από τη διάλυση της Βουλής και τη διενέργεια βουλευτικών εκλογών, προκειμένου να εξασφαλίζεται η κυβερνητική σταθερότητα που χρειάζεται το κεφάλαιο. Με την τελευταία αναθεώρηση του Συντάγματος, ο ΠτΔ μπορεί να εκλεγεί και με απλή πλειοψηφία, προβλέπονται

δε πλέον πέντε (!) ψηφοφορίες μέχρι να επιτευχθεί η απαιτούμενη πλειοψηφία (200, 200, 180, 151 και στο τέλος πλειοψηφία επί των παρόντων)!

Τριγμοί στο εσωτερικό της ΝΔ

Τελικά τα μαγειρέματα του Μαξίμου, που για μήνες απέφευγε να ανακοινώσει την οριστική επιλογή του, με πάνω από 20 ονόματα να «παρελαύνουν» στα κανάλια, δεν το διέσωσαν από τους τριγμούς, κυρίως μέσα στην ίδια τη ΝΔ. Δυσανεστημένοι ψήφισαν οι λεγόμενοι караμανλικοί, πολλοί από τους οποίους είχαν τοποθετηθεί δημοσίως υπέρ μιας δεύτερης θητείας Παυλόπουλου (πχ. Νικ. Κακλαμάνης, Ό. Κεφαλογιάννη, Ντ. Μπακογιάννη κ.α.). Εκτός από τους τρεις βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ (Κ. Ζουράρις, Τρ. Αλεξιάδης και Ν. Συρμαλένιος) που απουσίαζαν από την ψηφοφορία στη βουλή (οι δύο τελευταίοι για λόγους υγείας), έλαμψε δια της απουσίας του ο Αντ. Σαμαράς. Ο τελευταίος φρόντισε να εκφράσει καθαρά τη δυσανεξία του για την επιλογή του πρωθυπουργού, αφού επεδίωκε την θέση για τον εαυτό του. Ουσιαστικά επέλεξε να απουσιάζει για οικογενειακό ταξίδι (και όχι για υποχρεώσεις της βουλής), ενώ στην επιστολή που έστειλε στηρίζοντας «την επιλογή του κόμματος» (και η οποία βέβαια δεν προσμετράται στο αποτέλεσμα) δεν αναφέρει καν το όνομα της Σακελλαροπούλου.

Οι σχέσεις Κυρ. Μητσοτάκη - Αντ. Σαμαρά βρίσκονται σε κρίση από καιρό: δεν επελέγη για επίτροπος της ΕΕ (κι αυτή την θέση επεδίωκε), διαφώνησε με το ενδεχόμενο προσφυγής στη Χάγη, λέγοντας ότι ουσιαστικά ενθαρρύνει την τουρκική προκλητικότητα, και η αντιπαράθεση κλιμακώθηκε με αφορμή την τροπολογία για το ποδόσφαιρο, όπου αγνόησε την κομματική πειθαρχία με την απουσία του από την ψηφοφορία και την επιλογή του να μην αποστείλει επιστο-

λή πρόθεσης ψήφου, ενώ στη συνέχεια επιτέθηκε ανοιχτά στην κυβέρνηση αρνούμενος να δώσει εξηγήσεις για την στάση του. Στην υποψηφιότητα Σαμαρά για ΠτΔ είχαν εκφράσει ανοιχτή στήριξη αρκετά στελέχη της ΝΔ, μεταξύ τους ο υπουργός αγροτικής ανάπτυξης Μ. Βορίδης, οι βουλευτές Κ. Καραγκούνης και Α. Κατσανιώτης, ενώ αρκετοί ήταν έτοιμοι να τοποθετηθούν υπέρ (Αδ. Γεωργιάδης, Θ. Πλεύρης, Δ. Βαρτζόπουλος από τη ΝΔ, οι βουλευτές της Ελληνικής Λύσης κ.α.). Επομένως, δεν αποκλείεται ο Αντ. Σαμαράς να κάνει πιο αισθητή την παρουσία του, σε ρόλο ηγέτη της εσωτερικής «αντιπολίτευσης» στην κυβέρνηση, μετατοπίζοντας όλο και πιο ακροδεξιά την κυβερνητική πολιτική και ρητορεία, προσβλέποντας ίσως και σε μια πιο διακριτή πορεία.

Όσο κι αν προσπαθούν αστική τάξη και ιμπεριαλιστές να εμφανίσουν την ΝΔ του Κυρ. Μητσοτάκη σαν κυρίαρχη, είναι ολοφάνερο ότι αντιμετωπίζει πλήθος προβλημάτων. Με μόνο «πρόγραμμα» την αρπακτική μνημονιακή διαχείριση, με ένα σαθρό πολιτικό προσωπικό, με ασθενείς ή ανύπαρκτες κοινωνικές βάσεις και οργανωτική συνοχή, *το πρόβλημα της ανασύστασης ενός αστικού μπλοκ εξουσίας στη χώρα μας, που είναι βασική προϋπόθεση για όποια βιώσιμη σταθεροποίηση του συστήματος, μοιάζει με τετραγωνισμό του κύκλου.*

Η μνημονιακή νέα Πρόεδρος της Δημοκρατίας

«Η εκλογή της Αικ. Σακελλαροπούλου ως πρώτης γυναίκας Προέδρου της ελληνικής Δημοκρατίας με πολύ μεγάλη πλειοψηφία συμβολίζει τη μετάβαση στη νέα εποχή», πανηγυρίζει ο πρωθυπουργός μετά την ψηφοφορία. «Δικαστής υψηλού κύρους», «σύγχρονη Ελληνίδα», «λάτρης της φύσης και φιλόζωη», τα ΜΜΕξαπάτησης έραιναν με δάφνες την νέα Πρόεδρο. Πόσο «νέα»

εποχή όμως μπορεί να εγκαινιάσει ένα πρόσωπο, που έχει στιγματιστεί ως «μνημονιακό» στην μέχρι τώρα πορεία του;

Η νέα ΠτΔ, που με την ανάληψη των καθηκόντων της εισπράττει και τον μισθό των 11.561 ευρώ μηνιαίως (μεικτά!), ποσό διπλάσιο της βουλευτικής αποζημίωσης, ήταν μια ανώτατη δικαστικός, που -στην καλύτερη περίπτωση- εφάρμοσε κατά γράμμα τους αστικούς νόμους με όλο το αντεργατικό και αντιλαϊκό περιεχόμενό τους. Συμπαράταχθηκε με το Συμβούλιο της Επικρατείας στην άποψη ότι η περικοπή του 13ου-14ου μισθού στο δημόσιο ήταν «επαρκώς τεκμηριωμένη», υπερψήφισε τον σημαντικό περιορισμό των απαιτήσεων των συνταξιούχων για τα αναδρομικά, συνυπέγραψε πλήθος αποφάσεων για την προώθηση της Eldorado Gold στις Σκουριές. Ακόμη, σαν μέλος του Ειδικού Δικαστηρίου στη δίκη του πρώην υπουργού Οικονομικών Γ. Παπακωσταντίνου για την λίστα Λαγκάρντ, ήταν ανάμεσα στους δικαστές που μειοψήφισαν υπέρ της απαλλαγής του για την κατηγορία της νόθευσης εγγράφου, με την άποψη ότι το επίμαχο ψηφιακό αρχείο της λίστας δεν μπορεί να θεωρηθεί έγγραφο!

Όσο για το ζήτημα της «πρώτης γυναίκας προέδρου της δημοκρατίας» που προέβαλε το Μαξίμου υποκριτικά ως δήθεν απόδειξη της ευαισθησίας του στην ισότητα των φύλων, αρκεί να θυμίσουμε ότι ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Αδ. Γεωργιάδης στηριξε πρόσφατα το σκοταδιστικό πρωτοσέλιδο της εφημερίδας Sportime κατά των αμβλώσεων. Η κυβέρνηση δείχνει καθημερινά τις ευαισθησίες της με την καταστρατήγηση κάθε προστασίας στην εργασία και τα εργασιακά δικαιώματα των γυναικών που εφαρμόζει και βαθαίνει με τα νομοθετήματά της.

■ Σοφία Θεοδωροπούλου

Γαλλία: το κίνημα συνεχίζει, η νίκη είναι δυνατή!

Το απεργιακό κίνημα που ξέσπασε στις αρχές Δεκέμβρη ενάντια στις αντεργατικές μεταρρυθμίσεις του συνταξιοδοτικού συστήματος άρχισε να εμφανίζει σημάδια κόπωσης στις αρχές Γενάρη. Η αιχμή του δόρατος, οι σιδηροδρομικοί του εθνικού δικτύου (SNCF) και οι εργαζόμενοι των μέσων μαζικής μεταφοράς του Παρισιού (RATP) σταμάτησαν την απεργία, μετά από 30, 40 ή και 50 μέρες. Οι συνδικαλιστικές συνομοσπονδίες, εντούτοις, καλούν σε γενικές απεργίες σχεδόν κάθε εβδομάδα, στις 16, 24, 29 Γενάρη και 6 Φλεβάρη, με μειωμένη συμμετοχή σε σχέση με τον Δεκέμβρη, παρ' ότι διάφοροι κλάδοι μπαίνουν στον χορό των κινητοποιήσεων.

Χωρίς αυτή η μάχη να έχει λήξει, μπορούμε να κάνουμε έναν πρώτο απολογισμό:

1. Το κίνημα έχει ως κεντρικό διακύβευμα το συνταξιοδοτικό, αλλά εκφράζει μια γενική αγανάκτηση των εργαζομένων για τη χρόνια λιτότητα, τις αντεργατικές επιθέσεις, τον εξοργιστικό πλουτισμό των ελίτ, την κοινωνική αδικία.

2. Το κίνημα αποτελεί συνέχεια των κινητοποιήσεων των κίτρινων γιλέκων, της μεγάλης απεργίας των σιδηροδρομικών το 2018, των κινητοποιήσεων των νοσοκομειακών υπαλλήλων και άλλων αγώνων. Διατηρεί και αναβαθμίζει μια διαρκή αμφισβήτηση στο επίπεδο του δρόμου, δημιουργεί ένα κλιμακούμενο συνεχές διαμαρτυρίας και διεκδίκησης. Ολοένα και περισσότερα στρώματα κινητοποιούνται, από εργαζόμενους μικρών επιχειρήσεων, ελαστικά εργαζόμενους και φτωχούς εργαζόμενους μέχρι τους σχετικά καλοπληρωμένους εργαζόμενους των συγκοινωνιών.

3. Το απεργιακό κίνημα και η πολυπληθής λαϊκή συμμετοχή δεν περιορίστηκε, κατά τον Δεκέμβρη, μόνο στα αστικά κέντρα, αλλά εξαπλώθηκε σε όλη τη Γαλλία, σε πολλές μι-

κρές και μεγάλες πόλεις και κωμοπόλεις. Η εξάπλωσή του αποδεικνύει τη συμμετοχή όλων των στρωμάτων των εργαζομένων, που αντιλαμβάνονται, σε γενικές γραμμές, ότι η μάχη αυτή τους αφορά όλους.

4. Το γαλλικό εργατικό κίνημα συνειδητοποιεί τη σκλήρυνση της ταξικής πάλης, την ενισχυμένη αποφασιστικότητα της αστικής τάξης και τις νέες απαιτήσεις που αυτά θέτουν.

5. Οι απεργοί των SNCF και RATP ρίχτηκαν στον αγώνα ξεπερνώντας συντεχνιακές λογικές που καλλιεργούσαν τα συνδικάτα και η κυβέρνηση. Έδωσαν μάχη για τη συνολική απόσυρση του νομοσχεδίου και όχι για έναν συμβιβασμό στο επίπεδο του κλάδου τους. Αυτό συνιστά άλμα στη συνείδηση των εργαζομένων και παρακαταθήκη για ενοποίηση των αγώνων.

6. Οι εργαζόμενοι σε αυτούς τους κλάδους έκαναν ειλικρινείς και αξιόλογες προσπάθειες για απεύθυνση σε άλλους κλάδους και στους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα. Μπορεί οι παρεμβάσεις τους στις ιδιωτικές επιχειρήσεις να είχαν περισσότερο ως αποτέλεσμα το άνοιγμα συζήτησης και όχι την ένταξη στον αγώνα, ωστόσο δημιουργούν ένα πολύ καλό προηγούμενο. Παρ' ότι η νεοφιλελεύθερη λασπολογία της κυβέρνησης και των ΜΜΕ δεν ανασέχθηκε χάρη σε αυτές τις προσπάθειες, είναι σίγουρο ότι λίγο βαρραίνει σε σύγκριση με τη γενική έχθρα ενάντια στον «πρόεδρο των πλουσίων», τη γενική διαπίστωση ότι «δεν είμαστε δημοκρατία, αλλά μοναρχία» και την αίσθηση που επέβαλε ο αγώνας.

7. Το κίνημα στηρίχτηκε στην αποφασιστικότητα και τον ενθουσιασμό των απεργών των RATP και SNCF που κατέστησαν δυνατή τη μεγάλη διάρκεια της απεργίας. Οι εργαζόμενοι ανανέωναν με πολύ συχνές γενικές συνελεύσεις την απεργία και ανάγκαζαν τις

συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες να την ανεχθούν και να την υποστηρίξουν. Ωστόσο, δεν ξεπεράστηκαν τα πλαίσια των συνδικάτων: οι συνελεύσεις επικύρωναν τις προτάσεις τους, οι απεργιακές επιτροπές που εκλέχτηκαν ήταν μετρημένες στα δάχτυλα του ενός χεριού, ενώ οι υπόλοιπες αναλάμβαναν πρακτικά καθήκοντα εκφράζοντας τη θέληση των εργαζομένων για ενεργητική συμμετοχή, όμως δεν υποκατέστησαν τα συνδικάτα στην πολιτική διεύθυνση της απεργίας, ούτε σε τοπικό και σίγουρα όχι σε πανεθνικό επίπεδο. Το ίδιο ισχύει για τις αρκετές διακλαδικές συνελεύσεις, που ήταν σημαντικές, καθώς αντανakλούσαν τον πόθο για ενιαίο αγώνα και το σύνθημα για ολική απόσυρση του νομοσχεδίου.

8. Η κυβέρνηση δεν σημείωσε κάποια νίκη κατά του εργατικού κινήματος. Σύμφωνα με δημοσκοπήσεις, 55% με 65% της γαλλικής κοινωνίας ζητά απόσυρση του νομοσχεδίου και στηρίζει το κίνημα. Η κυβέρνηση θα προχωρήσει - εάν προχωρήσει - στην ψήφιση του νομοσχεδίου, έχοντας ενσωματώσει αρκετές υποχωρήσεις για τους κλάδους που κινητοποιήθηκαν και έχοντας μεταθέσει κατά πολύ την εφαρμογή του σε σχέση με τις αρχικές επιδιώξεις της. Δεν τόλμησε να κάνει οποιαδήποτε κίνηση για επιστράτευση, επιβολή προσωπικού ασφαλείας, εκδικητικές απολύσεις, διώξεις και γενικευμένη καταστολή, τουλάχιστον σε μαζική κλίμακα. Μπορεί η αστυνομία στις διαδηλώσεις στο Παρίσι να ήταν εξαιρετικά ενισχυμένη, αλλά ποτέ δεν τόλμησε να διαλύσει τις συγκεντρώσεις και όλα τα περιστατικά βιαιοτήτων συνέβαιναν στο περιθώριο των διαδηλώσεων.

9. Αποκαλύφθηκαν οι αδυναμίες του γαλλικού εργατικού κινήματος, που συσσωρεύονται επί δεκαετίες και είναι αδύνατο να ξεπεραστούν σε μερικές εβδομάδες ή μήνες. Ο ιδιωτικός τομέας συμμετείχε πολύ ασθενικά στο κίνημα. Ακόμα και στις μεγάλες γενικές απεργίες, η συμμετοχή σε μεγάλους εργασια-

βάση το «ασυμβίβαστο» εκλογής στο τοπικό και το κεντρικό κοινοβούλιο). Ο στόχος ήταν να οξύνουν την σύγκρουση μεταξύ ισπανικού κράτους και του κινήματος στην Καταλονία προκειμένου να καταψηφίσουν οι καταλανοί βουλευτές κάθε πρόταση κυβέρνησης.

Η συμμετοχή των Podemos στην κυβέρνηση

Αν όμως η αστική τάξη στο ισπανικό κράτος παίζει στο ένα ταμπλό με τις ακροδεξιές πολιτικές στο άλλο παίζει με τον «φασιστικό κίνδυνο», την υποταγή της αριστεράς, των αυτονομιστών και σε τελική ανάλυση του εργατικού και λαϊκού κινήματος προκειμένου αυτός να αντιμετωπιστεί. Χαρτί που έχει την ιστορική εμπειρία να το παίζει. Η ήττα του ισπανικού επαναστατικού κινήματος του μεσοπολέμου πραγματοποιήθηκε στη βάση της μετριοπάθειας προκειμένου να μην διαταραχθεί η ενότητα του αντιφασιστικού μετώπου. Δεν είναι τυχαίο ότι το πολιτικό «φλερτ» μεταξύ Σάντσεζ και Ιγκλέσιας ξεκινούσε και τελείωνε με την αναγκαιότητα ενότητας μπροστά στον κίνδυνο της ακροδεξιάς. Έτσι, μετά από αλεπάλληλες ομορπονιστικές κυβιστήσεις, ο Ιγκλέσιας, το άλλοτε «μεγάλο γκανιάν» της διεθνούς ρεφορμιστικής αριστεράς μαζί με τον Τσίπρα, θα είναι αντιπρόεδρος της κυβέρνησης του Σάντσεζ... το σημερινό πρότυπο του Τσίπρα. Παράλληλα, τέσσερις βουλευτές των UP στελέχωσαν υπουργεία, η Ιρένε Μοντέρo, ως υπουργός Ισότητας, η Πιολάντα Ντίαθ ως υπουργός Εργασίας, ο Αλμπέρτο Γκαρθόν ως υπουργός Κατάλυσης και ο Μανουέλ Καστέλς ως υπουργός Πανεπιστημίων. Η επιλογή των υπουρ-

κούς χώρους του, ακόμα και εκεί που υπάρχουν συνδικάτα και ένα δίκτυο αγωνιστών, δεν ξεπέρασε ένα 10% στην απεργία και ένα 5% στις διαδηλώσεις.

10. Τα κόμματα της αστικής τάξης αντιμετώπιζουν μεγάλες δυσκολίες: τα στελέχη του Μακρόν δυσκολεύονται να εμφανιστούν δημόσια, καθώς γιουχάρονται, ενώ το κόμμα της Λεπέν ταλαντεύεται ανάμεσα στον λαϊκισμό και την ανάγκη να δώσει εχέγγυα στην αστική τάξη. Εκδηλώνονται διαιρέσεις και αμφιβολίες για τη διαχείριση της κατάστασης: το συμβούλιο της επικρατείας επιφυλάχθηκε κατά του νομοσχεδίου.

11. Το απεργιακό κίνημα μπορεί να μην κατάφερε, ακόμα, να νικήσει την κυβέρνηση, αλλά δεν νικήθηκε ούτε ηθικά, ούτε πολιτικά, ούτε οργανωτικά. Οι απεργοί των συγκοινωνιών παραδέχονται ότι σταμάτησαν λόγω της εξάντλησης, αλλά δεν επικρατεί απογοήτευση και δηλώνουν αποφασισμένοι να ξαναμπούν στον αγώνα, μόλις δοθεί μια κατάλληλη ευκαιρία. Άλλοι κλάδοι κινητοποιούνται, έστω και χωρίς την αποφασιστικότητα των εργαζομένων των συγκοινωνιών: σε διυλιστήρια, λιμάνια, δήμους, ενέργεια και αλλού, ενώ οι κινητοποιήσεις εξαπλώνονται στη φοιτητική και μαθητική νεολαία. Εξάλλου, οι συνεχείς κηρύξεις γενικών απεργιών από τις συνδικαλιστικές συνομοσπονδίες μαρτυρά την ύπαρξη μιας πρωτοπορίας που θέλει να συνεχίσει τον αγώνα. Επιπλέον, υπάρχει μια κίνηση ενίσχυσης του συνδικαλισμού, ίσως ένδειξη ενδυνάμωσης της πρωτοπορίας και αυξημένων δυνατοτήτων για ανασύνταξη του εργατικού κινήματος: η CGT περηφανεύεται ότι μόνο μέσα στον Δεκέμβρη είχε πάνω από 3500 νέες εγγραφές σε σωματεία της.

Η έκβαση της μάχης είναι ανοιχτή και οι επόμενοι μήνες θα αποδειχθούν σημαντικοί για τους ταξικούς συσχετισμούς στη Γαλλία και την Ευρώπη.

■ *Σηφάκης Κωνσταντίνος*

Ισπανικό Κράτος: Κυβέρνηση Σοσιαλιστών - Ποδέμος

Στις 7/1 με οριακή σχετική πλειοψηφία (την στήριξαν 167 βουλευτές από 18 κόμματα, την καταψήφισαν 165 από 8 κόμματα) σχηματίστηκε κυβέρνηση μεταξύ του Σοσιαλιστικού Κόμματος (PSOE) και των Ποδέμος (UP). Καταλυτικό ρόλο για τον σχηματισμό της κυβέρνησης έπαιξε η αποχή των 18 βουλευτών της Ρεπουμπλικανικής Αριστεράς της Καταλονίας (ERC) και του βασκικού EH-Bildu. Έτσι ο Σάντσεζ βρίσκεται επικεφαλής μίας αδύναμης κυβέρνησης, με τους αυτονομιστές να έχουν ρυθμιστικό ρόλο-κλειδί και την αντιπολίτευση να οξύνει στο μέγιστο την πόλωση του πολιτικού σκηνικού.

Σκηνικό ακραίας πολιτικής πόλωσης από την δεξιά

Τα όσα διαδραματίστηκαν στις 7/1 στο ισπανικό κοινοβούλιο θύμιζαν ημέρες της 2ης Ισπανικής Δημοκρατίας λίγο πριν την ανταρσία του Φράνκο. Ο επικεφαλής του δεξιού Λαϊκού Κόμματος (PP) κατήγγειλε τον Σάντσεζ σαν «ψεύτη και προδότη» που συνεργάζεται με ακροαριστερούς και «αποσχιστές». Στο ίδιο μήκος κύματος ο Αμπασκάλ, επικεφαλής του ακροδεξιού VOX, χαρακτήρισε την κυβέρνηση «απονομιμοποιημένη» και τον Σάντσεζ «συνεργάτη της ETA», ενώ ο επικεφαλής του νεοφιλελεύθερου μορφώματος Πολίτες (Ciudadanos) εξέφρασε την ανησυχία του για την εξαπάτηση των Ισπανών ψηφοφόρων. Το (ακρο)δεξιό παραλήρημα συνεχίστηκε με βουλευτές του PP να γυρνάνε την πλάτη στον βάσκο ομιλητή του EH-Bildu και τους βουλευτές του VOX να

εγκαταλείπουν την αίθουσα, κραυγές που έλεγαν «προδότες» τους καταλανούς βουλευτές κατά τη διάρκεια των ομιλιών τους και κλείσιμο ομιλιών με τη φράση «Ζήτω ο βασιλιάς! Ζήτω η Ισπανία!».

Τα παραπάνω ήταν απλά η κορύφωση μίας ακραίας επιθετικής τακτικής των δεξιών κατά τον μήνα που προηγήθηκε, με στόχο τους βουλευτές των μικρών κομμάτων -κυρίως μετριοπαθή τοπικιστικά κόμματα (Καναρίων Νήσων, το κεντροδεξιό βασκικό PMV, τους εθνικιστές της Γαλικίας, κ.α.)- που θα μπορούσαν να δώσουν ψήφο επιπλοκής στους PSOE-UP. Έτσι, στις 5/1 οι PSOE και UP βρέθηκαν 21 ψήφους μακριά από την απόλυτη πλειοψηφία (176). Βέβαια, ακόμη και με την στήριξη των βουλευτών όλων αυτών των κομμάτων, οι PSOE-UP θα συγκέντρωναν μόλις 170 ψήφους, οπότε ο ρυθμιστικός παράγοντας και πάλι θα αποδεικνυόταν οι ψήφοι των βάσκων και καταλανών αυτονομιστών βουλευτών.

Προκειμένου λοιπόν ο Σάντσεζ να εξασφαλίσει την συνεργασία τους, στις 2/1 το PSOE δεσμεύθηκε απέναντι στην καταλανική κυβέρνηση να αντιμετωπίσει το ζήτημα της ανεξαρτησίας σε πολιτική βάση με διάλογο μεταξύ κεντρικής και τοπικής κυβέρνησης (τα αυτόνομα δηλαδή). Με αυτή την αφορμή οι δεξιοί άσκησαν κάθε δυνατή πίεση ταυτίζοντας την στήριξη στους PSOE-UP με την διάλυση του ισπανικού κράτους. Επιχείρησαν να χρησιμοποιήσουν κάθε νομικίστικο μέσο αποκλεισμού των καταλανών βουλευτών (είτε με βάση δίκες που εκκρεμούν για «αποσχιστική δράση», είτε με

γείων δεν είναι τυχαία, όπως έχει αποδειχθεί από την ιστορία δεν υπάρχει πιο σύντομος δρόμος για να περάσεις σκληρά μέτρα από το να βάλεις αριστερό υπουργό αλλά και αντίστροφα δεν υπάρχει πιο σύντομος τρόπος να φθείρεις ένα αριστερό κόμμα από το να βάλεις αριστερό υπουργό Εργασίας και Παιδείας σε αστική κυβέρνηση.

Η πολιτική κρίση δεν έχει πάτο

Η συμφωνία των 10 σημείων που αποτελεί το πρόγραμμα της κυβέρνησης, περιέχει κάποια (όχι ιδιαίτερα ριζοσπαστικά) φιλολαϊκά μέτρα, όμως το γεγονός ότι είναι ανίκανη να περάσει οποιοδήποτε μέτρο αυτοδύναμα, δίνει το τέλειο άλλοθι για να παραμεριστούν από αντεργατικά μέτρα χάριν των αναγκαιοτήτων της οικονομίας και του «αντιφασιστικού φιλότιμου». Ο αδύναμος χαρακτήρας της, δίνει ρόλο κλειδί στους καταλανούς και βάσκους αυτονομιστές, ενδεχόμενο το οποίο αντικειμενικά αναβαθμίζει το κίνημα στην Καταλονία και απέναντι στο οποίο θα ξεσαλώσουν οι δεξιοί. Σε αντίθετη περίπτωση την καθιστά επιρρεπή σε συμμαχίες με δεξιούς κάθε κοπής, κάτι που θα επιταχύνει την κρίση συνολικά του αστικού πολιτικού σκηνικού και θα ξεσηκώσει αντιδράσεις στην Καταλονία και πιθανόν όχι μόνο. Μία τέτοια κυβέρνηση το εργατικό και λαϊκό κίνημα οφείλει να την χτυπήσει όσο μπορεί για να προστατέψει τα δικαιώματά του. Μόνο έτσι θα προστατευθεί πραγματικά από τον κίνδυνο της (ακρο)δεξιάς τον οποίο οι πολιτικές τύπου Σάντσεζ, Μακρόν και Τσίπρα μόνο να τον γιγαντώνουν μπορούν.

■ *Δημήτρης Γκ.*

ΙΝΔΙΑ: Νέα γενική Απεργία ιστορικών διαστάσεων

Στις 8 Γενάρη πραγματοποιήθηκε στην Ινδία η μεγαλύτερη ίσως απεργία στην ιστορία του εργατικού κινήματος. Δέκα από τις μεγαλύτερες συνομοσπονδίες της χώρας είχαν καλέσει εδώ και αρκετό καιρό την απεργία, ενάντια στα συνεχή αντεργατικά - αντιλαϊκά μέτρα της ινδουιστικής/εθνικιστικής και ακραία νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης του Ναρέντρα Μόντι. Οι οργανωτές της απεργίας υπολογίζουν ότι πάνω από 250 εκατομμύρια άνθρωποι συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις. Δεν είναι η πρώτη φορά που μια τέτοιων διαστάσεων απεργία και κινητοποίηση λαμβάνει χώρα στην Ινδία. Μόλις πριν έναν χρόνο, στις 8 και 9 Γενάρη 2019, 200 εκατομμύρια άνθρωποι ξεχύθηκαν στους δρόμους της χώρας, ενώ τον Σεπτέμβρη του 2016 είχε καταγραφεί στην Ινδία η μεγαλύτερη απεργία (ως τότε) στην ιστορία της ανθρωπότητας, όταν απήργησαν 150 εκατομμύρια εργάτες! Από το 2010 έχουν γίνει άλλες τρεις τεραστίων διαστάσεων απεργίες (2010, 2011, 2015), με συμμετοχή δεκάδων εκατομμυρίων εργατών. Αυτή ήταν συνολικά η 19^η γενική απεργία στην Ινδία από την αρχή της εφαρμογής εκτεταμένων πολιτικών ιδιωτικοποίησης και λιτότητας τη δεκαετία του '90. Η απεργία παρέλυσε ολόκληρη τη χώρα. Τα 15 από τα 28 ομόσπονδα κρατίδια έβαλαν στην κυριολεξία λουκέτο. Σχεδόν καθολική ήταν η συμμετοχή στους δημόσιους υπαλλήλους, ενώ πολύ μεγάλη ήταν η συμμετοχή στη βιομηχανία και την αυτοκινητοβιομηχανία, καθώς σε πολλά κρατίδια τα εργοστάσια σταμάτησαν τη λειτουργία τους. Ο τομέας των μεταφορών ήταν σε απεργία σε ολόκληρη τη χώρα, ενώ σε πολλές περιοχές οι σιδηρόδρομοι και οι μεγάλοι αυτοκινητόδρομοι αποκλείστηκαν από διαδηλωτές. Τεράστια ήταν η συμμετοχή στον τραπεζικό τομέα, όπου λόγω της συγχώνευσης 10 κρατικών τραπεζών γίνονται απολύσεις. Για πρώτη φορά στην ιστορία της, παρέμεινε κλειστή η Κεντρική Τράπεζα της Ινδίας, λόγω 100% συμμετοχής των εργαζομένων στην απεργία! Πέρα από τους εργαζόμενους, παλλαϊκά χαρακτηριστικά στις κινητοποιήσεις έδωσαν άνεργοι, μικροί έμποροι, φοιτητές και αγρότες. Φοιτητές και σπουδαστές σε πάνω από 60 πανεπιστήμια και κολέγια προχώρησαν σε αποχή από τα μαθήματά τους για να συμμετάσχουν στις απεργιακές διαδηλώσεις. Στις αγροτικές περιοχές, αγρότες και εργάτες γης συμμετείχαν για πρώτη φορά τόσο μαζικά στις κινητοποιήσεις. Η All-India Kissan Sangharsh Coordination Committee (AIKSCC), μια «ομπρέλα» 175 οργανώσεων αγροτών και εργατών γης, στήριξε ένθερμα την απεργία. Τα τελευταία χρόνια, η οικονομική κατάσταση της Ινδίας έχει επιδεινωθεί. Η χώρα βρίσκεται εν μέσω οικονομικής επιβράδυνσης. Το τρίτο τρίμηνο του 2019, το ΑΕΠ αυξήθηκε κατά 4,5%, που αποτελεί τον πιο χαμηλό ρυθμό ανάπτυξης τα τελευταία 6 χρόνια. Περισσότερα από πέντε εκατομμύρια έχουν μείνει άνεργοι τα τελευταία δύο χρόνια. Το επίσημο ποσοστό ανεργίας έχει ανέβει στο 7,7%, ενώ στις αστικές περιοχές είναι πάνω από 9%, οδηγώντας σε σημαντικές μειώσεις μισθών. Ο κατώτατος μισθός είναι ήδη πολύ χαμηλός, ενώ μεγάλο μέρος των εργαζομένων δουλεύει με ακόμα μικρότερες αμοιβές. Περίπου το 60% του πληθυσμού ζουν κάτω από τα όρια της φτώχειας, ενώ το 21% επιβιώνουν σε συνθήκες

ακραίας φτώχειας με λιγότερο από 2 δολάρια την ημέρα. Μέσα σε αυτή την κατάσταση, η κυβέρνηση, στο όνομα της «ανάπτυξης», μείωσε τον βασικό συντελεστή φορολογίας στις επιχειρήσεις από 30% σε 22%. Οι τεράστιες φορολογικές ελαφρύνσεις στο κεφάλαιο έχουν προκαλέσει μαζική οργή. Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση προσπαθεί να περάσει την ιδιωτικοποίηση κρατικών εταιρειών, μεταξύ των οποίων η Air India και τα διυλιστήρια BPCL, και τη συγχώνευση 10 κρατικών τραπεζών. Τα βασικά αιτήματα των εργαζομένων είναι η δημιουργία νέων θέσεων εργασίας για τους ανέργους, η αύξηση των μισθών, η πενθήμερη εργασία και το σταμάτημα των ιδιωτικοποιήσεων. Οι αγρότες απαιτούν καλύτερες τιμές για τα προϊόντα τους και διαγραφή των χρεών τους. Το Citu (Κέντρο των Συνδικάτων της Ινδίας) κατηγορεί την κυβέρνηση για «περιφρόνηση της εργασίας» και ότι αρνήθηκε να δεσμευτεί για οποιαδήποτε από τις απαιτήσεις των εργαζομένων, κατά τη συνάντησή τους πριν την απεργία, όπου οι ενώσεις παρουσίασαν κατάλογο με 12 βασικά αιτήματα. Η γενική απεργία συνέπεσε με τις κινητοποιήσεις που αφορούν τον νόμο για την ιθαγένεια, που αρνείται την ινδική υπηκοότητα στους μουσουλμάνους που ζουν στην Ινδία. Ο νέος νόμος θα επιτρέψει στην κυβέρνηση να δημιουργήσει ένα νέο Εθνικό Μητρώο Πολιτών. Σκοπός είναι να πολιτογραφηθούν οι μετανάστες που έφτασαν στην Ινδία πριν από το 2015, εκτός αν είναι μουσουλμάνοι, οπότε θα θεωρούνται «παράνομοι» και θα μεταφέρονται σε κέντρα κράτησης. Με τον νέο νόμο, 200 εκατομμύρια μουσουλμάνοι της Ινδίας θα μετατραπούν σε πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Η τροποποίηση αυτή αποτελεί επέκταση του μέτρου που ισχύει στο βορειοδυτικό κρατίδιο Άσαμ, όπου έχουν τεθεί εκτός μητρώου υπηκοότητας 1,9 εκατομμύρια μουσουλμάνοι, ενώ εκατοντάδες έχουν συλληφθεί. Από τον περασμένο μήνα έχουν πραγματοποιηθεί διαμαρτυρίες ενάντια στον νόμο για την ιθαγένεια. Έχουν δεχτεί την άγρια καταστολή της κυβέρνησης, ενώ μέχρι τις αρχές Γενάρη πάνω από 25 διαδηλωτές είχαν σκοτωθεί σε συγκρούσεις με τις αστυνομικές δυνάμεις. Η έκφραση και του αιτήματος για κατάργηση αυτού του νόμου μέσα από τη γενική απεργία αποτελεί ένα σημαντικό βήμα για να καταπολεμηθούν οι θρησκευτικοί διαχωρισμοί που μαστίζουν τον ινδικό λαό. Τα συνδικάτα και οι ενώσεις των αγροτών συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις και μετά τη μεγαλειώδη απεργία, με διάφορες δράσεις και κινητοποιήσεις σε πολλές περιοχές της Ινδίας. Η εργατική τάξη της Ινδίας έχει κάνει τα τελευταία χρόνια δυναμική εμφάνιση στο προσκήνιο των αγώνων, με απεργίες και κινητοποιήσεις ιστορικών διαστάσεων. Ο δρόμος για να επιβάλουν οι εργαζόμενοι και οι λαοί της Ινδίας τα αιτήματά τους είναι η ενότητα σε ταξική βάση, πέρα από θρησκευτικούς και άλλους διαχωρισμούς. Το γεγονός ότι αυτή η γενική απεργία συμπίπτει με μια περίοδο όπου παγκόσμια έχουμε μεγάλους αγώνες και εξεγέρσεις (Χιλή, Ισημερινός, Γαλλία, Σουδάν, Λίβανος κ.ά.) δείχνει τις τεράστιες δυνατότητες του εργατικού κινήματος για μια διεθνή αντεπίθεση ενάντια στην κρίση και τη σαπίλα του καπιταλισμού.

■ Γιώργος Θεοδωρίδης

στον κόσμο...

ΛΙΒΑΝΟΣ

Μήνας εξελίξεων ήταν ο Ιανουάριος στον Λίβανο, με την πολιτική και οικονομική κρίση να βαθαίνει, ενώ συνεχίζονται οι δυναμικές κινητοποιήσεις. Το πολιτικό σύστημα της χώρας, που βασίζεται στον θρησκευτικό διαχωρισμό, έχει δημιουργήσει ένα διεφθαρμένο, αναποτελεσματικό και υπερχρεωμένο αστικό κράτος. Ο εκλεκτός του κατεστημένου για την πρωθυπουργία Χασάν Ντίαμπ κατάφερε μόλις στα τέλη του μήνα να σχηματίσει κυβέρνηση, μετά την παραίτηση του Σαάντ Χαρίρι στις 29/10, υπό το βάρος των κινητοποιήσεων. Η νέα κυβέρνηση, που στηρίζεται από το υπάρχον πολιτικό σκηνικό, αντιμετωπίστηκε εχθρικά από τους διαδηλωτές πριν ακόμα συγκροτηθεί. Ο νέος πρωθυπουργός δεν έχει να προσφέρει τίποτα στον λαό και στις 20/1 το κοινοβούλιο ψήφισε τον προϋπολογισμό του 2020 (!), που είχε καταρτίσει η προηγούμενη κυβέρνηση και που προβλέπει 6% έλλειμμα.

Την ίδια στιγμή, η οικονομία βουλιάζει, η συνδεδεμένη με το δολάριο λιβανέζικη λίρα έχει υποτιμηθεί κατά 60% και οι τράπεζες, που επέβαλαν αυθαίρετα capital controls (δυνατότητα ανάληψης μέχρι 300 δολάρια την εβδομάδα), μπαίνουν κι αυτές στο στόχαστρο των διαδηλωτών. Επιπλέον, από τον Οκτώβριο, οι επιχειρήσεις έχουν απολύσει περίπου 160.000 εργαζόμενους. Όπως δήλωσε αγανακτισμένη μια διαδηλώτρια: «τα εισοδήματά μου έπεσαν κατά το 1/3, ενώ τα εισαγόμενα προϊόντα ακριβυναν χωρίς να έχω φταιξει σε τίποτα».

Οι διαδηλωτές, παρά τις μεγάλες δυσκολίες (απουσία συνδικάτων και εργατικών οργανώσεων, θρησκευτικοί διαχωρισμοί), επιμένουν στο αίτημά τους να απαλλαχθούν από το πολιτικό κατεστημένο και δεν ικανοποιήθηκαν από τον «νέο» πρωθυπουργό και τη «νέα» κυβέρνηση. Μετά από μικρή ανάπαυλα, κηρύχθηκε άλλη μια «εβδομάδα της οργής» από τις 13/1, με τους διαδηλωτές να σπάνε τράπεζες και να συγκρούονται με τις δυνάμεις καταστολής. Οι κινητοποιήσεις κορυφώθηκαν το Σαββατοκύριακο 25-26/1, ενόψει της ψήφισης του προϋπολογισμού τη Δευτέρα 27/1, και ήταν οι πιο βίαιες του τελευταίου τετραμήνου. Χαρακτηριστικά της οργής είναι τα λόγια διαδηλωτή: «Θέλω να είμαι εκεί να σπάω πόρτες, τζάμια και να καίω τράπεζες. Όσο πολιτισμένος και μορφωμένος κι αν είμαι, θέλω να είμαι εκεί και να φωνάζω στους υπουργούς που δειπνούν σε ακριβά εστιατόρια με τα δικά μας λεφτά. Θέλω να είμαι εκεί και να τους ξεφτιλίζω».

Η κυβέρνηση απάντησε εξαιρετικά βίαια στις διαδηλώσεις έξω από το κοινοβούλιο, χρησιμοποιώντας πιο ενεργά και τον στρατό που είχε ήδη κατεβάσει στους δρόμους. Μόνο το Σαββατοκύριακο 25-26/1, οι τραυματίες έφτασαν τους 377. Η συνέχιση των κινητοποιήσεων και κυρίως η πολιτική ριζοσπαστικοποίηση και η μετάφρασή της σε μια πολιτική δύναμη που θα υπερασπίζεται τα συμφέροντα των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων είναι καθοριστικής σημασίας για την περιοχή, τη στιγμή που τα ιμπεριαλιστικά σχέδια και οι αστικές τάξεις σέρνουν τους λαούς στον πόλεμο.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Στις 16/1, βγήκαν στους δρόμους για τρίτη φορά οι διαδηλωτές του κινήματος «Ελεύθερη Μετακίνηση» στο Σάο Πάολο. Ο λόγος είναι η αύξηση της τιμής του εισιτηρίου των αστικών συγκοινωνιών από 4,30 σε 4,40 ρεάλ από τον κυβερνήτη και τον δήμαρχο της πόλης, που δυσχεραίνει τις ήδη δύσκολες συνθήκες διαβίωσης. Στη διαδήλωση συμμετείχαν 500 άτομα και υπήρχαν πανό φοιτητικών και μαθητικών ενώσεων, αλλά και οργανώσεων και κομμάτων της αριστεράς (όπως του Partido Socialista dos Trabalhadores Unificado, βραζιλιάνικου τμήματος της τροτσικιστικής Διεθνούς Ένωσης Εργατών LIT). Την πορεία ακολούθησαν δυνάμεις καταστολής και σε κάποιο σημείο την περικύκλωσαν και επιτέθηκαν στους διαδηλωτές πραγματοποιώντας 12 συλλήψεις. Όμως οι διαδηλωτές δεν τρομοκρατούνται και έχουν ήδη προγραμματίσει την επόμενη κινητοποίηση.

Η δολοφονία Σουλεϊμανί από τις ΗΠΑ

Ειμερώματα της 3ης Γενάρη, με διαταγή του Τραμπ και χωρίς εξουσιοδότηση από το Κογκρέσο, οι ΗΠΑ χτύπησαν με τηλεκατευθυνόμενο πύραυλο, στο αεροδρόμιο της Βαγδάτης, την αυτοκινητοπομπή που μετέφερε ιρανούς ανώτατους στρατιωτικούς των Φρουρών της Επανάστασης, δολοφονώντας μεταξύ άλλων τον Κασέμ Σουλεϊμανί και τον Αμπού Μάχντι αλ-Μουχάντις. Ο αλ-Μουχάντις, ήταν δεύτερος στην ιεραρχία της Χασντ αλ-Σάαμπι, ενός συνασπισμού κυρίως φιλοϊρανικών πολιτοφυλακών, που ήδη έχουν ενταχθεί στον ιρακινό τακτικό στρατό. Ο Σουλεϊμανί, που θεωρούνταν δεύτερος στην πολιτική ιεραρχία του Ιράν μετά τον Αγιατολάχ Χαμενεϊ, ήταν ο αρχηγός των Φρουρών της Επανάστασης και επικεφαλής του κλάδου ειδικών διεθνών επιχειρήσεων και αντικατασκοπείας, δηλαδή της γνωστής Δύναμης Κουντς.

Οι δολοφονίες αυτές έγιναν ως απάντηση από τις ΗΠΑ στις πολιτικές και στρατιωτικές πιέσεις που δέχθηκαν από τις φιλοϊρανικές σιιτικές πολιτοφυλακές του Ιράκ λίγες μέρες πριν. Μία τέτοια σιιτική πολιτοφυλακή, η Ταξιαρχία του Κόμματος του Θεού, επιτέθηκε σε στρατιωτική βάση των ΗΠΑ στο βόρειο Ιράκ με αποτέλεσμα τον θάνατο ένας αμερικανού ιδιώτη υπεργολάβου του αμερικάνικου στρατού. Οι ΗΠΑ ανταπάντησαν στις 29 Δεκέμβρη με αεροπορικό βομβαρδισμό σε βάση της Ταξιαρχίας στα σύνορα Ιράκ και Συρίας, όπου σκοτώθηκαν 25 σίιτες πολιτοφύλακες. Σε ανταπάντηση, στις 31 Δεκέμβρη, οι σιιτικές πολιτοφυλακές διαδήλωσαν άσπλες στην πρεσβεία των ΗΠΑ στην Βαγδάτη και για λίγο την πολιορκήσαν.

Η ανταπάντηση του Ιράν σε αυτές τις δολοφονίες ήταν συγκρατημένη και περιορίστηκε σε κάποιους αναίμακτους βομβαρδισμούς σε αμερικανικές βάσεις (αφού είχαν ήδη προ-

ειδοποιηθεί οι αμερικανοί ώστε να αποφευχθούν απώλειες), και στο γνωστό φιάσκο, της κατάρριψης ενός επιβατικού ουκρανικού αεροπλάνου που μετέφερε κυρίως ιρανούς.

Η ιρακινή Βουλή εξέδωσε ένα ψήφισμα καταδίκης της αυθαίρετης και μαφιόζικης επίθεσης των αμερικάνων ιμπεριαλιστών ενώ ο πρωθυπουργός Αντέλ Αμπντούλ Μαχντί ζήτησε την αποχώρηση των αμερικανικών δυνάμεων από το Ιράκ μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα, ένα αίτημα που οι αμερικανοί ούτε καν καταδέχθηκαν να απαντήσουν. Βέβαια αυτή η αντίδραση της ιρακινής κυβέρνησης δεν κράτησε και πολύ, μια που στα τέλη Γενάρη ξανάρχισαν οι κοινές στρατιωτικές ασκήσεις μεταξύ ιρακινών και αμερικάνικων στρατευμάτων. Ταυτόχρονα, οι ΗΠΑ, που έχουν στείλει πάνω από 14.000 στρατιώτες στην ευρύτερη περιοχή από τα τέλη Ιούνη του 2019, βρήκαν την ευκαιρία να στείλουν, με πρόσχημα την αποτροπή ιρανικών αντιποι-
νων, άλλους 3.000 στρατιώτες τους στο Ιράκ, επιπλέον των 5.200 που ήδη υπήρχαν. Έτσι συνολικά οι αμερικάνικες δυνάμεις αριθμούν πλέον πάνω από 60.000 στρατιώτες στη Μέση Ανατολή.

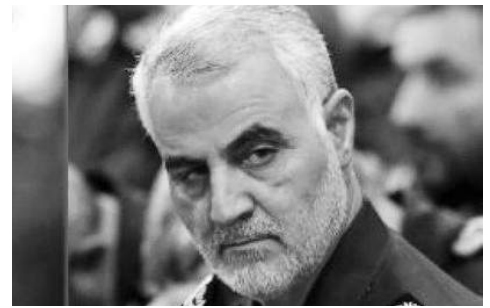
Η Ρωσία καταδίκασε τις επιθέσεις και μαζί με την Κίνα ζήτησαν τον αυτοπεριορισμό του Ιράν και την αποφυγή της στρατιωτικής κλιμάκωσης. Το ίδιο ζήτησαν και οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, μόνο που αυτοί δεν καταδίκασαν τις δολοφονικές επιθέσεις. Ακόμη πιο άθλιος ο Μητσοτάκης, στο πλαίσιο του «αξιόπιστου» και «δεδομένου» συμμάχου των ΗΠΑ, συμφώνησε με τις δολοφονίες και την παραβίαση του Ιράκ, κερδίζοντας την έντονη διπλωματική διαμαρτυρία της ιρανικής πρεσβείας στην Ελλάδα. Στην ίδια γραμμή με τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές συντάχθηκαν και ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΙΝΑΛ, μη τολμώντας να καταδικάσουν την αμερικάνικη δολοφονική επίθεση.

Η σύγκρουση Ιράν και ΗΠΑ

Ο Σουλεϊμανί, λιτός και ευφυής στρατιωτικός, διοικούσε από το 1998 την Δύναμη Κουντς, και ήταν αυτός που σχεδίαζε, υλοποιούσε και διηθύνε την επέκταση της πολιτικο-στρατιωτικής επιρροής του Ιράν στην ευρύτερη περιοχή. Συνέβαλε καθοριστικά στην δημιουργία της Χεζμπολάχ στον Λίβανο, δημιούργησε τις σιιτικές πολιτοφυλακές στην Συρία μετά την εξέγερση του 2011 και καθοδήγησε την στρατιωτική επιτυχία του Άσαντ, ενώ μετά την αμερικανική εισβολή στο Ιράκ το 2003, άρχισε να αναπτύσσει ένα εκτεταμένο δίκτυο σιιτικών πολιτοφυλακών που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην ήττα του ISIS σε Συρία και Ιράκ, και σήμερα διαθέτουν 100.000 μαχητές, δύναμη τετραπλάσια των αντίστοιχων συριακών πολιτοφυλακών στην Συρία (Δυνάμεις Λαϊκής Κινητοποίησης).

Η έντονη δραστηριοποίηση αυτών των πολιτοφυλακών το τελευταίο διάστημα είχε δύο στόχους: α) την αντιμετώπιση των αμερικάνων ιμπεριαλιστών και β) την αντιμετώπιση της ηρωικής εξέγερσης των ιρακινών μαζών. Οι σιιτικές πολιτοφυλακές αποτέλεσαν τον κύριο μηχανισμό καταστολής της ιρακινής εξέγερσης και ευθύνονται για τις εκατοντάδες δολοφονίες διαδηλωτών. Ταυτόχρονα, η κλιμάκωση της αντιπαράθεσής τους με τα αμερικάνικα στρατεύματα στο Ιράκ, στόχευε στην πολιτική επανακατάκτηση των σιιτικών μαζών της Βαγδάτης και του Νότιου Ιράκ — που είχαν αποδεσμευθεί από τη θρησκευτική επιρροή των ιρακινών μουλάδων και προχώρησαν στην εξέγερση— προσπαθώντας να εκτρέψουν την εξέγερσή τους σε αποκλειστικά αντιαμερικάνικους στόχους.

Μετά την ήττα τους στην Συρία, οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους (Ισραήλ και Σαουδική Αραβία), έχουν ρίξει το βάρος στην ανατροπή του ιρανικού καθεστώτος. Γνωρίζουν ότι δεν μπορούν να κερδίσουν σε ένα πόλεμο με το Ιράν, όπως με το Ιράκ, γι' αυτό και έχουν

προχωρήσει σε ένα ακήρυχτο πόλεμο, με εξίσου καταστροφικές συνέπειες. Το εμπάργκο που έχουν ήδη επιβάλλει οι Αμερικανοί και που δεν έχουν τολμήσει να αμφισβητήσουν οι Ευρωπαίοι, έχει ήδη προκαλέσει το 2019 μία πτώση του ιρανικού ΑΕΠ κατά 10% περίπου. Από την άλλη, το Ιράν προσπαθεί να μειώσει την πίεση που δέχεται αναπτύσσοντας την αντίδραση εναντίον των αμερικανών στην Υεμένη και κυρίως στο Ιράκ. Με αυτήν την έννοια, το Ιράκ μετατρέπεται στο κύριο θέατρο της αντιπαράθεσης μεταξύ αφενός ΗΠΑ, Ισραήλ και Σαουδικής Αραβίας και αφετέρου του Ιράν, της Ρωσίας και της Κίνας.

Το Ιράκ είναι ένα τεχνητό κατασκευάσμα των άγγλων ιμπεριαλιστών, εφαρμογή της γνωστής πολιτικής τους του «διαίρει και βασίλευε» στην περιοχή (και όχι μόνο), η μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού του είναι κυρίως σίιτες (στην Βαγδάτη και στον νότο), ενώ αποτελούσε ανέκαθεν της κοιτίδα του σιιτικού κλάδου του Ιράν και πιο πριν, ζωτικό κέντρο της περσικής αυτοκρατορίας. Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές προσπαθούν να διατηρήσουν ενιαίο το Ιράκ και να συνεχίσουν να εκμεταλλεύονται τις πετρελαιοπηγές του, αφήνοντας τον ιρακινό λαό να λιμοκτονεί, να στραγγαλίζουν το Ιράν οδηγώντας στην ανατροπή του ιρανικού καθεστώτος, και να ελέγξουν τα πετρέλαια της ευρύτερης περιοχής ώστε να εκβιάσουν την Κίνα και δευτερευόντως την ΕΕ και την Ιαπωνία.

Το που θα καταλήξει αυτή η σύγκρουση στην περιοχή θα εξαρτηθεί σε σημαντικό βαθμό από την εξέγερση των μαζών και ειδικά την επιτυχία της στο Ιράκ, αλλά και από την ανάπτυξη του αντιιμπεριαλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος κυρίως στην Ευρώπη.

Βενεζουέλα: Ανοιχτή ρήξη στην Αντιπολίτευση ή η αποκαθήλωση ενός κατά φαντασία προέδρου

Στις 23/1 συμπληρώθηκε ένας χρόνος από την αυτοανακήρυξη του Γουαϊδό σε πρόεδρο της Βενεζουέλας και το αποτυχημένο πραξικόπημα που ενορχήτρωσε η αντιπολίτευση με την βοήθεια των ΗΠΑ. Όσες απόπειρες ανατροπής και αν ακολούθησαν μέσα στο 2019 και όσο μεγάλη και αν ήταν η οικονομική και πολιτική βοήθεια των ΗΠΑ ιδιαίτερα κατά το τελευταίο έτος η Αντιπολίτευση με επικεφαλής τον Γουαϊδό απέτυχε να εκμεταλλευτεί όπως θα ήθελε την διεθνή απομόνωση της Βενεζουέλας και την πολύ δεινή οικονομική και πολιτική θέση που είχε βρεθεί η κυβέρνηση του Νικολάς Μαδούρο. Σήμερα, μετά από το ξέσπασμα των αντισοφίλελευθέρων κοινωνικών εκρήξεων/εξεγέρσεων σε χώρες όπως η Χιλή, το Εκουαδόρ και η Κολομβία, η κατάσταση δεν είναι ίδια στην Λατινική Αμερική.

Η αποτυχία του Γουαϊδό μαζί με την αλλαγή της κατάστασης στην περιοχή έχουν οδηγήσει την Αντιπολίτευση σε κρίση. Η Δεξιά Αντιπολίτευση στην Βενεζουέλα δεν ήταν ποτέ ενωμένη παρά μόνο στοιχιζόταν πρόσκαιρα πίσω από κάποιον επίδοξο πραξικοπηματία που είχε αποκτήσει την εύνοια και την υποστήριξη των ΗΠΑ (Καπρίλες, Γουαϊδό). Διαιρεμένη και αποδυναμωμένη προσπαθεί να αποτινάξει από πάνω της το σκιάχτρο του Γουαϊδό έχοντας στο μεγαλύτερο μέρος της αποδεχτεί τους πραγματικούς κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς που έχουν διαμορφωθεί και έχει συρθεί στο λεγόμενο Εθνικό Τραπέζι Διαλόγου.

Στις 5/1, κατά την διαδικασία εκλογής προέδρου της Εθνοσυνέλευσης, εμφανίστηκε αντίπαλος υποψήφιος του Γουαϊδό ο Λούις Πάρρα, ένας βουλευτής της Αντιπολίτευσης ο οποίος εξασφάλισε την απαιτούμενη πλειοψηφία 84 βουλευτών σε ψηφοφορία με ανάταση χειρός, έχοντας στήριξη και από βουλευτές της κυβέρνησης. Μάλιστα ο Μαδούρο τον αναγνώρισε ως νέο πρόεδρο της Εθνοσυνέλευσης, λέγοντας ότι «υπήρξε εξέγερση στην Εθνοσυνέλευση» και ότι «η Εθνοσυνέλευση έχει λάβει απόφαση».

Την όποια νομιμοποίηση αντλούσε ο Γουαϊδό να εμφανίζεται ως αυτοανακηρυγμένος «προσωρινός Πρόεδρος» της Βενεζουέλας την αντλούσε από το γεγονός πως είχε τοποθετηθεί πρόεδρος της Εθνοσυνέλευσης. Η μη ανανέωση της θητείας του σημαίνει αυτόματα και το πολιτικό του τέλος. Ο Γουαϊδό κατήγγειλε την εκλογή ως «κοινοβουλευτικό πραξικόπημα» λέγοντας πως δεν υπήρχε απαρτία και δεν μετρήθηκαν οι ψήφοι. Την ίδια μέρα διεξήχθη εκτός του κοινοβουλίου άλλη συνεδρίαση με μέλη της Αντιπολίτευσης προσκείμενα στον Γουαϊδό η οποία «εξέλεξε» τον ίδιο ως πρόεδρο της Εθνοσυνέλευσης. Δύο ημέρες αργότερα ο Γουαϊδό εισέβαλε μαζί με μια κουστωδία βουλευτών του μέσα στο Κοινοβούλιο

και «ορκίστηκε» ξανά ο ίδιος πρόεδρος του Κοινοβουλίου μπροστά σε μια άδεια αίθουσα.

Ο Γουαϊδό προσέτρεξε για στήριξη στο εξωτερικό παραβιάζοντας ξανά τη δικαστική απαγόρευση εξόδου του από τη χώρα. Στην Κολομβία ο δεξιός πρόεδρος Ιβάν Ντούκε τον υποδέχτηκε με τιμές αρχηγού κράτους ενώ συνάντησε εκεί και τον Μάικ Πομπέο ο οποίος υποσχέθηκε «περισσότερη στήριξη». Στις Βρυξέλλες βρέθηκε να παρακαλάει πρόσωπα της ευρωπαϊκής νομενκλατούρας να παρθούν περισσότερα μέτρα εναντίον της Βενεζουέλας. Στην συνέχεια επισκέφτηκε την Ισπανία και τέλος πέρασε από το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ του Νταβός.

Με την επίσκεψη στην Ευρώπη, ο Γουαϊδό προσπάθησε να αποκτήσει αυτονομία κινήσεων σε σχέση με τον ρόλο του ως μαριονέτα των ΗΠΑ. Όμως, τα όρια της ανοχής των ιμπεριαλιστών προς τους αποτυχημένους πραξικοπηματίες δεν ήταν ποτέ μεγάλα και πλησιάζει μάλλον η ώρα να πεταχτεί σαν στημένη λεμονόκουπα. Το σχίσμα στην Αντιπολίτευση είναι πια δεδομένο και τα πράγματα φαίνεται πως δυσκολεύουν περισσότερο μπροστά στις κρίσιμες αποφάσεις που πρέπει να παρθούν εν όψει των βουλευτικών εκλογών που είναι προγραμματισμένες να διεξαχθούν φέτος, εάν

τελικώς συμμετάσχουν σε μια εκλογική διαδικασία με πρόεδρο τον Μαδούρο και δεν την μποϊκοτάρουν. Η σκληρή γραμμή του Γουαϊδό και των ΗΠΑ για μποϊκοτάζ φαίνεται να είναι όλο και πιο αναποτελεσματική στα μάτια της Αντιπολίτευσης, κομμάτια της οποίας αναζητούν τον διάλογο και τον προσωρινό συμβιβασμό με την νόμιμη κυβέρνηση. Δείχνει όλο και πιο δύσκολο ένα πρόσωπο σαν τον Γουαϊδό να μπορέσει να ενώσει την Αντιπολίτευση και να κερδίσει τις επόμενες εκλογές για την Εθνοσυνέλευση, πόσο μάλλον τις προεδρικές εκλογές. Σε περίπτωση μποϊκοτάζ στις κοινοβουλευτικές εκλογές του 2020 είναι βέβαιο πως η Εθνοσυνέλευση θα έρθει στα χέρια του Ενωμένου Σοσιαλιστικού Κόμματος της Βενεζουέλας και των συμμάχων του, μαζί με μια εκπροσώπηση όχι αμελητέα των κομμάτων της αντιπολίτευσης που συμμετέχουν μαζί με την κυβέρνηση στο τραπέζι του «εθνικού διαλόγου».

Η επιμονή των ΗΠΑ στην στήριξη του Γουαϊδό δείχνει πως δεν έχουν άλλη στρατηγική επιλογή από την ένταση του αποκλεισμού και του οικονομικού στραγγαλισμού της χώρας, για να γονατίσουν τον πληθυσμό και φυσικά για την αποδοχή ενός νέου επιτυχούς πραξικοπήματος. η πιθανότητα του οποίου παραμένει σε ημερήσια διάταξη. Οι αγώνες των λαών στην Λ. Αμερική μειώνουν προς το παρόν αυτή την πιθανότητα όμως ο κίνδυνος παραμένει όσο δεν εντείνεται η επαναστατική διαδικασία στη Βενεζουέλα προς την ταξική ανεξαρτησία και τη σοσιαλιστική λύση.

■ Π.Μ

Τις δύο τελευταίες δεκαετίες έγιναν τρεις σημαντικές αλλαγές, που επηρέασαν και όξυναν τη σύγκρουση ελληνικού και τουρκικού καπιταλισμού.

1. Σημειώθηκε ραγδαία ανάπτυξη του τουρκικού καπιταλισμού, ο οποίος μεταξύ 2000 και 2016 υπερτριπλασίασε το ΑΕΠ του και μπήκε στις 20 ισχυρότερες οικονομίες του κόσμου (18^η θέση), ενώ η Ελλάδα απώλεσε το 25% του ΑΕΠ της και καταλαμβάνει την 48^η θέση. Το 2000 οι αντίστοιχες θέσεις ήταν 21^η και 29^η. Το 1980 η Τουρκία είχε ΑΕΠ περίπου 68,7 δις δολάρια και η Ελλάδα περίπου 56,8 δις δολάρια. Το 2018 η Τουρκία είχε ΑΕΠ περίπου 800 δις και η Ελλάδα 200 δις, δηλαδή η αναλογία από σχεδόν 1:1 πήγε 1:4!! Το 1960 η Τουρκία είχε πληθυσμό 27 εκατομμύρια έναντι 8,3 εκ. της Ελλάδας, ενώ το 2020 έχει 83 εκ. έναντι μόλις 10 της Ελλάδας. Επομένως, σήμερα η διαφορά με την Ελλάδα δεν είναι μόνο η γεωστρατηγική θέση της Τουρκίας αλλά και ο δυναμισμός του τουρκικού καπιταλισμού. Έχει στρατιωτικές βάσεις στην Κύπρο, το Κατάρ, τη Σομαλία, δηλαδή σε όλους τους εμπορικούς δρόμους των πρώτων υλών. Έχει αναπτύξει αυτόνομη στρατιωτική βιομηχανία και διαθέτει τον δεύτερο μεγαλύτερο στρατό του ΝΑΤΟ, ενώ παγκόσμια βρίσκεται στην 9^η θέση (η Ελλάδα 28^η). Ο Ερντογάν αξιοποίησε τον τουρκικό εθνικισμό (συμμαχία με την ακροδεξιά) και τη δυναμική της χώρας, αμφισβητώντας τον προηγούμενο συσχετισμό δύναμης (συνθήκη Λαζάνης κ.λπ.) και επιδιώκοντας να αναβαθμίσει τον τουρκικό καπιταλισμό σε ένα είδος υποϊμπεριαλισμού στην περιοχή, χρησιμοποιώντας και στρατιωτική ισχύ. Σήμερα, επεμβαίνει σε τρεις περιοχές στη Συρία, στο Ιράκ και πρόσφατα στη Λιβύη. Επομένως δεν θα ήταν δυνατόν να μην κάνει και αντίστοιχες προβολές ισχύος σχετικά με το καθεστώς του Αιγαίου ή ακόμα περισσότερο στη νοτιοανατολική Μεσόγειο και την Κύπρο.

2. Είχαμε ραγδαίες αλλαγές στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα, με την αμφισβήτηση της ισχύος των δυτικών ιμπεριαλιστών από Κίνα, Ρωσία και άλλες χώρες, την αμφισβήτηση σε οικονομικό επίπεδο (σε πολιτικό και στρατιωτικό απέχουμε ακόμα πολύ) της πρωτοκαθεδρίας των ΗΠΑ από την Κίνα και τη δημιουργία εναλλακτικών μοντέλων ανάπτυξης, εκτός των δυτικών εμπορικών και στρατιωτικοπολιτικών συμμαχιών. Σε όλα αυτά συντελούν ο «Δρόμος του Μεταξιού», η σύνδεση Μέσης Ανατολής-Ινδίας (αγωγός Ομάν-Ινδίας), η σύνδεση της Ρωσίας με την Ευρώπη μέσω των αγωγών φυσικού αερίου Nord Stream 1 και 2 (που προσφέρουν φθηνή ενέργεια παρακάμπτοντας το μπλόκο των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ από τη Βαλτική μέχρι το Αιγαίο), η χρήση της Αρκτικής και νέες συμμαχίες, όπως ο Οργανισμός Συνεργασίας της Σανγκάης, που συνδέει πλέον Ρωσία, Κίνα, Ιράν, Ινδία, Πακιστάν και άλλες χώρες της κεντρικής Ασίας δημιουργώντας ένα νέο κέντρο βάρους στην παγκόσμια οικονομία και πολιτική. Αυτές οι νέες δυνατότητες οδήγησαν πολλές χώρες στην υιοθέτηση μιας επαμφοτερίζουσας στάσης

Η σημερινή όξυνση της ελληνοτουρκικής

απέναντι στη Δύση και μιας δικής τους, σχετικά «ανεξάρτητης» πολιτικής.

Η Τουρκία έχει αξιοποιήσει σε μεγάλο βαθμό αυτές τις δυνατότητες, συμμαχώντας με τη Ρωσία σε πολλά επίπεδα (Συρία, S-400, πυρηνική ενέργεια, οικονομία) παρά την ύπαρξη σοβαρών διαφορών (Λιβύη, επαρχία Ιντλίμπ και Κούρδοι στη Συρία), αμφισβητώντας τους συμμάχους των ΗΠΑ στη Μ. Ανατολή (Ισραήλ, Σαουδική Αραβία, Αίγυπτο), στηρίζοντας τους Παλαιστίνιους, διατηρώντας ιδιαίτερη σχέση με το Ιράν, απειλώντας την ΕΕ με το προσφυγικό και οικοδομώντας το τόξο του πολιτικού Ισλάμ (Κατάρ, Λιβύη, Κεντρική Ασία). Ωστόσο, δεν αρνείται το ΝΑΤΟ ούτε τις οικονομικές σχέσεις με τη Δύση (ιδιαίτερα με Γερμανία, Ιταλία), αξιοποιώντας όλες τις δυνατότητες που έχει μια χώρα του μεγέθους της και υποχρεώνοντας όλους

3. Η ανακάλυψη εκμεταλλεύσιμων κοιτασμάτων φυσικού αερίου στη νοτιοανατολική Μεσόγειο, στις ΑΟΖ (Αποκλειστικές Οικονομικές Ζώνες) του Ισραήλ, της Αιγύπτου, της Κύπρου και πιθανόν στην Κρήτη, έχει δημιουργήσει νέα δεδομένα στην περιοχή. Η Κύπρος δεν είναι πλέον μόνο το αβύθιστο αεροπλανοφόρο για τους ιμπεριαλιστές, αλλά και παραγωγός και πιθανός κόμβος διακίνησης φυσικού αερίου. Για την Τουρκία, οι ενεργειακοί πόροι της νοτιοανατολικής Μεσογείου αποτελούν σημαντικό επίδοιο, αφού βρίσκονται μέσα στην ΑΟΖ που διεκδικεί και, μαζί με πιθανά κοιτάσματα στη Μαύρη Θάλασσα, θα μπορούσαν να μειώσουν την εξάρτησή της από τις εισαγωγές (Ρωσία, Ιράν) που την απομυζούν. Για την ΕΕ, αν τα κοιτάσματα είναι αρκετά σημαντικά, θα αποτελέσουν εναλλακτική απέναντι στην εξάρτηση από τη Ρωσία,

και 3000 μέτρων, κάτι που απαιτεί ειδικές τεχνικές, οι οποίες θα πρέπει να εξεταστούν στην πράξη ως προς τη δυνατότητα να εφαρμοστούν!!). Για την προώθησή του έχει συναφθεί συμμαχία Ελλάδας-Ισραήλ-Κύπρου, με τις ευλογίες και τη στήριξη των ΗΠΑ. Η Αίγυπτος δεν επιθυμεί ιδιαίτερα τον EastMed, αφού θέλει να αξιοποιήσει τις μονάδες υδροποιημένου φυσικού αερίου που διαθέτει. Ωστόσο, προωθεί το East Med Forum, από το οποίο έχει αποκλειστεί η Τουρκία, λόγω της αντιπαράθεσης της δικτατορίας του Σίσι με τον Ερντογάν, ο οποίος στήριζε τους Αδελφούς Μουσουλμάνους. Η Ιταλία επίσης δεν συμμετέχει στο σχήμα του EastMed, παρά το γεγονός ότι αυτός δεν έχει νόημα αν δεν ολοκληρωθεί με τον αγωγό IGI Ποσειδών προς Ιταλία, επειδή επιθυμεί να έρθει σε συνεννόηση με Τουρκία και Ρωσία σχετικά με τον αγωγό IGI Onshore, ο οποίος θα της εξασφαλίσει ρωσικό αέριο, αφού το αέριο της νοτιοανατολικής Μεσογείου θα είναι πιο ακριβό τόσο στην εξόρυξη όσο και στη μεταφορά. Ωστόσο, δεν αρνείται τις καταρχήν συμφωνίες για τον EastMed. Επίσης, υπάρχουν σχέδια για μεταφορά αερίου μέσω Τουρκίας, που έχουν ήδη υποβληθεί στην Τουρκία από τις ΗΠΑ, αλλά απαιτούν τη συμμόρφωσή της με τις επιλογές των ΗΠΑ και του Ισραήλ. Τέλος, ακόμα δεν έχουν ανακαλυφθεί κοιτάσματα τέτοια που να δικαιολογούν την κατασκευή του EastMed σε ό,τι αφορά την αξιοποίηση της δυναμικότητάς του.

Στο μέτωπο των εξορύξεων τα πράγματα είναι πιο πολύπλοκα. Η Ελλάδα, μέσω Κρήτης, Καστελόριζου και Κύπρου, στην ουσία αποκλείει την Τουρκία από τα κοιτάσματα και διαπραγματεύεται τις ΑΟΖ μόνο με Αίγυπτο και Λιβύη. Ωστόσο, η Αίγυπτος δεν έχει καταλήξει σε συμφωνία μαζί της, παρά τη σφοδρή σύγκρουσή της με την Τουρκία, ενώ στη Λιβύη η Ελλάδα στηρίζει τον στρατάρχη Χάφταρ, αφού η επίσημη κυβέρνηση είναι φιλοτουρκική. Η Ελλάδα έχει παραχωρήσει δικαιώματα για έρευνες νότια και νοτιοδυτικά της Κρήτης σε εταιρείες όπως η αμερικανική Exxon Mobil. Η Κύπρος αρνείται να διαπραγματευτεί με τους Τουρκοκύπριους για τη μοιρασιά των εσόδων από το φυσικό αέριο, αν δεν λυθεί προηγουμένως το Κυπριακό, και έχει παραχωρήσει τα οικοπέδα της ΑΟΖ της στη γαλλική Total, την ιταλική Eni και στην κοινοπραξία της Exxon Mobil με την Qatar Petroleum. Η Τουρκία δεν αποδέχεται τον αποκλεισμό της και προβάλλει την οικονομικοστρατιωτική πολιτική της «Γαλάζιας Πατρίδας», θεωρώντας ότι τα νησιά δεν έχουν υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ και συνεπώς μπορεί να καθορίσει τις ΑΟΖ στη νοτιοανατολική Μεσόγειο με Λιβύη και Αίγυπτο, ενώ το Αιγαίο πρέπει να μοιραστεί στη μέση. Μάλιστα, οι ΑΟΖ που προσφέρει η Τουρκία σε Αίγυπτο και Λιβύη είναι πολύ μεγαλύτερες από αυτές που θα εί-

τους ιμπεριαλιστές να λαμβάνουν υπόψη τις απαιτήσεις της. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η επιθετική στάση των ΗΠΑ (μη παράδοση των F-35, οικονομικές κυρώσεις, υποβάθμιση ή κλείσιμο βάσεων, όπως στο Ιντσιρλίκ), την ίδια στιγμή όμως που ο Τραμπ πλέκει το εγκώμιο του Ερντογάν και ουσιαστικά δίνει το πράσινο φως (μαζί με τη Ρωσία) για την επίθεση στους Κούρδους. Οι αγωγοί Turkish Stream 1, που μεταφέρει ρωσικό φυσικό αέριο στην Τουρκία, και Turkish Stream 2, που θα μεταφέρει φυσικό αέριο στην Κεντρική Ευρώπη μέσω Βουλγαρίας, αποτελούν επίσης δείγμα της τουρκικής πολιτικής. Ενώ αυτοί οι αγωγοί ισχυροποιούν τη θέση της Ρωσίας (αφού αυξάνουν την εξάρτηση της Ευρώπης από τη ρωσική Gazprom), η Τουρκία συμμετέχει παράλληλα και στον αγωγό TAP, που συνδέει μέσω Ελλάδας, Αλβανίας και Ιταλίας την Ευρώπη με τα αποθέματα αερίου του Αζερμπαϊτζάν, στην κατεύθυνση της απεξάρτησης της Ευρώπης από τη ρωσική ενέργεια!!

Ο ελληνικός καπιταλισμός έχει κάνει ελάχιστα για την αξιοποίηση τέτοιων εναλλακτικών. Οι κινέζικες επενδύσεις στο λιμάνι του Πειραιά αποτελούν τις σημαντικότερες εξελίξεις, ενώ η Ελλάδα έχασε την ευκαιρία να περάσει ο Turkish Stream 2 από το έδαφός της, παραχωρώντας αυτή τη δυνατότητα στη Βουλγαρία.

κάτι που επιθυμούν και οι ΗΠΑ. Ο ελληνικός καπιταλισμός φαντασιώνεται ότι αυτή είναι ίσως η μοναδική του ευκαιρία να αποκτήσει μια άλλη κατεύθυνση - αυτή του ενεργειακού κόμβου.

Η πολιτική των γεωτρήσεων, των αγωγών και των συμμαχιών

Ο ελληνικός καπιταλισμός προσπαθεί να αδράξει την ευκαιρία, τόσο για τη διαφοροποίηση της τροφοδοσίας της ΕΕ με φυσικό αέριο, όσο και για την απομόνωση της Τουρκίας από τη Δύση λόγω της επαμφοτερίζουσας πολιτικής της. Η ΕΕ και οι ΗΠΑ επιθυμούν να εκμεταλλευθούν τα κοιτάσματα της νοτιοανατολικής Μεσογείου, αλλά ταυτόχρονα να οικοδομήσουν ένα πολιτικοστρατιωτικό μπλοκ, που θα αντικαταστήσει την Τουρκία σε περίπτωση που επιλέξει να συνταχθεί με Ρωσία και Κίνα. Αυτό αποτελείται από την Αίγυπτο, την Κύπρο, το Ισραήλ και την Ελλάδα και αφορά και την εξόρυξη και διακίνηση-μεταφορά του αερίου της περιοχής, αν και δεν έχουν όλοι οι παίκτες τα ίδια συμφέροντα. Βασικός άξονας είναι ο υπό μελέτη αγωγός EastMed, που θα συνδέει το Ισραήλ με Κύπρο, Κρήτη, Πελοπόννησο και Ιταλία και θα μεταφέρει φυσικό αέριο παρακάμπτοντας την Τουρκία (πρόκειται για ένα μεγάλο και πανάκριβο έργο 1900 χιλιομέτρων, που θα χρησιμοποιήσει αγωγούς σε βάθος ακόμα

σύγκρουσης

χαν αν λαμβάνονταν υπόψη οι ΑΟΖ Κύπρου, Κρήτης και Καστελόριζου. Η Τουρκία έχει στείλει δύο πλωτά γεωτρύπανα στην ΑΟΖ της Κύπρου, αμφισβητεί ήδη αδειοδοτημένα οικόπεδα των Total και Eni, κάνοντας γεωτρήσεις σε αυτά ή παρεμποδίζοντας τις γεωτρήσεις των εταιρειών, προκαλώντας ακόμα και κυρώσεις από την ΕΕ, που όμως ακόμα δεν έχουν εφαρμοστεί. Αξίζει να σημειωθεί ότι η Τουρκία έχει αγοράσει τα γεωτρύπανα και κάνει τις γεωτρήσεις για τον εαυτό της, ενώ Κύπρος και Ελλάδα έχουν παραχωρήσει τα δικαιώματα σε ξένες εταιρείες. Οι συμφωνίες με αυτές πολύ δύσκολα μπορούν να θεωρηθούν συμφέροντες, αφού το κέρδος των πετρελαϊκών κολοσσών δεν αφήνει πολλά περιθώρια (παρά τη δημαγωγία ότι οι εξορύξεις θα αποφέρουν έσοδα στον κρατικό προϋπολογισμό). Παράλληλα, μια οικολογική καταστροφή π.χ. στην Κρήτη θα είχε ανυπολόγιστες επιπτώσεις και κόστος (περιβάλλον, αλιεία, τουρισμός), χωρίς μάλιστα τα οφέλη από μια πιθανή ανακάλυψη κοιτάσματος να είναι σίγουρα. Αυτοί είναι επίσης λόγοι που οι ιμπεριαλιστές «προτιμούν» την Ελλάδα από την Τουρκία. Παράλληλα, μιλάμε για άντληση υδρογονανθράκων, η καύση των οποίων απειλεί με τεράστιες κλιματικές αλλαγές. Η ΕΕ έχει θέσει χρονοδιάγραμμα για το τέλος της χρήσης υδρογονανθράκων, συνεπώς πρόκειται για εξορύξεις με τεράστιο κόστος και ημερομηνία λήξης!!

Τα ερευνητικά σκάφη της Τουρκίας έχουν απειλήσει ακόμα και την υποτιθέμενη ελληνική ΑΟΖ. Τελευταία κίνηση της Τουρκίας είναι τα δύο μνημόνια με τη διεθνώς αναγνωρισμένη κυβέρνηση της Λιβύης. Το πρώτο αφορά τη χάραξη ΑΟΖ, αγνοώντας Κρήτη, Ρόδο και Κάρπαθο, γεγονός που σήμανε συναγερμό για την ελληνική άρχουσα τάξη, προκαλώντας ακόμα και στρατιωτικές απειλές, αφού η Τουρκία διατείνεται ότι, στη βάση της συμφωνίας, ετοιμάζεται να στείλει ερευνητικό σκάφος στην Κρήτη. Το δεύτερο αφορά τη στρατιωτική προσπάθεια διάσωσης της ισλαμιστικής κυβέρνησης της Λιβύης, που πρόκειται στους Αδελφούς Μουσουλμάνους.

Η Ελλάδα κατέφυγε στους ιμπεριαλιστές για βοήθεια, ζητώντας να απομονώσουν την Τουρκία, ενώ επέσπευσε και την υπογραφή συμφωνίας για τον East Med. Ωστόσο, παρά τις γενικές «αμφισβητήσεις» των μνημονίων Τουρκίας-Λιβύης από τους ιμπεριαλιστές, στη διάσκεψη για τη Λιβύη που κάλεσε η Γερμανία, η Ελλάδα ούτε καν κλήθηκε, ενώ ο αγωγός βρίσκεται στα στάδια των προκαταρκτικών μελετών και η συμφωνία δεν θα έχει έμπρακτο αποτέλεσμα για αρκετά χρόνια. Αντίθετα, το μνημόνιο με τη Λιβύη μπορεί να φέρει τουρκικό ερευνητικό στην Κρήτη άμεσα!! Η Τουρκία ξεκαθαρίζει ότι δεν πρόκειται να γίνει τίποτα στη νοτιοανατολική Μεσόγειο χωρίς την έγκριση και τη συμμετοχή της και η Ελλάδα το μόνο που ψελλίζει είναι η προσφυγή στο δικαστήριο της Χάγης, τα αποτελέσματα όμως της οποίας καθόλου σίγουρα δεν είναι για τα συμφέροντα της ελληνικής μπουρζουαζίας. Ωστόσο, η ελληνική αστική τάξη δεν παύει να είναι επικίνδυνη στην περιοχή, αφού μπορεί να αξιοποιήσει τις συμμαχίες της και την ισχύ της για

να απειλήσει την Τουρκία. Έτσι, προωθεί συμμαχία με τη Γαλλία διαπραγματευόμενη την αγορά φρεγατών και συμμετέχοντας μαζί με γαλλικά πλοία σε επίδειξη δύναμης στη νοτιοανατολική Μεσόγειο. Προχώρησε σε νέα αμυντική συμφωνία με τις ΗΠΑ, που αναβαθμίζει τις παλιές βάσεις και σπέρνει καινούργιες σε όλη την Ελλάδα. Στέλνει πυραύλους Patriot στη Σαουδική Αραβία συμμετέχοντας στον πόλεμο των ΗΠΑ ενάντια στο Ιράν. Η Κύπρος έχει επίσης συνταχθεί με τις ΗΠΑ, επιδιώκοντας άρση του εμπάργκο όπλων. Ελλάδα και Κύπρος πανηγυρίζουν για την ψήφιση του νόμου EastMed Act από τις ΗΠΑ, που προωθεί τον αντιτουρκικό άξονα, καταφέρεται ενάντια στην Τουρκία για τις παραβιάσεις στο Αιγαίο και την κυπριακή ΑΟΖ, ζητά κυρώσεις για την αγορά των S-400 και χρηματοδοτεί τη στρατιωτική εκπαίδευση Ελλάδας και Κύπρου σε συνεργασία με το Ισραήλ. Τέλος, η Ελλάδα αγοράζει νέα όπλα από τις ΗΠΑ (πιθανόν και τα πανάκριβα F-35) αυξάνοντας την κούρσα των εξοπλισμών με την Τουρκία, την οποία όμως αδυνατεί να κερδίσει, αφού, παρά το γεγονός ότι δαπανά το 2,36% του ΑΕΠ της, αυτό μεταφράζεται σε 4,7 δις δολάρια, ενώ η Τουρκία ξοδεύει 12,1 δις δολάρια, που αντιστοιχούν στο 1,5% του ΑΕΠ της!! Γενικά, η ελληνική άρχουσα τάξη στοιχίζεται απόλυτα πίσω από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα τις ΗΠΑ, φλερτάροντας με τον ρόλο του συνόρου του Δυτικού Κόσμου, προκειμένου να διατηρήσει τα προνόμιά της στην περιοχή. Αυτή η επιλογή μπορεί να οδηγήσει σε θερμά επεισόδια ή και σε πόλεμο με την Τουρκία, που σημαίνει ότι οι λαοί θα πληρώσουν την αντιπαράθεση των αστικών τους τάξεων με αίμα και πόνο.

■ Κώστας Δικαίος

75 Χρόνια από τη συμφωνία της Βάρκιζας

Στις 12 Φλεβάρη 1945, υπογράφτηκε, με τις ευλογίες των βρετανών ιμπεριαλιστών, η προδοτική Συμφωνία της Βάρκιζας από την ηγεσία του ΚΚΕ/ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και την κυβέρνηση Πλαστήρα. Η κατάπτυστη συμφωνία προέβλεπε μεταξύ άλλων τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ και τη διάλυσή του και ως αντάλλαγμα παρείχε αμνηστία για τα πολιτικά αδικήματα, που είχαν πραγματοποιηθεί από τις 2/12/1944 μέχρι την ημέρα της συμφωνίας. Η αμνηστία ίσχυε μόνο για την ηγεσία του ΚΚΕ, αφήνοντας με αυτόν τον τρόπο όλους τους αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ βορά στα νύχια της αντίδρασης.

Η Συμφωνία της Βάρκιζας είχε ως άμεσο αποτέλεσμα να ξεκινήσει μια περίοδος βαρβαρότητας και διώξεων για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, κατά την οποία η αστική τάξη και οι πρώην ταγματασφαλίτες εξαπέλυσαν άγριο ανθρωποκυνηγτό εναντίον του «κομμουνιστικού κινδύνου». Το διάστημα 1945-46 η λευκή τρομοκρατία οργίασε, καθώς, σύμφωνα με ορισμένες πηγές, οι δολοφονημένοι ξεπέρασαν τους 2000 και πραγματοποιήθηκαν περίπου 35.000 συλλήψεις, 32.000 βασανισμοί, δεκάδες χιλιάδες καταστροφές – λεηλασίες και εκατοντάδες βιασμοί.

Οι σταλινικοί από τότε έχουν κατασκευάσει αναρίθμητους μύθους για να ξεπλύνουν την επαισχυντή προδοσία του ΚΚΕ. Συνεχίζουν, ακόμη και σήμερα – παρά το γεγονός ότι «αναθεώρησαν» και πλέον καταδικάζουν στα χαρτιά τη συμφωνία ως «προδοτική» – να την εμφανίζουν ως ένα σημαντικό τακτικό λάθος, άλλες φορές επιρρίπτουν τις ευθύνες στην τότε προδοτική ηγεσία και άλλες φορές μιλούν περί δυσμενών συσχετισμών.

Μια τέτοια, όμως, ταξική προδοσία, με όσες σαθρές και ανυπόστατες δικαιολογίες και αν προσπαθήσουν να την καλύψουν, δεν κρύβεται. Γιατί η κατάληξη ήταν προδιαγεγραμμένη από την προδοτική και αντεπαναστατική πολιτική του ΚΚΕ και της γραφειοκρατικά εκφυλισμένης ηγεσίας του.

Οι ρίζες λοιπόν της προδοσίας βρίσκονται στον σταδιακό γραφειοκρατικό εκφυλισμό του ΚΚΕ, από το 1927 μέχρι και το 1934, όταν στην 6^η Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ, υπό την ηγεσία του Ζαχαριάδη που ακολουθούσε πιστά τις ντιρεκτίβες του Κρεμλίνου, η στρατηγική και η πολιτική φυσιογνωμία του κόμματος άλλαξε κατά 180 μοίρες. Τότε, το ΚΚΕ εγκατέλειψε οριστικά τον στόχο της σοσιαλιστικής επανάστασης, αντικαθιστώντας τον με αυτόν της «αστικοδημοκρατικής επανάστασης». Παράλληλα, υιοθέτησε την αντιμαρξιστική θεωρία της «επανάστασης κατά στάδια» και ως συνέπεια των παραπάνω την πολιτική των Λαϊκών Μετώπων. Αυτά πρακτικά σήμαιναν ότι το ΚΚΕ έπρεπε να συμμαχήσει με τη «δημοκρατική» μερίδα της αστικής τάξης για την υπεράσπιση της «πατρίδας» και την «απόκρουση του φασισμού». Νομοτελειακό αποτέλεσμα αυτής της προδοτικής πολιτικής ήταν: α) το σύμφωνο Σκλάβαινα-Σοφούλη και η προδοσία της εξέγερσης του Μάη του 1936 στη Θεσσαλονίκη, β) η στήριξη στον Μεταξά κατά τον πόλεμο του 1940 (με το περίφημο γράμμα του Ζαχαριάδη) και γ) η προδοσία της ελληνικής επανάστασης το 1943-44.

Μετά την κατάληψη της Ελλάδας από τα ναζιστικά στρατεύματα, η κυβέρνηση και η ελληνική αστική τάξη διέφυγαν στο εξωτερικό, αφήνοντας τον ελληνικό λαό σαν

πρόβατα για σφαγή στους ναζί και τους ντόπιους συνεργάτες τους. Η τριπλή κατοχή (από Γερμανία, Ιταλία, Βουλγαρία) είχε καταδικάσει την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα σε συνθήκες ανέχειας, πείνας και απόλυτης εξαθλίωσης. Τον Σεπτέμβριο του 1941, το ΚΚΕ ίδρυσε το ΕΑΜ, με αστικοδημοκρατικό πρόγραμμα, και το στρατιωτικό του σκέλος, τον ΕΛΑΣ, μερικούς μήνες αργότερα. Η εξαθλίωση δημιούργησε τις συνθήκες για μια βαθιά ριζοσπαστικοποίηση των μαζών και την ταχύτατη μαζικοποίηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Είναι αλήθεια ότι, μέχρι τα μέσα του 1944, οι ναζί είχαν χάσει το παιχνίδι στην Ελλάδα και το μεγαλύτερο μέρος της ελληνικής επικράτειας βρισκόταν κάτω από τον έλεγχο του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Τον Οκτώβριο του 1944, τα γερμανικά στρατεύματα αποσύρονται μισοδιαλυμένα, δίνοντας μια εξαιρετική ευκαιρία στον ΕΛΑΣ να τα αποτελειώσει και να πάρει την εξουσία. Η εντολή, όμως, δεν δόθηκε ποτέ. Αντί να μεταφερθούν τα τακτικά στρατεύματα του ΕΛΑΣ στην Αθήνα – μόνο μια μικρή ζώνη στο κέντρο της πόλης δεν είχε περάσει ακόμα στον έλεγχο του ΕΛΑΣ – για την ολοκλήρωση της κατάληψης της εξουσίας, το ΚΚΕ αδρανή και στις 18/10 φτάνουν στην Αθήνα βρετανικά στρατεύματα υπό τον Σκόμπι και η κυβέρνηση «εθνικής ενό-

τητας» του Παπανδρέου. Οι βρετανοί ιμπεριαλιστές ήξεραν ότι το αστικό καθεστώς δεν θα μπορούσε να αναστυλωθεί χωρίς τη συντριβή των οπλισμένων μαζών.

Τελικά, η ρήξη ήρθε στις 2/12, όταν αποχώρησαν από την κυβέρνηση οι υπουργοί του ΕΑΜ, αφού κυβέρνηση και Άγγλοι απαιτούσαν τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, ώστε να ελέγξουν απόλυτα τον υπό σχηματισμό ελληνικό στρατό. Το ΚΚΕ απαντά με απεργία και άοπλη διαδήλωση στις 3/12 στο κέντρο της Αθήνας, που πνίγεται στο αίμα. Οι δυνάμεις καταστολής πυροβολούν από τις ταράτσες των κτηρίων το συγκεντρωμένο πλήθος, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν δεκάδες αγωνιστές. Έτσι ξεκίνησε η εξέγερση των Δεκεμβριανών, όπου ο λαός πολέμησε τον βρετανικό στρατό χωρίς τον ΕΛΑΣ (παρά μόνο με εφεδρικές δυνάμεις του), καθώς ο κύριος όγκος του είχε σταλεί στην Ήπειρο, υποτίθεται για να κυνηγήσει τα υπολείμματα του ΕΔΕΣ του Ζέρβα. Σταδιακά, οι Άγγλοι επικράτησαν, με τη βοήθεια των ντόπιων μαυραγοριτών και ταγματασφαλιτών. Μετά την ήττα του Δεκεμβρίου, η υπογραφή της συμφωνίας της Βάρκιζας ολοκλήρωσε την προδοσία της ελληνικής επανάστασης και εγκαίνιασε μια περίοδο τρομερής αντεπαναστασης.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Νταβός 2020

Κοινοτυπίες, ψέματα και αδιέξοδα στην «κορυφή της Ευρώπης»

■ Γιάννης Σμυρλής

Είναι πια σύνηθες φαινόμενο τα τελευταία χρόνια, κάθε συνάντηση κορυφής των ηγετών του κόσμου να καταλήγει σε απόλυτο αδιέξοδο. Κι αν μέχρι πρότινος το αδιέξοδο αυτό «κρύβονταν» συνήθως με κάποιο χλιαρό και γενικόλογό κοινό ανακοινωθέν των συμμετεχόντων, η ορμητική είσοδος του Ντόναλντ Τραμπ στην παγκόσμια πολιτική σκηνή έχει προσθέσει και νέα ήθη: Αποχωρήσεις, αρνήσεις να συνταχθεί έστω και μια ανακοίνωση και ούτω καθεξής.

Ο μόνος λόγος που η ετήσια συνάντηση του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ στο Νταβός «γλίτωσε» από ένα τέτοιο φιάσκο, δεν είναι παρά ο πιο χαλαρός και άτυπος χαρακτήρας του, καθώς δεν αποτελεί κάποιο θεσμικό όργανο, αλλά μια συνάντηση των παγκόσμιων οικονομικών και πολιτικών ελίτ, όπου ίσως μεγαλύτερη σημασία έχουν οι άτυπες συναντήσεις παρά οι επίσημες εργασίες και εκδηλώσεις του.

Ένα νέο μανιφέστο για τον καπιταλισμό;

Οι διοργανωτές του φόρουμ, επιχείρησαν στην 40η διάσκεψη του (σ.σ.: ξεκίνησε το 1971) να ρετουσάρουν το ιδρυτικό μανιφέστο του, με μια σειρά από γλυκανάλατες νουθεσίες για «σεβασμό των ανθρώπινων δικαιωμάτων, μηδενική ανοχή των επιχειρήσεων στη διαφθορά, σεβασμό του περιβάλλοντος». Όσο όμως έλλειψη ενδιαφέροντος παρουσιάζουν αυτά –τα οποία άλλωστε όλοι γνωρίζουν ότι δεν πρόκειται να εφαρμοστούν– τόσο ενδιαφέρον εμφανίζει η αντιμετώπισή τους από τα «think tanks» του παγκόσμιου καπιταλισμού: Ενδεικτικά, τόσο η Wall Street Journal όσο και η Washington Post κατακεραύνωσαν τις δειλές παροτρύνσεις του Φόρουμ, λέγοντας ούτε λίγο ούτε πολύ ότι είναι αδύνατες γιατί... κοστίζουν!

Η κλιματική αλλαγή στο επίκεντρο

Αναμφίβολα δεν θα μπορούσε να λείπει από τη θεματολογία των συζητήσεων και εκδηλώσεων το ζήτημα του περιβάλλοντος. Αφενός γιατί είναι πια

εμφανές ότι τείνει να εξελιχθεί από ένα παράπλευρο ζήτημα στην ίσως μεγαλύτερη απειλή για την ανθρωπότητα –μαζί με τον κίνδυνο ενός γενικευμένου πολέμου– αφετέρου γιατί οι σημαντικές διαστάσεις που έχει πάρει το οικολογικό κίνημα, με ιδιαίτερα αυξημένη τη συμμετοχή της νεολαίας παγκόσμια δεν θα μπορούσε εύκολα να αγνοηθεί.

Η κλιματική αλλαγή παίρνει διαστάσεις κυριολεκτικά απειλητικές, θυμίζοντάς μας τον εύστοχο χαρακτηρισμό της από τον Ερνέστ Μαντέλ σαν τον έναν από τους τέσσερις ιππότες της σύγχρονης αποκάλυψης. Τα τελευταία τέσσερα χρόνια ήταν τα θερμότερα στην ιστορία της ανθρωπότητας, την ίδια στιγμή που τους τελευταίους μήνες οι πάγοι λιώνουν με ρυθμό επτά φορές μεγαλύτερο από τον αναμενόμενο!

Απέναντι σε όλα αυτά, ο ένας μετά τον άλλον οι στόχοι των παγκόσμιων διασκέψεων για το κλίμα αποτυγχάνουν παταγωδώς. Οι παγκόσμιοι ηγέτες μπορεί να κάλεσαν για δεύτερη συνεχόμενη φορά στο Νταβός την Ικρέτα Τούνμπεργκ, τη 16χρονη που αποτελεί το «πρόσωπο» του κινήματος κατά της κλιματικής αλλαγής, ωστόσο φρόντισαν να μείνουν και πάλι σε γενικόλογες δεσμεύσεις και παροτρύνσεις για την «πράσινη ανάπτυξη». Όπως εύστοχα σημειώνει ο καθηγητής Ν. Στραβελάκης, στο πεδίο της περιβαλλοντικής καταστροφής συντελείται μια πλήρης αντιστροφή της αιτιότητας (και της λογικής θα μπορούσαμε να πούμε): όχι μόνο δεν αναγνωρίζεται το κέρδος σαν η αιτία της καταστροφής του περιβάλλοντος, αλλά και η όποια συζήτηση για την προστασία του γίνεται με άξονα το πώς δεν θα κινδυνεύσουν τα μελλοντικά κέρδη! Παρ' όλα αυτά, ο Ντ. Τραμπ φρόντισε ακόμη μια φορά να δείξει την πολιτική που θα ακολουθηθεί από δω και πέρα: όσοι μιλούν για περιβαλλοντικό πρόβλημα είναι «προφήτες της καταστροφής»!

Οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί σε παροξυσμό

«Σήμερα συζητάμε λιγότερο κι απ' ότι την εποχή του ψυχρού πολέμου». Με αυτήν την αποστροφή του λόγου της η Άνγκελα Μέρκελ αποτύπωσε με τον καλύτερο τρόπο το υπ' αριθμόν ένα

πρόβλημα του παγκόσμιου καπιταλισμού, μεγαλύτερο κι από την νέα οικονομική κρίση που ήδη εκδηλώνεται: την κρίση της παγκόσμιας αστικής ηγεσίας.

Κι όσο κι αν οι πραγματικές αιτίες της ανησυχίας της Μέρκελ είναι αφενός η αδυναμία της Δύσης, δηλαδή των παραδοσιακών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, να κυριαρχήσουν καθαρά στον ανταγωνισμό με την Κίνα και αφετέρου η συντελούμενη περιθωριοποίηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και κατ' επέκταση της Γερμανίας μέσα στο ίδιο το μπλοκ των Δυτικών ιμπεριαλιστών, η ανησυχία της εκφράζει μια πραγματικότητα.

Την ίδια στιγμή που ΕΕ και ΗΠΑ μετρούν πηλγές —όπως το Brexit, η ακύρωση την τελευταία πενταετία μιας σειράς διεθνών συμφωνιών (ΤΤΙΡ), οι στρατιωτικές ήττες τους σε περιοχές-κλειδιά του πλανήτη (βλ. Συρία)— η Κίνα προχωράει σε ένα νέο μακρόπνοο σχέδιο εμπορικών δρόμων (Δρόμος του Μεταξιού), νέες επενδύσεις στην Αφρική, ενίσχυση και αυτοματοποίηση της κινεζικής οικονομίας (σχέδιο “Made in China”) και ραγδαία αναβάθμιση της στρατιωτικής της δύναμης.

Είναι πια οφθαλμοφανές ότι μόνο με μια άμβλυνση των παγκόσμιων ανταγωνισμών, μαζί με μια ριζική αλλαγή στρατηγικής για το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα θα μπορούσε να αποφευχθεί τόσο μια νέα καταστροφική κρίση όσο και οι επικείμενες κολοσσιαίες συγκρούσεις. Μία τέτοια προοπτική όμως, φαίνεται τουλάχιστον απίθανη.

Ο Κυριάκος στο Νταβός

Είναι ο τέταρτος Έλληνας πρωθυπουργός που καλείται σε αυτήν τη συνάντηση των εκλεκτών, μετά τον Ανδρέα Παπανδρέου, τον Κωνσταντίνο Μητσοτάκη και τον Αλέξη Τσίπρα. Ωστόσο η λάμψη αυτής της πρόσκλησης επισκιάζεται από το γεγονός ότι λίγες μόνο μέρες πριν είχε αποκλειστεί σαν φτωχός συγγενής από μια λιγότερο λαμπερή, αλλά πολύ πιο φλέγουσα συνάντηση, τη Διάσκεψη του Βερολίνου, όπου οι ιμπεριαλιστές συζήτησαν μαζί με όλες τις σημαντικές δυνάμεις της περιοχής —εκτός της Ελλάδας— το ζήτημα της Λιβύης, στο οποίο ως γνωστόν η χώρα μας εμπλέκεται άμεσα.

Όσο κι αν προσπάθησε στο Νταβός να διασκεδάσει τις εντυπώσεις, θέτοντας αυτό το θέμα στις επαφές του με τον υπουργό Άμυνας της Γερμανίας, και παίρνοντας δεσμεύσεις ότι η Ελλάδα θα είναι παρούσα στις από δω και πέρα διεργασίες, είναι προφανές ότι αυτή η μη πρόσκληση αποτελεί μια διπλωματική ήττα που αποτυπώνει και το συσχετισμό δύναμης στην περιοχή.

Στις συναντήσεις του με τον υπουργό Οικονομικών της Γαλλίας (και ενόψει της επίσκεψής του στο γάλλο πρόεδρο Μακρόν), όπως και σε αυτές με στελέχη σημαντικών παγκόσμιων επιχειρήσεων (Microsoft, Google, Heineken κ.λπ.), ο Μητσοτάκης ακολουθώντας τα χνάρια των τριών τελευταίων προκατόχων του, «πούλησε» κι αυτός το δικό του success

story, καλώντας για νέες επενδύσεις στην Ελλάδα, η οποία βεβαίως τώρα υποτίθεται ότι είναι πια ασφαλής, με εγγυημένη σταθερότητα για τις επιχειρήσεις.

Η συνάντηση όμως με τη μεγαλύτερη σημειολογική σημασία ήταν μάλλον αυτή με τον αποτυχημένο πραξικοπηματία, πiónι των ιμπεριαλιστών, αυτόκλητο μεταβατικό πρόεδρο της Βενεζουέλας Χουάν Γκουαϊδό. Όχι φυσικά γιατί αυτός ο αχυράνθρωπος έχει την παραμικρή ισχύ ή εκφράζει το στιγίποτε, αλλά γιατί με αυτόν τον τρόπο ο Έλληνας πρωθυπουργός επιβεβαιώνει την εξαχρέωση της ελληνικής μπουρζουαζίας και των επιτελείων της και την αποφασιστικότητά τους να ξεπεράσουν κάθε όριο στην πρόσδεσή τους στα ιμπεριαλιστικά σχέδια, και κυρίως αυτά των ΗΠΑ, όπως άλλωστε φαίνεται και από την αναγνώριση —η Ελλάδα ήταν από τις πρώτες χώρες(!)— του πραξικοπήματος του Γκουαϊδό, τη στάση της χώρας απέναντι στη δολοφονία Σουλεϊμάνι και κυρίως τη νέα συμφωνία για τις βάσεις που ψηφίστηκε αμέσως μετά το Νταβός από την ελληνική Βουλή.

Ζητούμενο η απάντηση του εργατικού κινήματος

Τα σπουδαία έπονται μιας τέτοιας συνάντησης. Η περίοδος που ανοίγεται μπροστά μας περιλαμβάνει μια σειρά από μεγάλης σημασίας γεγονότα-σταθμούς: τις αμερικανικές προεδρικές εκλογές, την προώθηση του σχεδίου των ιμπεριαλιστών για τη Μέση Ανατολή, εξελίξεις στη Λατινική Αμερική. Αλλά και στην περιοχή μας και ειδικότερα για την Ελλάδα, την όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, αυτή τη φορά μέσω του ζητήματος της Λιβύης, το νέο ασφαλιστικό Μητσοτάκη, έναν νέο γύρο επίθεσης στα κοινωνικά δικαιώματα.

Απέναντι στις κολοσσιαίες αυτές επιθέσεις, το παγκόσμιο εργατικό κίνημα αντιδρά —προφανώς ανισομερώς— αναδεικνύοντας όμως κάποιες δυνατότητες, όπως για παράδειγμα στη Γαλλία, τη Χιλή, τον Ισημερινό κλπ.

Είναι δεδομένο ότι χωρίς μια οργανωμένη απάντηση, χωρίς την επιβολή λύσεων από την εργατική τάξη, τα καταδικασμένα σε αποτυχία σχέδια των ιμπεριαλιστών, θα φέρουν ακόμα μεγαλύτερες επιθέσεις, αλλά κυρίως θα φέρουν μεγαλύτερες απειλές για την ανθρωπότητα με την απειλή του πολέμου, την αύξηση των ανισοτήτων, της φτώχειας, την καταστροφή του περιβάλλοντος.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο ιστορικό καθήκον για τους εργαζόμενους από την αντιμετώπιση αυτών των κινδύνων, που μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με σκληρούς και ανυποχώρητους ταξικούς αγώνες, και εν τέλει με το να πάρει την οικονομική και πολιτική εξουσία από αυτήν την αδηφάγα, διεφθαρμένη και ανίκανη ελίτ η οποία μας οδηγεί σταδιακά και σταθερά σε μία νέα σκοτεινή εποχή.

